

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

JENNIFER LYNN BARNES

SON

BULMACA ÜSTÜNE BULMACA

HAWTHORNE

GİZEM ÜSTÜNE GİZEM

HAMLESİ

VE KAZANAN HEPSİNİ ALIR.

@psilon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

SON HAWTHORNE HAMLESİ

Son Hawthorne Hamlesi
Orijinal Adı: *The Final Gambit*
Jennifer Lynn Barnes
Çeviri: İrem Reyhan

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Nimet Kirşan
Düzeltili: Gülçün Kaya
Sayfa ve Kapak Uygulama: Özkan Köse

1. Baskı: Mart 2024 ZM
ISBN: 978-625-414-541-4

© Jennifer Lynn Barnes, 2022
Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1 34295
Küçükçekmece/İstanbul
Tel : +90 212 463 71 25
Sertifika No: 41707

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

SON HAWTHORNE HAMLESİ

JENNIFER LYNN BARNES

Çeviri
İrem Reyhan

@psilon'

William'a...

BÖLÜM 1

“On sekizinci yaş gününü konuşmamız gerek.” Alisa’nın sözleri Hawthorne Malikânesi’nin beş kütüphanesinin en büyüğünde yankılandı. Yerden tavana kadar olan raflar iki kat boyunca uzanıyor, çoğu paha biçilemez, her biri bu odayı yapan adamı hatırlatan ciltli ve deri ciltli kitaplarla çevremizi sarıyordu.

Bu evi.

Bu hanedanı.

Diz çökmüş bir şekilde elimi maun döşemede gezdirip döşemenin ek yerlerinde düzensizlikler ararken Tobias Hawthorn’un hayaletinin neredeyse beni izlediğini hayal edebiliyordum.

Aradığımı bulamayınca Alisa’nın söylediğine cevap verdim. “Biz?” dedim. “*Gerçekten* biz mi?”

“Yasal olarak?” Muhteşem Alisa Ortega kaşlarını kaldırdı. “Evet. Özgürlüğüne kavuşmuş olabilirsin ama mirasınla ilgili durumlar söz konusu olduğunda...”

“On sekizime girmem bir şeyi değiştirmiyor,” dedim diğer hamlemden önce odayı kontrol ederken. “Hawthorne Malikânesi’nde bir yıl geçirmeden mirası alamıyorum.”

Avukatımı, gerçekten konuşmak istediği şeyin *bu* olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Doğum günüm 18

Ekim'deydi. Kasım ayının ilk haftasında da bir yılımı doldurup dünyanın en zengin genci olacaktım. O zamana kadar odaklanacağım başka şeyler vardı.

Kazanmam gereken bir bahis. En iyi Hawthorne'a karşı.

“Öyle ya da böyle...” Alisa hızlı bir tren nasıl engellenirse o kadar engellenebilirdi. “Doğum günün yaklaşırken konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

“Kırk milyon kadar mı?” diye homurdandım.

Alisa bana bıkkın bir bakış atınca görevime odaklandım. Hawthorne Malikânesi gizli geçitlerle doluydu. Jameson'la hepsini bulup bulamayacağım üzerine bahse girmiştik. Masa görevi gören masif ağaç gövdesine bakarak botumun iç kısmına sabitlenmiş olan kılıfa uzandım ve masanın yüzeyinde doğal bir çatlak olup olmadığını kontrol etmek için bıçağımı çıkardım.

Silahsız hiçbir yere gitmemem gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

“Yüzler gülüyor mu bakalım!” dedi Xander. “Ben Yaşayan, Nefes Alan Bir Rube Goldberg Makinesiyim.*” Hawthorne başını kütüphaneye uzattı. “Avery, şu anda dikkatini dağıtacak bir şeye ne kadar ihtiyacın var birden ona kadar sırala, ayrıca kaşların neden bu kadar çatık?”

Jameson dünyanın diğer ucundaydı. Grayson, Harvard'a gittiğinden beri bir kez bile aramamıştı. Kendi kendini benim EYHA'm –en yakın Hawthorne arkadaşı– ilan eden Xander ise erkek kardeşlerinin yokluğunda moralimi yüksek tutmayı kendine görev edinmişti.

“Bir,” dedim. “Ve on.”

Xander bana küçük bir selam verdi. “Öyleyse sana elveda.” Ve aniden kayboldu.

* Bu terim, Amerikalı karikatürist Rube Goldberg'in adını taşır ve onun yaratıcı ve aşırı karmaşık tasarımlarını ifade etmek için kullanılır. Bu makineler, genellikle basit bir işi yapmak için gereğinden fazla adım içeren, komik veya aşırı karmaşık tasarımlarıyla tanınır. (e.n.)

Önümüzdeki on dakikada kesinlikle bir terslik çıkacaktı. Alisa'ya dönerek odanın geri kalanını inceledim: sonsuz görünen raflar, yukarı doğru kıvrılan ferforje merdivenler. "Buraya ne söylemeye geldiysen söyle, Alisa."

"Evet, Lee-Lee." Koridordan derin, tatlı bir ses yükseldi. "Aydınlat bizi." Nash Hawthorne kapıda duruyordu, ayrılmaz bir parçası hâline gelen kovboy şapkası yüzüne düşmüştü.

"Nash." Alisa takım elbisesini sanki bir zırh gibi giymişti. "Bu seni ilgilendirmez."

Nash kapı pervazına yaslanmış, tembel bir şekilde sağ ayağını sol ayak bileğinin üzerine atmıştı. "Ufaklık gitmemi söylemediği sürece buradayım." Nash beni Alisa'yla bırakmak istemiyordu. Aylardır.

"Ben iyiyim Nash," dedim. "Gidebilirsin."

"O zaman gidebilirim." Nash kapı çerçevesini itmek için hiçbir hamlede bulunmadı. Dört Hawthorne kardeşin en büyüğüydü ve diğer üçüne göz kulak olurdu. Geçtiğimiz yıl boyunca buna beni de dahil etti. Kız kardeşimle aylardır "adı konmayan bir ilişki" yaşıyorlardı.

"Bu gece senin resmi olmayan bir randevun yok mu zaten?" diye sordum. "Ve bu da senin sanki gitmen gerektiği anlamına geliyor?"

Nash kovboy şapkasını çıkardı ve gözlerini benimkilere dikti. "Her şeye bahse girerim ki," dedi, odadan çıkmak üzere dönerken, "güven fonu oluşturmak için seninle konuşmak istiyordur."

Alisa'ya dönmek için Nash'in duyamayacağı bir yere geçmesini bekledim. "Güven fonu?"

"Sadece seçeneklerinin neler olduğunu bilmeni isterim." Alisa ayrıntılardan hukuksal bir tavırla kaçındı. "Göz atman için bir dosya hazırlayacağım. Şimdi doğum gününle ilgili olarak bir de parti meselesi var."

“Parti yok,” dedim çabucak. Doğum günümü manşetlere taşıyan, *hashtag* patlatan bir etkinliğe dönüştürmek en son isteyeceğim şeydi.

“Sevdiğin bir müzik grubu var mı? Ya da şarkıcı? Bir eğlenceye ihtiyacımız olacak.”

Gözlerimin kısıldığını hissedebiliyordum. “Parti falan yok, Alisa.”

“Konuk listesinde görmek istediğin kimse var mı?” Alisa *kimse* dediğinde, benim tanıdığım insanlardan bahsetmiyordu. Bahsettiği kimseler: ünlüler, milyarderler, asilzadeler...

“Konuk listesi de yok,” dedim. “Çünkü ben bir parti vermiyorum.”

“Seçenekleri gerçekten gözden geçir...” diye başladığında Alisa’yı hemen susturdum. Ne söyleyeceğini biliyordum. Bunu neredeyse on bir aydır söylüyordu. *Herkes Sindirella hikâyesine bayılır.*

Şey, *bu* Sindirella’nın kazanacak bir bahsi vardı. Ferforje merdivenleri inceledim. Üçü, saat yönünün tersine kıvrılıyordu. Fakat dördüncüsü... Ona doğru yürüdüm, sonra basamakları çıktım. Parmaklarımı ikinci kat sahanlığında, merdivenlerin karşısındaki rafların altında gezdirdim. *Bir boşluk.* Hareket ettirdim ve tüm kavisli raflar geriye doğru kıvrıldı.

On iki numara. Acımasızca gülümsedim. *Al sana Jameson Winchester Hawthorne.*

“Parti yok,” diye söylendim Alisa’ya tekrar. Sonra da duvarın içinde kayboldum.

BÖLÜM 2

O gece yatağa girdim, Mısır pamuğundan çarşaflar tenimde serin ve pürüzsüz bir his bıraktı. Jameson'dan telefon beklerken elim komodinin üzerindeki anahtar şeklindeki broşa gitti.

“Seç birini.” Jameson iki elini yumruk yapmış uzatıyordu. Sağ eli seçtim, kıvrılmış parmaklarını açtı, avucu boştu. Sol eli seçtim, o da boştu. Sonra benim parmaklarımı kıvrıp yumruk yaptı. Açtım ve avucumda bu broş duruyordu.

“Anahtarları hepimizden daha hızlı çözdün,” diye hatırlattı Xander. “Geçmişi bırakmanın zamanı geldi.”

“Affedersin, ufaklık,” dedi Nash. “Altı ay oldu. Sen de artık bizden birisin.”

Grayson hiçbir şey söylemedi fakat broşu takmaya çalışırken parmaklarımdan kayıp düştüğünde yere değmeden onu yakaladı.

O anı başka bir anıya dönüştü –Grayson, ben, şarap mahzeni– buna izin veremezdim tabii. Son birkaç ayda kendi dikkat dağıtma yöntemlerimi geliştirmiştım. Telefonumu aldım, bir kitlesel fon sitesine girip *sağlık faturaları* ve *kira araştırması* yaptım. Hawthorne serveti bir altı hafta daha benim değildi ama McNamara, Ortega ve Jones'un ortakları neredeyse limitsiz bir kredi kartı sağlamışlardı bana.

Bağışı gizli tut. O kutucuğu tekrar tekrar tıkladım. Sonunda telefonum çaldığında geriye yaslanıp açtım. “Alo.”

“Çıplak kelimesinin anagramına ihtiyacım var.” Jameson’ın sesinde bir enerji vardı.

“Hayır, ihtiyacın yok.” Yan tarafıma döndüm. “Toskana nasıl?”

“İtalyan Rönesansı’nın doğduğu yer olan mı? Dolambaçlı yollar, tepeler ve vadilerle dolu, sabah sisi uzaklara yayılan ve ormanları altın kırmızısı yapraklarla dolu olduğu için tüm dünya yanıyormuş gibi hissettiren mi? O Toskana mı?”

“Evet,” diye mırıldandım. “O Toskana.”

“Daha iyisini görmüştüm.”

“Jameson!”

“Öncelikle ne duymak istersin, Vâris? Siena, Floransa ya da üzüm bağları?”

Hepsini istiyordum fakat Jameson seyahat etmek için standart Hawthorne boşluk yılını kullanıyordu. “Bana villadan bahset. *Herhangi bir şey buldun mu?*”

“Senin Toskana villan on yedinci yüzyılda inşa edilmiş. Sözde bir çiftlik evi ama daha ziyade kaleye benziyor, etrafı yüzden fazla zeytinlikle çevrilmiş. Bir havuz, odun ateşiyle yanan bir pizza fırını ve evin orijinalinde olan masif bir şömine var.”

Gözümde canlandırabiliyordum. Hem de gerçek gibi ve sadece bir dosya dolusu fotoğrafım olduğu için değil. “Şömineyi ne zaman kontrol ettin?” Şömineyi kontrol *edip etmediğini* sormama gerek yoktu.

“Bir şey buldum.”

Oturdum, saçlarım sırtıma düştü. “Bir ipucu mu?”

“Muhtemelen,” diye yanıtladı Jameson. “Ama hangi bulmacanın?”

Tüm bedenim elektriklendi. “Bana söylemezsen seni *bitiririm*, Hawthorne.”

“Ve,” diye yanıtladı Jameson, “bitmekten büyük keyif alırdım.” Dudaklarıma hain bir gülümseme yerleşti. Zafe-

rin tadını çıkarırken Jameson cevabı verdi. “Üçgen biçiminde bir ayna buldum.”

Birden aklım yarışlara gitti. Tobias Hawthorne torunlarını bulmacalar, bilmeceler ve oyunlarla büyütmüştü. Ayna bir ipucu olabilirdi fakat Jameson haklıydı; hangi oyunun bir parçası olduğuyla ilgili bir şey söylenmemiştir. Her halükârda dünyayı dolaşıp aradığı şey bu değildi.

“Çarkın ne olduğunu bulacağız.” Jameson aklımı okumakta iyiydi. “Dünya bir oyun tahtasıdır, Vâris. Zarları atmaya mecburuz.”

Belki de bu sefer bir sınavda değildik ya da ihtiyarın oyunlarından birini oynamıyorduk. Bilinmezlikle, el yordamıyla bize iç içe dairelerle oyulmuş madeni para gibi küçük bir çarkın neden bir servet değerinde olduğunu söyleyecek cevaplar arıyorduk.

Neden Tobias Hawthorne’la aynı adı taşıyan ve tek oğlu olan kişi çarkı anneme bırakmıştı.

Neden Toby ölü taklidi yapmak için ortalıktan kaybolmadan önce onu benden geri almıştı.

Toby ve çark annemle olan son bağlantılarımdı ve şimdi yoktular. Uzun süredir bunu düşünmek canımı acıtıyordu. “Bugün geçitlere giden yeni bir giriş daha buldum,” dedim aniden.

“Ah, gerçekten mi?” diye yanıtladı Jameson, valsini başında elini uzatmanın sözlü karşılığı olarak. “Hangisini buldun?”

“Yuvarlak kütüphanedekini.”

Hattın diğer ucunda, kısa ama belirgin bir sessizlik oldu. Gerçeği sezdim. “Onu bilmiyordun.”

Zafer çok tatlıydı. “Nerede olduğunu söylememi ister misin?” diye sordum alçak sesle.

“Geri döndüğümde,” diye mırıldandı Jameson, “kendim bulurum.”

Ne zaman dönecek hiçbir fikrim yoktu ama Hawthorne Malikânesi’ndeki bir yılın yakında dolmuş oluyordu. Özgür olacaktım. Her yere gidebilecek, her şeyi yapabilecektim, her şeyi.

“Bundan sonra nereye gidiyorsun?” diye sordum Jameson’a. *Her şeyi* çok düşünürsem içinde boğulurdum; istemekte, özlemekte, her şeye sahip olabileceğimize inanmaktaydım.

“Santorini,” dedi Jameson. “Fakat izin ver, Vâris ve...”

“İlerle, aramaya devam et.” Sesim boğuklaştı. “Bana her şeyi anlatmaya devam et.”

“Her şeyi?” diye tekrarladı Jameson kabaca, kısık sesi eğer şu an onunla olsam neler yapabileceğimizi düşündürdü.

Yüzüstü döndüm. “Aradığın anagram? *Plakçı*.”

BÖLÜM 3

Haftalar; yardım organizasyonları, okula hazırlık sınavları, Jameson’la sohbet edilen geceler ve Grayson’ın bir gün lanet olası bir telefon açıp açmayacağını çok fazla merak ederek harcanan zamanla, farkında olmadan geçti.

Odaklan. Aklımdaki her şeyi bir kenara itip dikkatimi topladım. Silahın namlusuna bakıp nefes alıp verdim ve tetiği çektim. Sonra bir daha, bir daha.

Hawthorne arazisinde her şey vardı, buna poligon da dahildi. Ben pek silah insanı değildim. Benim eğlence anlayışım bu değildi. Fakat savunmasız olmak da olmazdı. Çenemi açmaya zorlayarak silahımı indirdim ve kulaklığımı çıkardım.

Nash hedefimi inceledi. “İyi atış, ufaklık.”

Teorik olarak silaha hiç ihtiyacım olmamıştı ya da botumda bir bıçağa. Teoride, Hawthorne arazisine girilemezdi ve dışarı çıktığımda da yanımda silahlı güvenlik olurdu. Fakat Tobias Hawthorne’un vasiyetinde ismim olduğundan beri vurulmuştum, neredeyse patlatılıyordum ve kaçırıldım. Maalesef *teori*, kâbusları uzak tutmuyordu.

Nash bana dövüşte karşılık vermeyi öğretiyordu. “Avukatın sana güven fonu evraklarını getirmede mi henüz?” diye sordu sıradan bir tavırla.

Avukatım onun eski kız arkadaşıydı ve Nash onu çok iyi tanıyordu. “Belki,” diye yanıtladım, Alisa’nın açıklaması kulaklarımda çınlıyordu. *Genellikle senin yaşındaki bir Vâris’in yanında koruması olur. Bay Hawthorne onları uygun görmediğinden senin bunu kendin için düşünmen iyi olur.* Alisa aracılığıyla parayı bir fona koyarsam benim adıma serveti korumak ve büyütmekle ilgili bir müteveli olurdu. Alisa ve McNamara, Ortega ve Jones’taki ortaklar tabii ki istediklerimin hiçbirinin reddedilmeyeceği anlayışıyla mütevellim olmaya istekli olacaktı. *Feshedilebilir bir güven fonu, dizginleri tamamen elinize alana kadar üzerinizdeki baskıyı azaltmaya yardımcı olur.*

“Bana tekrar hatırlat,” dedi Nash bakışlarımı yakalamak için eğilerek. “Kirli dövüşle ilgili kuralımız neydi?”

Alisa Ortega söz konusu olduğunda düşündüğü kadar sinisi değildi ama ben yine de sorusunu cevapladım. “Eğer kazanırsan,” dedim Nash’e, “kirli dövüş diye bir şey yoktur.”

BÖLÜM 4

On sekizinci yaş günümün sabahı ve övülen Heights Coundry Day'in sonbahar tatilinin ilk günü, uyandığımda kapımda tarif edilemeyecek kadar güzel bir balo elbisesinin asılı olduğunu gördüm: Koyu gece yeşili, yere kadar uzanan, üst kısmı on binlerce koyu siyah mücevherle süslenmiş, büyüleyici kalıbı olan bir elbise.

Durup izlenesi bir elbiseydi. Nefesini kesen ve tekrar tekrar baktıran bir elbiseydi.

Manşetlere çıkacak, hashtag'leri patlatacak, resmi kıyafet giyilen törenlerdeki türdendi. *Kahretsin* Alisa. İsyan ederek elbiseye doğru yürüdüm ve sarkan notu gördüm: CE-SARETİN VARSA GİY BENİ.

Alisa'nın el yazısı değildi.

Jameson'ı Black Wood'un bir köşesinde buldum. Vücuduna tam oturan beyaz bir smokin giyiyor ve yemin ederim ki bir sıcak hava balonunun yanında duruyordu.

Jameson Winchester Hawthorne. Sanki giydiğim balo elbisesi hiç ağırlık yapmıyormuş ve bacağımda bir bıçak taşı mıyormuşum gibi koştum.

Jameson beni yakaladı, vücutlarımız çarpıştı. "Mutlu yıllar, Vâris."

Yumuşak ve kibar birkaç öpücük dışında birkaç tane de alev gibi öpücük.

En sonunda, bir izleyici kitlemiz olduğu gerçeği beynime nüfuz etmeyi başardı. Oren ihtiyatlıydı. *Bize* bakmıyordu fakat güvelik şefi, Jameson Hawthorn’la yalnız uçmamıza da müsaade etmezdi.

İstemedenden geri çekildim. “Bir sıcak hava balonu mu?” diye sordum Jameson’a ilgisizce. “Gerçekten mi?”

“Seni uyarmalıyım, Vâris...” Jameson sepetin köşesine doğru çömeldi. “Doğum günlerinde tehlikeli bir biçimde iyiyimdir.”

Jameson Hawthorne birçok şeyde tehlikeli biçimde iyiydi.

Elini benimkine uzattı. Tuttum ve buna alışık mıyım gibi davranmaya çalışmadım bile; tüm bunlara, herhangi birine, *ona*. Milyon yıl geçse de Tobias Hawthorne’un bana bıraktığı hayat nefesimi kesmeye devam edecekti.

Oren benden sonra balona tırmandı ve bakışlarını ufka sabitledi. Jameson halatları atıp ateşi yaktı.

Yükselmeye başladık.

Havada, yüreğim ağzımda, Hawthorne Malikânesi’ne baktım. “Nasıl idare ediyorsun?” diye sordum Jameson’a, ikimiz ve çok ihtiyatlı korumam dışında her şey küçülüp uzaklaşırken.

“Etmiyorsun.” Jameson’ın kolları gövdeyi sardı. “Bazen Vâris, yapabildiğin tek şey rüzgârın yönünü anlayıp rotanı çizmektir.”

Balon sadece başlangıçtı, Jameson Hawthorne hiçbir şeyi eksik bırakmadı.

Gizli bir piknik.

Körfeze bir helikopter gezisi.

Paparazzilerden kaçış.

Sahilde, yalınayak yavaş bir dans.

Okyanus. Falez. Bahis. Yarış. Cesaret. *Bunu hatırlayacağım.* Helikopterle eve dönerken hissettiğim yoğun duygu buydu. *Hepsini hatırlayacağım.* Bundan yıllar sonra bile hâlâ *hissedeceğim.* Balo elbisesinin ağırlığı, yüzüme çarpan rüzgâr. Tenimde ısınmış kum, ağzımda eriyen çikolata kaplı çilekler.

Gün batımına kadar eve varmış olurduk. Mükemmel bir gün oluyordu. Kalabalık yoktu. Ünlüler yoktu. “Parti,” dedim helikopter Hawthorne arazisine inerken ve aşağıdaki manzaraya bakarken. Süslü şekilde budanmış bahçe ve bitişindeki çimenlik binlerce minik aydınlatmayla ışıldıyordu, ayrıca işin en kötüsü bu bile değildi.

“Dans pisti olmasa iyi olurdu,” dedim Jameson’a gizemli bir şekilde.

Jameson iniş için helikopterin kontrolünü aldı, elini geri atıp gülümsedi. “Dönme dolap hakkında yorum yapmayacak mısın?”

Beni evden çıkarması gerektiğine şaşmamalıydı. “Sen öldün, Hawthorne.”

Jameson motoru durdurdu. “Neyse ki Vâris, Hawthorne erkeklerinin dokuz canı vardır.”

Karaya ayak bastığımızda ve süslü bahçeye yürürken Oren’a bakıp gözlerimi kıstım. “Hepsini biliyordun,” diye onu suçladım.

“Arazi girişinde incelemem için bir konuk listesi verildi.” Güvenlik şefimin ifadesi kesinlikle okunmuyordu... ta ki parti tüm manzarasıyla belirene kadar. Sonra *neredeyse* gülümsedi. “Listedeki bazı isimleri onaylamamış olabilirim.”

Bir dakika sonra anladık ki *bazı* derken çoğunu kastedi-yormuş.

Dans pistine gül yaprakları serpilmişti ve pist sanki gece-nin içinde ateşböcekleri gibi usulca parlayan, tepeden çap-

raz yumuşak ışık sıralarıyla aydınlatılıyordu. Bir kraliyet düğününde görmeyi beklediğim türden bir pastanın yanında yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyordu. Dönme dolap uzakta dönüyordu. Smokinli garsonlar ordövr tabaklarını ve şampanya tepsilerini taşıyorlardı.

Fakat hiç konuk yoktu.

“Beğendin mi?” Libby hemen yanımda beliriverdi. Gotik peri masallarından fırlamış gibi giyinmişti ve ağzı kulaklarındaydı. “Ben siyah gül yaprakları istedim ama bu da güzel olmuş.”

“Bu ne?” Nefes aldım.

Ablam omzunu benimkine vurdu. “Biz buna içine kapınıkların balosu diyoruz.”

“Burada kimse yok.” Kendi gülümsememi hissedebiliyordum.

“Bu doğru değil,” dedi Libby neşeyle. “Ben buradayım. Nash süslü yemeklere burun kıvırdı ve ızgaranın başına geçti. Bay Laughin, Bayan Laughin’in gözetimi altında dönme dolabı çalıştırıyor. Thea ve Rebecca buzdan bir heykelin arkasında *süper* özel bir an yaşıyorlar. Xander sana yaptığı sürprizi izliyor ve işte Zara’yla büyükanne!”

Bastonla dürtülmek için tam zamanında döndüm. Jame-son’ın büyük büyükannesi bana dik dik bakarken teyzesi de zorla eğleniyormuş gibi yapıyordu.

“Kız çocuğu,” dedi büyükanne, genelde bana böyle derdi. “O elbisenin yakası seni hoppa göstermiş.” Bastonunu bana doğru salladı ve şöyle homurdandı. “Onaylıyorum.”

“Ben de.” Sol tarafımdan bir ses yükseldi. “Mutlu yıllar, seni güzel cancık.”

“Max?” en yakın arkadaşıma bakakaldım, sonra da bakışlarımı Libby’ye çevirdim.

“Sürpriz!”

Yanımdaki Jameson sırtıttı. “Alisa çok daha büyük bir parti olacağı izlenimine kapılmış olabilir.”

Fakat öyle değildi. Sadece... *bizdik*.

Max kolunu bana doladı. “Üniversite nasıl diye sor!”

“Üniversite nasıl?” diye sordum, kesinlikle ağzım açık kalmıştı.

Max sırtıttı. “Ölüm Müsabakası Birdirbir Dönme Dolabı kadar eğlenceli değil.”

“Ölüm Müsabakası Birdirbir Dönme Dolabı mı?” diye tekrarladım. Her yerinde Xander yazıyordu. İkisinin iletişim hâlinde olduğunu biliyordum.

“Kim kazanıyor?” diye sordu Jameson başıyla bir tarafı göstererek.

Max yanıtladı ama ne dediğini anlayamadan önce, göz ucuyla bir hareket gördüm ya da belki hissettim. *Onu* hissettim. Diğerleri eski moda tişörtler giyerken, kendi tamamen siyahlar içinde, on bin dolarlık bir smokin giyen Grayson Hawthorne dans pistine adım attı.

Eve dönmüş. Bu düşünceye onu en son gördüğüm seferki bir anı eşlik etti: *Yıkılmış bir Grayson. Onun yanında ben.* Şu âna döndüğümde Grayson Hawthorne bir süreliğine gözlerini benimkilerde gezdirdi, sonra da partinin geri kalanını inceledi. “Ölüm Müsabakası Birdirbir Dönme Dolabı,” dedi yavaşça. “Bunun sonu iyi bitmez.”

BÖLÜM 5

Ertesi sabah, uyanınca yatağımın ucuna atılmış balo elbise-mi gördüm. Jameson yanımda uyuyordu. Parmak uçlarımı çene hattında gezdirip göğsündeki yaraya hafifçe dokunma dürtüme engel oldum.

Ona defalarca yara izinin nasıl olduğunu sormuştum ve o da bana defalarca farklı cevaplar vermişti. Bazısında ucu sivri bir kayaydı. Bir çelik çubuk. Bir arabanın ön camı.

Bir gün, gerçek cevabı alacaktım.

Jameson'ın yanında biraz daha kalmak için kendime izin verdim, sonra yataktan çıktım, Hawthorne broşumu aldım, giyindim ve merdivenleri indim.

Grayson yemek odasında yalnızdı.

“Eve gelebileceğini düşünmemiştim,” dedim bir şekilde karşısına oturmayı başararak.

“Teknik olarak artık *benim* evim değil.” Alçak tonda bile Grayson'ın sesi odayı bir dalganın geliş sesi gibi doldurdu. “Çok kısa sürede buradaki her şey senin olacak.” Kını-yormuş ya da şikâyet ediyormuş gibi değildi. Bu, gerçekte.

“Hiçbir şey değişmek zorunda değil,” dedim.

“Avery.” Delici donuk gözleri benimkilerle buluştu. “De-ğişmek zorunda. Sen değişmek zorundasın.” Ben gelmeden

önce veliaht, Grayson'dı. Ne yapılması *gerektiği* konusunda tam bir uzmandı.

Ve şunu bilen tek kişi bendim: O yenilmez, kontrollü dış görünüşünün altında paramparçaydı. Bunu söyleyemezdim, hatta bunu düşünmeye bile izin veremezdim, bu yüzden asıl konuda kaldım. “Ya bunu kendi başıma yapamazsam?” diye sordum.

“Kendi başına değilsin.” Grayson gözlerini benimkilere dikti, sonra da dikkatlice ve kasten göz temasını kesti. “Her yıl, doğum günlerimizde,” dedi bir süre sonra, “ihtiyar, çalışma odasına çağırırdı.”

Bunu daha önce duymuştum. “*Yatırım yap, gayret et, yarat,*” dedim. Çocukluklarından beri her yıl doğum günlerinde Hawthorne kardeşlere yatırım için on bin dolar verilirilmiş. Ayrıca geliştirmek için bir yetenek veya ilgi alanı seçmeleri söylenir ve bu durum için de hiçbir masraftan kaçınılmazmış. Sonunda Tobias Hawthorne bir doğum günü meydan okuması çıkarmış: icat edecekleri, yaratacakları, sunmakta hevesli olacakları bir şey.

“*Yatırım yap; ne gerekiyorsa yaparsın. Gayret et; kendi istediğin bir şey seçmelisin. Hiçbiri bir bilgi ya da tecrübe değil, bir beceriydi.*” Grayson’ın bana neyi seçeceğimi sormasını bekledim ama sormadı. Onun yerine süet ceketinin cebinden deri bir defter çıkardı ve masanın karşısına kaydırıldı. “Doğum günü meydan okuman için bir plan yapmaya ihtiyacın olacak.”

Derisi koyu bir kahverengiydi ve dokunulduğunda yumuşaktı. Elde yapılmış bir kitap gibi sayfalarının kenarları pürüzlüydü.

“Finansal durumunu sıkı tutmakla başlamak isteyebilirsin. Sonra da geleceği düşün ve önümüzdeki beş yıl için zamanını ve finansal taahhütlerini planla.”

Defteri açtım. Kalın beyaz sayfalar boştu.

“Hepsini yaz,” diye talimat verdi Grayson. “Sonra onu yırt ve tekrar yaz. Planın işe yarayana kadar bunu sürekli tekrarla.”

“Benim pozisyonumda ne yapılması gerektiğini biliyorsun.” Bir günlüğü ve planı olduğuna dair tüm servetim üzerine bahse girerdim.

Grayson’ın gözleri yeniden benimkileri buldu. “Sen ben değilsin.”

Harvard’da, onu ben ve kardeşleri kadar iyi tanıyan biri—tek bir kişi—bile var mı diye merak ettim. “Bana yardım edeceğine söz verdin.” Sözcükler durduramadan ağzımdan kaçırvermişti. “Bilmem gereken her şeyi öğreteceğini söylemiştin.”

Grayson Hawthorne’a tutulmayan bir sözü hatırlatmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ondan bunu istemeye... ondan herhangi bir şey istemeye hakkım yoktu. Jameson’la birlikteydim. Jameson’ı *seviyordum*. Ve Grayson’ın tüm hayatı boyunca herkes ondan çok şey beklemişti.

“Üzgünüm,” dedim. “Bu senin sorunun değil.”

“Bana yıkılmışım gibi bakma,” diye emretti Grayson kaba bir şekilde.

Öyle değilsin. Ona bunu ben söylemiştim. O zaman bana inanmamıştı. Şu anda da inanmıyor gerçi. “Alisa parayı mütevelliyeye vermemi söyledi,” dedim çünkü ona en az borçlu olduğum şey bir konu değişikliği idi.

Grayson tek kaşını kaldırarak cevap verdi. “Tabii ki öyle söyler.”

“Henüz hiçbir şeyi onaylamadım.”

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Tabii ki onaylamadın.”

Cevap vermeden önce Oren kapıda belirdi. “Adamlarımdan biri aradı,” dedi bana. “Kapıda biri var.”

Aklımda bir uyarı ses verdi çünkü Oren istenmeyen ziyaretçilerle kendisi ilgilenebilecek kapasitedeydi. *Skye? Ya da Ricky?* Grayson'ın annesi ve benim bedavacı babam hayatıma karşı *düzenlemedikleri* girişim yüzünden artık hapiste değillerdi fakat bu, onların hâlâ bir tehdit oluşturmadığı anlamına gelmiyordu.

“Kimmiş?” diye soran Grayson'ın ifadesi jilet gibi keskindi.

Oren sorusunu yanıtlarken bakışlarını bana kilitledi. “Adının Eve olduğunu söylüyor.”

BÖLÜM 6

Aylardır, Toby'nin bir kızı olduğunu Jameson dışında herkesten saklamıştım. Çünkü Toby böyle istemişti ama sadece Toby istediği için de değildi.

“Bununla ilgilenmem gerek,” dedim hiç de hissetmediğim bir sakinlikle.

“Benim yardımına ihtiyacın olmadığını varsayıyorum?” Grayson'ın ses tonu gayet sakindi ama onu tanıyordum. Reddettiğim yardımı ona itinalı davranışımın bir kanıtı olarak alacağını biliyordum.

Hawthorneların yıkılmaması gerekir, sesi aklıma fısıldıyordu. Özellikle de benim.

Şu anda Grayson Hawthorn'u benim için *zayıf, kırgın* ya da *yaralı* olmadığına ikna etme lüksüm yoktu. “Teklifine minnettarım,” dedim, “ama iyiyim.”

Grayson'ın ihtiyacı olan son şey kapıdaki kızı görmektir.

Oren beni oraya arabayla götürürken aklım hızla çalışıyordu. *Bu kızın burada ne işi vardı? Ne istiyordu?* Kendimi hazırlamaya çalıştım fakat dışardaki kapıda Toby'nin kızını gördüğüm an, bir duygu duvarına tosladım. Kehribar rengi saçları, hafif bir esintiyle uçuşuyordu. Arkadan bakıldığında, üzerinde lekeler bulunan eski püskü beyaz bir elbiseyle bile kız parılıyordu.

Burada olmaması gerek. Toby çok açık konuşmuştu: Beni Tobias Hawthorne'un bıraktığı mirastan koruyamazdı ama Eve'yi *koruyabilirdi*. Basından. Tehditlerden. *Zehirli ağaçtan*, diye düşündüm, SUV'den inerken.

Eve döndü. Bir dansçı gibi hareket ediyordu, eşit bir teslimiyet ve zarafetle, gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesim kesildi.

Eve, Emily Lauglin'in tıpatıp aynısıydı.

Bunu biliyordum.

Fakat onu görmek, yükselen tsunamiye bakmak gibiydi. Emily'ninki gibi kızıl sarı saçları ve zümrüt yeşili gözleri vardı. Aynı kalp şeklinde bir yüz, aynı dudaklar ve hafif tozlanmış gibi duran çiller.

Onu görmek Grayson'ı öldürürdü. Jameson'ı da yaralayabilirdi ama Grayson'ı *öldürürdü*.

Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Bu düşünce kafamın içinde çınlıyordu ama kapılara ulaştığımda içgüdülerim bir uyarı daha gönderdi. Yola bakındım.

"İçeri alın," dedim Oren'a. Hiç paparazzi görmedim ama tecrübelerim bana, teleskopik lenslerdeki tehlikeyi öğretmişti ve Jameson ve Grayson'ın isteyecekleri son şey, bu kızın yüzünün internetteki tüm dedikodu sitelerinde sıralanmış olmasıydı.

Kapılar açıldı. Eve bana doğru bir adım attı. "Sen Avery'sin." Düzensiz bir nefes aldı. "Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum." Kelimeler ağzımdan istediğimden daha sert çıkmıştı ve tam da o anda şakağında bir yaranın kabuk bağlamış olduğunu gördüm. "Ah, lanet olsun." Daha da yakınlaştım. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Eve'nin parmakları yıpranmış postacı çantasının askısını sıkıca kavramıştı. "Ama Toby iyi değil."

Hayır. Aklım bunu reddediyordu. Annem Toby'yi sevmiştir. O öldüğünden beri de Toby beni kollamıştır. İyi olmak zorundaydı. Göğsümde hapsolmuş bir nefesle Oren'in bize SUV'nin arkasında meraklı gözlerden uzak bir yere eşlik etmesine izin verdim.

“Toby'ye ne oldu?” diye sordum alelacele.

Eve dudaklarını birbirine bastırdı. “Ona bir şey olursa sana gelmemi söyledi. Ve bak, çok da saf değilim, tamam mı? Beni muhtemelen burada istemediğini biliyorum.” Bu sözleri istenmemeye alışık biri gibi söyledi. “Ama gidecek başka yerim yok.”

Eve'nin varlığını öğrendiğimde onu Hawthorne Malikânesi'ne getirmeyi teklif etmişim ama Toby bu fikri onaylamadı. Onu kimsenin bilmesini istemiyordu. *Peki onu neden bana göndermişti? Çenem ve midemdeki her bir kas gerildi, kendimi önemli olan tek şeye konsantre olmaya zorladım.*

“Toby'ye ne oldu?” dedim tekrar, sesim kısık ve boğuktu.

Rüzgâr, Eve'nin saçını savurdu. Pembe dudakları aralıktı. “Onu kaçırdılar.”

Ciğerlerimdeki hava boşaldı, kulaklarım çınladı ve yerçekimi duygumu kaybettim. “Kim?” dedim. “Kim kaçırdı?”

“Bilmiyorum.” Kolları koruyucu bir şekilde gövdesinin etrafında kıvrıldı. “Toby beni aylar önce buldu. Bana kim olduğunu söyledi. Kim *olduğumu*. İyi anlaşıyorduk, sadece ikimiz, fakat sonra geçtiğimiz hafta bir şey oldu. Toby birini gördü.”

“Kimi?” diye sordum tekrar, sözcük benden kopar gibi çıkmıştı.

“Bilmiyorum. Toby bana söylemedi. Sadece gitmesi gerektiğini belirtti.”

Toby bunu yapar, diye düşündüm, gözlerim yanıyordu. *Gider.* “Onu birinin kaçırdığını söyledin.”

“Oraya geliyorum,” dedi Eve kısa ve öz. “Toby beni götürmek istemedi ama ona bir seçenek bırakmadım. Beni geride bırakırsa basma gideceğimi söyledim.”

Sızan bir fotoğrafa ve bazı magazin söylentilerine rağmen henüz hiçbir medya kuruluşu Toby'nin hayatta olduğu iddialarını doğrulayamamıştı. “Ona seni de yanında götürmesi için şantaj mı yaptın?”

“Benim yerimde olsaydın,” diye yanıtladı Eve, ses tonu neredeyse yalvarır gibiydi, “sen de aynısını yapardın.” Başını eğdi, imkânsız derecede uzun kirpikleri yüzünde gölge oluşturunuyordu. “Toby ve ben gözden kaybolduk fakat biri bizi takip ediyordu, sanki bir av gibi bizi izliyordu. Toby kimden kaçtığımızı söylemedi fakat pazartesi, ayrılmamız gerektiğini açıkladı. Ben tıpkı bana öğrettiği gibi ortalıkta görünmedim. Dün buluşma yerine gittim.” Başını kaldırdı, yeşil gözleri parıldıyordu. “Toby gelmedi.”

“Belki de şüpheleri vardı,” dedim, gerçekçi olmak ister gibi. “Belki de...”

“Hayır,” diye umutsuzca karşı çıktı Eve. “Toby bana asla yalan söylemez. Asla sözünden caymaz. O...” durdu, “biri onu kaçırdı. Bana inanmıyor musun? Kanıtlayabilirim.”

Eve saçlarını yüzünden çekti. Biraz önce görmüş olduğum kurumuş kan, buzdağının görünen kısmıydı. Yaranın etrafındaki deri, benek benekti, siyah ve mavinin mide bulandırıcı bir karışımı olmuştu.

“Biri sana vurmuş.” Oren konuşana kadar orada olduğunu neredeyse unutmuştum. “Bir silah kabzasıyla sanırım.”

Eve ona bakmadı bile. Parlak yeşil gözleri, benimkilere kitlenmişti. “Toby buluşma yerimize gelmedi fakat bir başkası geldi.” Saçlarının geriye düşmesine izin verdi. “Beni arkadan yakaladılar ve benim için iyi olan şeyin Toby Hawthorne’la ilgili her şeyi unutmam olduğunu söylediler.”

“Onun gerçek ismini mi kullandılar?” diye sormayı başardım.

Eve başını salladı. “Hatırladığım son şey bu. Beni yere serdiler. Uyandığımda üzerimdeki her şeyi çaldıklarını gör-

düm. Ceplerimi bile karıştırmışlar.” Sesi hafifçe titredi, sonra kendini topladı. “Toby ile acil durumlar için sakladığımız bir çantamız vardı; her birimiz için yedek kıyafet, biraz da nakit.” Şu anda o çantayı ne kadar sıkı tuttuğunun farkında olup olmadığını merak ettim. “Bir otobüs bileti satın aldım ve buraya geldim. Sana.”

Bir kızın var, demiştim Toby’ye Eve’yi öğrendiğimde ve o da, *İki tane var*, diye yanıtlamıştı. İçimdeki çarpık duygu dikenlerini yutup Oren’a döndüm. “Yetkilileri aramalıyız.”

Eve kolumu yakaladı. “Hayır, ölü bir adamın kayıp olduğunu bildiremezsin. Toby bana polise git demedi. *Sana* gelmemi söyledi.”

Boğazım düğümlendi. “Biri sana saldırdı. Bunu bildirmemiz gerek.”

“Ve,” dedi dalgın dalgın, “benim gibi bir kıza kim inanır?”

Yoksulluk içinde büyümüştüm. O *kız* olmuştum; kimse-den çok bir şey beklemeyen, daha azına sahip olduğum için daha azıyla muamele gören.

“Yetkilileri buraya getirmek, elimizi kolumuzu bağlar, fidye talebine hazırlanmalıyız. Böyle bir talep gelmesi durumunda...” dedi Oren.

Toby’yi kaçıran kişinin para peşinde olmamasının ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum. “Eve, Toby ile buluşmayı düşündükleri yeri sana söylerse bilgi toplamak için birilerini gönderebilir misin?” diye sordum Oren’a.

“Olmuş bil,” dedi Oren ve sonra da birden arkamda bir kişiye ya da bir şeye gözlerini dikti. O taraftan bir ses duydum, neredeyse bir insan sesi değil gibiydi, arkamı dönmeden bile ne göreceğimi biliyordum. *Kimi* göreceğimi.

“Emily?” Grayson Hawthorne bir hayalete bakıyordu.

BÖLÜM 7

Grayson Davenport Hawthorne her durumun, her duygunun kontrolüne önem veren biriydi. Ona doğru bir adım attığımda geri çekildi.

“Grayson” dedim usulca.

Eve’ye bakışı için söylenecek bir kelime yoktu, bir rüya gibiydi; umudu, eziyeti, *her şeyi*.

Gümüşi gri gözleri kapandı. “Avery, sen...” Grayson nefes alıp vermeye çalıştı. Doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. “Şu an burada güvende değilim, Avery.”

Hayal gördüğünü düşündüğünü anlamam biraz zaman aldı. *Tekrar. Yıkılma. Tekrar.*

Bana yıkılmadığımı tekrar söyle.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak Grayson’ı omuzlarından tuttum.

“Hey,” dedim yumuşak bir şekilde. “Hey, Gray, bana bak.”

O gözler açıldı.

“O, Emily değil.” Başka yere bakmasına izin vermedim. “Ve sen de hayal görmüyorsun.”

Grayson omzumun üzerinden bir bakış attı. “Ben...”

“Biliyorum,” dedim elimi yüzünün bir yanına koydum ve yine bana bakmaya zorladım. “O gerçek. Adı Eve.” Beni

duyduğundan emin olamıyordum, ne söylediğimi sindirmesi için zaman verdim. “Toby’nin kızı.”

“Sanki...”

“Biliyorum,” dedim, ellerim hâlâ çenesindeydi. “Emily’nin annesi Toby’nin de biyolojik annesiydi, hatırlıyor musun?” Yeni doğan Toby gizlice Hawthornelar tarafından evlat edinilmişti. Alice Hawthorne, evlat edinmeyi gizlemek için hamile rolü yapmış, kendi bebeğiymiş gibi Toby’nin geçmişini silmişti. “Bu da Eve kan bağıyla bir Laughlin demek,” diye devam ettim. “Aileden gelen benzerlik var.”

“Sandım ki...” Grayson’ın konuşması yarıda kesildi. Bir Hawthorne zayıflığı kabul edemezdi. “Biliyordun.” Grayson bana baktı ve sonunda ben de elimi yüzünden çektim. “Kızı gördüğünde hiç şaşırmadın, Avery. Biliyordun.”

Söylemediği şeyi duyar gibiydim. *Şarap mahzenindeki o gece... biliyordum.*

“Başka kim biliyor?” diye sordu Grayson, soruları formalite icabı gösteren bir tonla, sanki sorguladığı kişiye, cevabı zihinlerinden zorla almak yerine sorarak nezaket gösteriyormuş gibi.

“Sadece Jameson,” diye yanıtladım.

Acı veren uzun bir süre sonra, Grayson çenesindeki her kasa bir duygu yüklenmiş gibi bakışlarını benden çekip Eve’ye baktı. Onu zayıf gördüğümü düşündüğü için çektiği ıstırabın ne kadarının bu duruma ne kadarının Eve’ye ait olduğundan emin değildim. Her iki durumda da Grayson bu sefer acısını gizlemedi. Üzerinde tişörtü olmayan bir adamın dondurucu bir yağmurda yürümesi gibi Eve’ye doğru yürüdü.

Eve ona baktı. Ânın yoğunluğunu –onun yoğunluğunu– hissetmiş olmalıydı ama öyle devam etmedi. “Bak, *bunun*

ne olduğunu bilmiyorum.” Grayson’ın yüzünün yakınıni işaret etti. “Ama gerçekten uzun bir hafta oldu. İğrenç durumdayım. Korkuyorum.” Sesi kesildi, bana döndü. “Şimdi beni içeri davet edip güvenlik görevlilerinden Toby’ye ne olduğunu bulmalarını mı isteyeceksin yoksa burada durmaya devam mı edeceğiz?”

Grayson sanki onu, Eve’yi, ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Yaralısın.”

Kız tekrar Grayson’a döndü. “Sinirliyim.”

Yutkundum. Eve haklıydı. Burada harcadığımız her saniye Oren ve ekibinin Toby’yi bulmak yerine, beni korumaya odaklanması demekti.

“Hadi,” dedim, kelimeler boğazımda taş gibiydi. “Eve dönelim.”

Oren SUV’nin arka kapısını açtı. Eve bindi, ben de onun arkasından binerken Pandora’nın kutuyu açtığı anda bıraktığı şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

BÖLÜM 8

Eve'nin benim duşumu kullanmasına izin verdim. Hawthorne Malikânesi'ndeki banyoların sayısı göz önüne alındığında, bunu neden yaptığımı anlıyorum: Onu gözümün önünde tutmak.

Jameson'ın hâlâ benim yatağında olduğu gerçeğini unuttuğum. Eve, benim ebeveyn banyoma giderken onu fark etmedi fakat Grayson etti ve Jameson da kesinlikle Eve'yi fark etti. Banyo kapısı arkasından kapandığı an, ayaklarını yatağın yanından sarkıttı.

Üstsüz. “Bana her şeyi anlat, Vâris.”

Ne hissettiğine dair bir ipucu için ifadesini inceledim fakat Jameson Hawthorne mükemmel bir poker oyuncusuydu. Eve'yi görmek onda bir tür duygu uyandırmış olmalıydı. Bunu benden saklıyor olması gerçeği beni, Grayson'ın gözlerini banyo kapısından ayırmaması kadar etkiledi.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedim. *Toby* kelimesini söyleyemedim.

Jameson uzun adımlarla bana doğru geldi. “Neye ihtiyacın olduğunu söyle, Vâris”

Grayson sonunda bakışlarını banyo kapısından uzaklaştırdı. Eğildi, yerdeki atleti kaptı ve kardeşinin yüzüne fırlattı. “Üstüne bir şey giy.”

Bir şekilde Jameson'ın Grayson'a attığı o komik ve hoşnutsuz bakış *tam da* ihtiyacım olan şeydi. "Eve, Oren'a çok fazla ayrıntı vermedi," diye tamamladım. "Kaçırılma mahallinde keşif yapmak için bir ekip kuruyor ama..."

"Bu noktada pek bir şey bulmaları pek mümkün değil," diye tamamladı Grayson.

"Uygundur," diye yorumladı Jameson. "Ne?" dedi Grayson'ın buz gibi bakışları kısıldığında. "Sadece şu anda sahip olduğumuz tek şeyin, kapımızın önüne gelip konuşarak içeri giren bir yabancıнын hikâyesi olduğunu söylüyorum."

Haklıydı. Eve'yi tanıımıyorduk.

"Ona inanmıyor musun?" Grayson cevapları zaten belli olan sorular soran bir tip değildi, bu yüzden bu seferki soru gizli bir anlaşmazlıkla geldi.

"Ne diyebilirim?" Jameson tekrar omuz silkti. "Kuşkulu piçin tekiyim."

Ve Eve Emily'ye benziyor, diye düşündüm. Jameson bundan etkilenmezdi, katiyen.

"Yalan söylediğini düşünmüyorum," dedim. *O yara.*

"Düşünmezsin," dedi bana Jameson yumuşak bir şekilde. "Ve," dedi farklı bir tonda Grayson'a, "sen de."

Bu açıkça Emily'ye bir göndermeydi. İkisile de oynamıştı, ikisini de manipüle etmişti fakat Grayson onu sonuna kadar sevmişti.

"Biliyordun." Grayson, Jameson'a gizli bir bakış attı. "Varlığından haberdardın, Jamie. Toby'nin bir kızı olduğunu biliyordun ve tek bir kelime bile etmedin."

"Gerçekten *bana* sırlar konusunda öğüt mü vereceksin, Gray?"

Neden bahsediyor bu? O gece kardeşinin bana yaptığı itirafla ilgili Jameson'a tek bir kelime bile etmemiştim.

"Hiç olmazsa," dedi Grayson, sesi yumuşak ve ölümcüldü. "En azından o kıza koruma borçluyuz."

“Bakışları yüzünden mi?” Jameson meydan okuyordu.

“Toby’nin kızı olduğu için,” diye yanıtladı Grayson. “Ve bu, onu bizden biri yapar.”

Parmaklarım broşuma gitti. *Eve bir Hawthorne*. Bu can yakmamalıydı. Yeni bir şey değildi. Eve, Toby’nin kızıydı fakat Grayson’ın onu bir kuzen gibi görmediği de belliydi. *Onlara kan yoluyla bağlı değil. Birlikte büyümediler*. Bu yüzden Grayson onlardan biri olduğunu, korumayı ona borçlu olduklarını söylediğinde tek düşünebildiğim, bir zamanlar benim hakkımda benzer sözler söylemiş olmasıydı.

*Est unus ex nobis. Nos defendat einus.**

“Toby’ye odaklanabilir miyiz lütfen?” dedim. Grayson ses tonumda bir şey fark etmiş olmalıydı çünkü geri çekildi.

Geri adım attı.

Jameson’a döndüm. “Bir saniyeliğine Eve’ye güveniyor-muş gibi yap. Emily’ye benzemiyormuş gibi davran. Doğru-ları söylediğini varsay. Oren’in araştırmaları dışında, bizim bir sonraki hamlemiz nedir?”

Jameson ve benim yaptığımız şey buydu: Sorular ve cevaplar, diğer insanların neyi atladığını bulmak. Bunu benimle birlikte yapmayacaksa eğer, Eve’yi görmek onu bu kadar şaşırttıysa...

“Sebepe,” dedi Jameson sonunda. “Eğer Toby’yi kaçır-an kişiyi bulmak istiyorsak, onu *neden* kaçırdıklarını bilmemiz gerek.”

Mantık olarak, üç bariz olasılık düşünebiliyordum. “On-dan bir şey istiyorlar. Onu koz olarak kullanmak istiyorlar.” Yutkundum. “Ya da ona zarar vermek istiyorlar.”

Gerçek ismini biliyorlardı. Bir şekilde onu nasıl bulabi-leceklerini biliyorlardı.

* (Lat.) O bizden biri. Onu koruruz. (ç.n.)

“Atladığımız bir şey olmalı,” dedim. Bunun bir bilmecce olmasına ihtiyacım vardı. İpuçlarına ihtiyacım vardı.

“Eve’nin onu yere seren, ceplerini karıştıran birinden bahsettiğini söylemiştin.” Jameson, bir durumun gerçekleşmesiyle oynamanın, onları parmaktan parmağa dönen bir maddenin para gibi çevirmenin bir yolunu bulurdu. “O zaman neyin peşindeler?”

Toby’nin elinde bir başkasının almak için onu kaçırarak kadar çok isteyebileceği ne vardı? Bu tür bir riske değebilecek ne olabilirdi?

Cebe ne sığar? Kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı.

Jameson ve ben son dokuz ayı hangi gizemi çözmeye çalışarak geçirdik?

“Çark,” dedim.

Banyonun kapısı açıldı. Eve orada durdu, beyaz bir havluya sarınmış, saçları boynunun yanlarına düşmüştü. Üzerinde bir madalyon ve havlu dışında bir şey yoktu. Grayson ona bakmamakta cidden zorlandı.

Jameson bana baktı.

“Bir şeye mi ihtiyacın var?” diye sordum Eve’ye. Saçları ıslakken daha koyu, daha az dikkat çekiciydi. Dikkati yüzünden başka yere vermezsek gözleri daha büyük, elmacık-kemikleri daha çıkıktı.

“Bandaj,” diye yanıtladı Eve. Orada havluyla durduğunun farkındaysa bile, bunu belli etmedi. “Yaram duşta açıldı.”

“Sana yardım edeyim.” Grayson’dan önce ben gönüllü oldum. Eve’yle ne kadar çabuk ilgilenirsem, Jameson’a ve az önceki olasılığa o kadar çabuk dönebilirdim.

Ya Toby’yi kaçıran kişi çarkın peşindeyse? Zihnim yarış hâlindeydi. Eve’yi banyoya geri götürdüm.

“Ne çarkı?” diye sordu arkamdan. İlk yardım kitini aldım ve ona verdim. Onu benden alırken parmakları benim-

kilere sürtündü. “Odaya geldiğimde Toby’ye ne olduğuyla ilgili konuşuyordun,” dedi inatçı bir tavırla. “Bir çarktan bahsettin.”

Başka ne duymuş olabileceğini ve kulak misafiri olup olmadığını mı kastettiğini merak ettim. Belki de Jameson haklıydı. Belki ona güvenemezdik.

“Hiçbir şey olmayabilir,” dedim, soruyu savuşturarak.

“Ne hiçbir şey olmayabilir?” diye üsteledi Eve. Cevap vermediğimde, bomba gibi başka bir soru daha patlattı. “Emily kim?”

Yutkundum. “Bir kız.” Bu bir yalan değildi fakat gerçekten çok uzaktı ve burada bırakamazdım. “Öldü. İkiniz... akrabasınız.”

Eve bir bandaj seçti ve ıslak saçlarını yüzünden çekip arkaya attı. Neredeyse ona yardım etmeyi teklif edecektim fakat bir şey beni durdurdu. “Toby bana evlatlık olduğunu söyledi,” dedi bandajını düzeltirken. “Fakat biyolojik ailesinden hiç bahsetmedi ya da Hawthornelardan.”

Duraksadı, sanki ona bir şey söylememi bekliyordu. Söylemediğimde de başını yere eğdi. “Bana güvenmediğini biliyorum,” dedi. “Ben de güvenmezdim. Her şeyin var; benimse hiçbir şeyim yok ve bunun nasıl görüldüğünü bilirim.”

Ben de bilirdim. Tecrübelerime dayanarak *ben de*.

“Buraya gelmeyi hiç istemedim,” diye devam etti. “Senden hiçbir şey istemedim ya da onlardan.” Sesi gergindi. “Ama Toby’yi geri istiyorum. *Babamı* geri istiyorum, Avery.” Zümrüt yeşili gözleri benimkilere kirlendi, neredeyse bir Hawthorne’a benzer bir yoğunluk yayıyorlardı. “Ve istediğimi almak için her şeyi, *her şeyi* yaparım, yardımın için yalvarmam gerekse bile. Bu yüzden yardım et, Avery, Toby’yi bulmamıza yardım edecek bir şey biliyorsan lütfen söyle.”

BÖLÜM 9

Eve'ye çarktan bahsetmedim. Bu konuda haklıydım çünkü bildiğim kadarıyla anlatılacak bir şey yoktu. Her gizem, ayrıntılı bir bulmaca değildi. Cevap her zaman nazik ve özenle hazırlanmış olmazdı. Ve Toby'nin kaçırılmasının çarkla bir ilgisi olsa bile bu bizi nereye götürürdü?

Eve'ye *bir şey* borçluymuşum gibi hissediyordum. Bayan Lauglin'e ona bir oda hazırlamasını söyledim. Torununun kızını gördüğü an yaşlı kadının gözyaşları sel oldu. Eve'nin kim olduğunu saklamaya gerek yoktu.

Buraya ait olduğunu saklamaya da.

Saatler sonra, Tobias Hawthorne'un çalışma odasında yalnızdım. Kendime Jameson ve Grayson'a biraz süre vermenin ne kadar doğru olduğunu söylüyordum. Eve'yi görmek travmayı derinleştirmişti. Onların bunu sindirmesine, benim de düşünmeye ihtiyacım vardı.

İhtiyarın masasındaki gizli bölmeyi açtım ve Jameson'la içinde saklı tuttuğumuz dosyayı aldım. Açıp sayfaları çevirdiğimde yapmış olduğum çizime baktım: Eş merkezli dairelerle oyulmuş, çeyreklik madeni para büyüklüğünde bir çark. Bu metal parçasını son gördüğümde Toby onu elimden almıştı. Ona ne olduğunu sormuştum. Cevap vermemişti.

Gerçekten bildiğim tek şey, Toby'nin anneme bir mesajda yazdıklarıydı: Annemin bir şeye ihtiyacı olursa Jackson'a gitmesi gerektiği. *Orada ne bıraktığımı biliyorsun*, yazmıştı Toby. *Ne kadar değerli olduğunu biliyorsun*.

Çizime baktım. *Ne kadar değerli olduğunu biliyorsun*. Bir milyarderin oğlu olarak bu akılalmazdı. Toby gittikten sonra geçen aylarda, Jameson ve ben sanat ve eski uygarlıklar, nadir madeni paralar, kayıp hazineler ve büyük arkeolojik buluntular üzerine kitaplar karıştırmıştık. Hatta masonlar ve Tapmak Şövalyeleri türleri üzerine bile araştırmalar yaptık.

Araştırmayı masanın üzerine yayarak bir şey, gözden kaçırdığımız herhangi bir şey aradım fakat hiçbir yerde çarkla ilgili bir kayıt yoktu ve Jameson'ın, Hawthorne tatil mülkleri için yaptığı dünya turu araştırması da mantıklı bir şey ortaya koymuyordu.

"Bu çarkı kim biliyor?" diye sesli düşündüm. Toby'nin sahip olduğu ve değerli olan şeyi kim biliyordu?

Hatta Toby'nin hayatta olduğunu ve onu nerede bulacağını bilen kimdi?

Elimde olan, bu sorulardı. Jameson'ın burada olmayıp bu soruları benimle birlikte sormayışı yanlış geliyordu.

İstemedi gizli bölmeye, milyarderin hakkımda topladığı bilgileri içeren başka bir dosyaya uzandım. *İhtiyarın Eve'den haberi var mıydı?* Tobias Hawthorne, Toby'nin bir kızı olduğunu bilseydi burada olamazdım hissinden kurtulamıyordum. Milyarder büyük ölçüde, ailesinin üzerinde yarattığı etkiyi ölçmek için beni seçmişti. Oğlanları sorunlarıyla yüzleşmeye zorlamak, Toby'yi de oyuna geri sokmak için beni kullanmıştı.

O kız olmalıydı.

Arkamdan bir çıtırtı geldi. Döndüğümde Xander'ı duvarın orada dururken gördüm. Yüzündeki ifade bana EY-HA'mın ziyaretçiyi gördüğünü söylüyordu.

“Barışla geldim,” dedi ciddiyetle. “Bir de turtta getirdim.”

“Benimle birlikte geldi.” Max kapının orada Xander’ın arkasında duruyordu.

“Burada neler oluyor, yaramaz Avery?”

Xander turtayı masaya koydu. “Üç çatal getirdim.”

Sesindeki can sıkıcı tonu anladım. “Keyfin yok.”

“Turtayı paylaşıyorum diye mi?”

Uzaklara baktım. “Eve.”

“Biliyordun,” dedi Xander, ses tonunda suçlamadan çok yaralanma vardı.

Kendimi gözlerine bakmaya zorlayarak, “Evet,” dedim.

“Birlikte kurabiye golfü oynadığımız onca zaman, bunu bahsetmeye değer görmedin mi?” Xander tart hamurundan bir parça koparıp havaya attı. “Gözünden kaçmış olmalı ama sır saklama konusunda çok iyiyimdir! Ağzım çelik gibidir.”

Max homurdandı. “Ona ağzım çok sıkıdır denmez mi?”

“Zihnim daha çok bir M.C. Escher tablosunun içine gömülmüş labirentin içindeki bir hız treninin başka bir hız trenine binmesi gibi.” Xander omuz silkti. “Ama *ağzım* çelik gibi. Bana tuttuğum tüm sırları sor.”

“Ne sırrı tutuyorsun?” diye sordu Max zorlayarak.

“Sana söyleyemem!” Xander, muzaffer bir şekilde çatalını turtaya daldırdı.

“Sana Toby’nin tıpkı Emily Laughlin’e benzeyen bir kızı olduğunu söylesem, Rebecca’ya *söylemez miydin?*” dedim, Emily’nin kardeşi ve Xander’in de en eski arkadaşı olan Rebecca’dan bahsederek.

“Kesinlikle, yüzde yüz, tamamıyla, Rebecca’ya *söyledim,*” diye itiraf etti Xander. “Geçmişe bakacak olursak, bana söylemediğin için sana aferin. Mükemmel karar, sağlam muhakeme.”

Telefonum çaldı. Bakmak için kafamı eğdim, sonra tekrar Xander ve Max'e baktım. "Oren." Kalbim kulaklarımda atıyordu, cevap verdim. "Ne biliyoruz?"

"Pek bir şey değil. Henüz. Eve'nin Toby'yle buluşacağız dediği yere bir ekip yolladım. Bir kavgaya dair fiziksel bir kanıt yoktu ama biraz araştırınca Eve'nin oraya gittiğini söylediği vakitten saatler önce yapılmış 911, acil durum çağrısının kaydını bulduk."

"911'i kim aramış?" diye sordum. "Bir şey gören olmuş mu?"

"Ekibim üzerinde çalışıyor." Oren durdu. "Bu arada Eve, Hawthorne Malikânesi'nde kaldığı müddetçe adamlarımdan birini onu gözetlemesi için görevlendirdim."

"Onun bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun?" Elim refleks olarak Hawthorne broşuma gitti.

"Benim işim herkesi tehdit olarak görmek," diye cevapladı Oren. "Şu anda, yerinden kımıldamayacağına ve hiçbir şey yapmayacağına söz vermeni istiyorum." Gözüm, masanın üzerinde dağılmış duran araştırmaya kaydı. "Ekibim ve ben, bu işi elimizden geldiğince çabuk çözeceğiz, Avery. Toby burada hedef olabilir ama olmayabilir de."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bize yirmi dört saat ver, seni bilgilendireceğim."

Yirmi dört saat mi? Burada böyle oturup, hiçbir şey yapmadan durduğum bir yirmi dört saat mi? Telefona sarıldım.

"Oren, Eve'nin bir tehdit olduğunu mu düşünüyor?" diye sordu Max, dramatik bir şekilde sahnedeki bir oyuncunun fısıldamasıyla.

Xander yüzünü buruşturdu. "Kendime not: Hoş geldin şenliklerini iptal et."

Oren'ın bana bu işi halledeceğini söylediği, sonra da Eve'nin istediği tek şeyin Toby'yi bulmak olduğuna yemin

ettiği aklıma geldi. “Hayır,” dedim Xander’a. “Hiçbir şeyi iptal etmek yok. Eve’yle ilgili bildiğim bir şey var.” Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyordu, eğer güvenirsek belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur. “Aklında herhangi bir kutlama planı var mı?” diye sordum.

Xander ellerini ovuşturdu. “Bizim gizemli Eve’nin karakterini anlayabilmemiz için ihtiyacımız olan... Kaydırak ve Merdivenler.”*

* Orijinali *Snake & Ladders* (Yılanlar ve Merdivenler) olan popüler bir kutu oyunu. (ç.n.)

BÖLÜM 10

Kaydıraklar ve Merdivenler'in Hawthorne versiyonu, bir kutu oyunu değildi. Xander, Eve'ye oynamayı kabul ettirirsem daha detaylı açıklayacağına söz verdi. Bu göreve odaklanıp Versay kanadına doğru yola koyuldum. Doğu kanadı merdivenlerinin tepesinde, Grayson'ı bir heykel gibi dururken buldum, gümüş rengi üç parça takım giymişti, sarı saçları havuz yüzünden ıslaktı.

Havuz kenarı kokteyl parti. Bir anı beni vurup bırakmıyor. Grayson önüme çıkan her mali soruşturmayı ustalıkla geri çeviriyor. Havuza bir bakış atıyorum. Kenarda, zorlukla dengede yürüyen bir kız çocuğu var. Öne uzanıyor, devriliyor, düşüyor ve tekrar çıkıyor. Ben hareket edemedim, hatta bağırmadan Grayson koşuyor. Seri hareketle, tamamen kıyafetleriyle havuza dalıyor.

"Jameson nerede?" Grayson'ın sorduğu bu soru beni bulduğumuz âna geri döndürdü.

"Muhtemelen olmaması gereken bir yerde," diye yanıtladım dürüst bir şekilde, "kötü kararlar verip risk alıyordur."

Grayson'a Versay kanadının dışında ne yaptığını sordum.

"Anladığım kadarıyla Oren Eve'nin peşine adam takmış." Grayson sanki hava durumundan bahsediyor gibi gö-

rünmeyi başarmıştı ama bu yorum sanki hiç ondan gelmemiş gibiydi.

“Oren’in görevi benim güvende olmamı sağlamak.” Başka koşullar altında Grayson’ın bu işi de kendi işi gibi göreceğini belirtmedim.

Est unus ex nobis. Nos defendat eius.

“Oren benim için endişelenmesin.” Eve koridorda belirdi. Saçları kuruydu ve nazikçe dalgalanıyordu. “Güvenlik ekibin, tüm dikkatini Toby’ye vermeli.” Eve parlak yeşil gözlerini benden alıp Grayson’a çevirdi, onun üzerinde yarattığı etkinin farkında olup olmadığını merak ettim. “Bir tehdit olmadığımı dair sizi ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?”

Grayson’a bakıyordu fakat soruyu cevaplayan tek kişi bendim. “Bir oyuna ne dersin?”

“Hawthorne Kaydıraklar ve Mervivenler’i,” Xander bir yastık yığınının, halat merdivenlerin, kancaların, vantuzların ve naylon halatların önünde durarak gürledi. “Kurallar oldukça basit.” Xander Hawthorne’un karmaşık şeylerden oluşan ve “oldukça basit” diye adlandırdığı liste fazlasıyla uzundu. “Hawthorne Malikânesi’nin, geçitlere bağlanan üç kaydıracağı var, devede kulak diyelim.”

Gülümsedim. Üçünü de zaten bulmuştum.

“Malikânenizin duvarlarına giren kaydıraklar mı var?” Max homurdandı. “Anasını sevdiğimin zengin insanları.”

Xander üstüne alınmadı. “Bazı oluklar diğerlerinden daha avantajlı. Eğer diğer oyuncular bir kaydırakta yenerse, o kaydırak üç dakika boyunca donacak, böylelikle herkes bir tanesine ihtiyaç duyacak.” Xander bir yastık seçti ve nazikçe ama her nasılsa tehditkâr bir şekilde salladı. “Mücadeleler de olmalı.”

“Hawthorne Kaydıraklar ve Merdivenler oyununa yastık dövüşü de mi dahil?” diye sordu Max bana, ses tonu Hawthorne kardeşleri birbirine yastık atarken hayal ediyor gibiydi. Muhtemelen üstsüz.

“Yastık *savaşları*,” diye düzeltti Xander. “Bir kez kaydıracağınızı alıp başarılı bir şekilde zemin kata ulaştığınızda evden çıkıp dışardan çatıya tırmanacaksınız.”

Ayaklarımızın dibine yayılmış olan tırmanma malzemelerini inceledim. “Merdiven seçebilecek miyiz?”

“İnsan kolayca,” diye düzeltti Xander, “bir merdiven seçmez.”

Grayson, Eve koridora adım attığı anda takındığı sessizliği bozdu. “Büyükbabamız her şeye değecek her seçimin bir bedeli olduğunu söylerdi.”

Eve onu inceledi. “Ve tırmanma malzemelerinin bedeli de...”

Grayson onun inceleyen bakışlarına kendininkiyle karşılık verdi. “Bir sır.”

Xander ayrıntılara girdi. “Her oyuncu bir sırrını itiraf edecek. En iyi sırda sahip olan kişi tırmanma malzemelerini ilk seçer ve bu böyle devam eder. En az etkileyici sırrı olan da sonuncu malzemeyi alır.” Xander’ın bu oyunu neden seçtiğini şimdi anlamaya başlıyordum. “Şimdi,” diye devam etti ellerini ovuşturarak, “hangi cesur yürek başlamak ister?”

Eve’ye baktım fakat Grayson araya girdi. “Ben başlarım.” Gümüşü gözlerini dümdüz ileriye sabitledi. Ne bekleyeceğimden tam emin değildim ama sanki sesinde hiçbir tonlama olmadan söylemişti. “Harvard’da bir kızı öptüm.”

O... hayır, bu düşüncüyü tamamlamayacağım. Grayson Hawthorne’un dudaklarıyla ne yaptığı beni ilgilendirmez.

“Benim bir dövmem var.” Max, alaycı bir şekilde kendi sırrını ifşa etti. “Modası geçmiş bir dövme ve açığa çıkarılmayacağım bir yerde. Ailem *asla* öğrenemez.”

“Şu modası geçmiş dövmeden,” dedi Xander, “biraz daha bahset.”

Grayson kardeşine tek kaşını kaldırdı, ben de Eve’nin açılmasını sağlayabilecek bir şey düşünmeye çalıştım.

“Bazen,” dedim sessizce, “sanki Tobias Hawthorne bir hata yapmış gibi geliyor.” Belki bu bir sır değildi. Belki apaçıktı. Fakat sonraki kısmı söylemesi daha zordu. “Başka birini seçse daha iyi olurmuş gibi.”

Eve bana baktı.

“İhtiyar hata yapmadı,” dedi Grayson, karşısındakini buna katılmaya cesaretlendiren ya da şiddetle karşı çıkmanızı tavsiye eden bir ses tonuyla.

“Sıra bende.” Xander elini kaldırdı. “Babamın kim olduğunu buldum.”

“Ne yaptın?” Grayson başını kardeşine çevirdi. Skye Hawthorne’un her biri farklı babadan olan ve kendisinin de babaların hiçbirinin kimliğini tespit edemediği dört oğlu vardı. Nash ve Grayson geçen yıl içinde kendi babalarını bulmuştu. Xander’ın da kendisinininkini aradığını biliyordum.

“Benden haberi var mı bilmiyorum,” dedi aceleyle Xander. “Hiç bağlantı kurmadım. Kuracağımdan da emin değilim ve Kaydıraklar ve Merdivenler’in kutsal kurallarına göre hiçbiriniz ben bu konuyu gündeme getirmediğe bundan söz edemezsiniz. Eve?”

Geri kalan hepimiz Xander’a odaklanmıştık, Eve eğildi ve bir kanca aldı. Ona dönüp baktığımda parmağını kancanın kenarında gezdirdi. “Neredeyse yirmi bir yıl önce, annem sarhoş olmuş ve kocasını aldatmış ve sonuçta da ben olmuşum.” Kimsenin gözüne bakmadı. “Kocası olarak bildiğim kişiden değilmişim fakat yine de evli kaldılar. Yeterince iyi olabilirsem –yeterince zeki, yeterince tatlı ve yete-

rince ne gerekiyorsa– hepimizin babam olduğunu varsaydığımız adamın doğduğum için beni suçlamayı bırakacağını düşünürdüm.” Kancayı tekrar yere fırlattı. “En kötüsü de annemin de beni suçlamasıydı.”

Grayson ona doğru eğildi. Bunu yaptığının farkında mıydı emin bile değildim.

“Büyüdükçe,” diye devam etti Eve, sesi alçak ama yaralıydı, “anladım ki ne kadar mükemmel olsam da konu ben değildim. Yeterince iyi olamayacaktım çünkü zaten benden *mükemmel* ya da *olağandışı* olmamı istemiyorlardı. Görünmez olmamı istiyorlardı.” Eve her ne hissediyorsa onu derinden yaralamıştı. “Bu da benim olamayacağım tek şey.”

Sessizlik.

“Peki ya kardeşlerin?” diye sordum. Şu âna kadar Eve’nin Emily’ye benzerliğine, Toby’nin kızı olmasına o kadar odaklanmışım ki diğer aile üyelerini ya da onların ne yaptığını düşünmemiştim.

“Üvey kardeş,” dedi sesinde kesinlikle hiçbir tonlama olmadan.

Teknik olarak Hawthorne kardeşler de üveydi. Teknik olarak Libby’yle ben de. Fakat Eve’nin ses tonunda yanıltıcı bir şey yoktu; bu da onun için farklı bir anlam içeriyor demekti.

“Eli ve Mellie buraya sahte iddialarla geldiler,” dedim. “Senin için.”

“Eli ile Mellie benim için asla hiçbir şey yapmadı,” diye yanıtladı Eve, sesi boğuktu, başı dikti. “Beş yaşındaki Noel sabahı, onların ağacın altında hediyeleri varken benim olmadığı zaman? Benim dışımda herkesin gittiği aile toplantılarında? Biraz fazla gürültü yaptığım için her ceza aldığımda? Kimse beni almaya zahmet etmediğinde eve bırakılmak için yalvarmak zorunda kaldığım her seferde?” Yüzünü

önüne eğdi. “Yani kardeşlerim Hawthorne Malikânesi’ne geldiyseler bile, bu kesinlikle benim için değildir. İki senedir ikisiyle de tek kelime konuşmadım.” Parlak zümrüt yeşili gözler tekrar benimkine döndü. “Sizin için yeterince kişisel miydi?”

Kötü bir suçluluk duygusu hissettim. Hawthorne Malikânesi’ne yabancı biri olarak gelmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım ve aniden annemi ve onun Toby’nin kızını kollarını açarak nasıl karşıladığını düşündüm.

Şimdi onu çapraz sorguladığımı görse ne derdi?

Oy pusulaları dağıtıldı. Sırlar kademelendi. Malzemeler seçildi.

Ve sonra yarış başladı.

BÖLÜM 11

Kaydıraklar ve Merdivenler oyununda Eve hakkında keşfettiğim şu oldu: rekabetçiydi, yüksekte korkmuyordu, acıya dayanıklıydı ve Grayson üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı.

Buraya uyum sağladı, Hawthorne Malikânesi'ne, Hawthorne kardeşlere.

Parmaklarım çatının kenarına kenetlendiğinde aklımdaki düşünce buydu. Bir el uzanıp bileğimi kavradı. “Sen ilk değilsin,” dedi Jameson bana bu konuda ne hissettiğimi bildiğini açıkça ifade eden bir ses tonuyla. “Ama son da değilsin.”

Bu onur eninde sonunda birbirleriyle yastık savaşı yaparak çok uzun zaman harcayan Xander ve Max'e gidecekti. Jameson'ın yanından çatının düzleşen kısmına baktım.

Grayson ve Eve'ye.

“Sıkıcıdan kara kara düşünmeye uzanan bir skalaya,” dedi Jameson, “nasıl dayanıyor?”

Tanrı yazdıysa bozsun, Jameson Hawthorne, kardeşini *önemserken* yakalanırsa.

“Gerçekten mi?” dudağımı ısırdım, bir süre dişlerimin arasında tuttum, bu da sesimi alçalttı. “Endişeliyim. Grayson iyi değil, Jameson. Uzun zamandır da iyi olduğunu sanmıyorum.”

Jameson çatının kenarına doğru –bayağı bir kenarına– ilerleyerek geniş araziye baktı. “Hawthorneların genel bir kural olarak başka bir şey olmalarına izin verilmez.”

Onun da canı yanıyordu ve Jameson Hawthorne’un canı yandığında risk alırdı. Onu tanıyordum, acısını itiraf etmesinin ve zehrinden arınmasının tek bir yolu olduğunu biliyordum.

“*Tahiti*,” dedim.

Bu kolayca kullanmadığım bir parolaydı. Eğer Jameson ya da ben *Tahiti* dersek, diğeri mecazen dökülmek zorundaydı.

“Doğum günün Emily’nin ölümünün ikinci yıldönümüydü.” Jameson’ın omuzları ve sırtı gömleğinin altında gerilmişti. “Bu düşünceyi aklımdan atmayı neredeyse başarmıştım ama şu an onu öldürmediğimi söylemen için en kötü zaman olmazdı.”

On iki metrelik uçuruma aldırış etmeden çatının tam kenarına, onun yanına gittim. “Emily’ye her ne olduysa senin suçun değil.”

Jameson başını bana çevirdi. “Ayrıca Eve’nin Grayson’a yakınlığını kıskanmadığını söylemen de kötü olmazdı.”

Onun ne hissettiğini bilmek istiyordum. Bu da onun bir parçasıydı, Emily’yi düşünmenin ona yaptıklarının bir parçası.

“Kıskanmıyorum,” dedim.

Jameson dik dik baktı. “*Tahiti*.”

O da bana aynısını yaptı. “Tamam,” dedim kabaca, “belki öyleyim ama bu Grayson’la ilgili değil. Eve Toby’nin kızı. Ben olmak istedim. Öyle olduğumu düşünmüştüm. Ama değilim, o, birdenbire buraya geliverdi ve burayla bağlantı kurdu, hepinizle... ve hayır, bunu sevmedim ve böyle hissettiğim için de önemsiz hissettim.” Kenardan bir adım geri çekildim. “Fakat ona çarktan bahsedeceğim.”

Eve'ye tamamen güvenip güvenemeyeceğimi bilmesem de aynı şeyi istediğimize inanmıştım. Toby'yle tanışmanın, istenmenin onun için ne anlama geldiğini şu an daha iyi anlıyorum.

Jameson çarkla ilgili aldığım kararı sorgulamadan önce Max kendini çatıya çekip yere yığıldı. "Gerçekten öyle," ağzından çıkan kelime bu oldu. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Hemen arkasından Xander kendini yukarı çekti. "Yarına ne dersiniz? Aynı saatte?"

Gelişleri Grayson ve Eve'yi aramıza döndürdü.

"Yani?" dedi Eve, ifadesinde kırılğanlık vardı, sesi sertti. "Küçük testinizi geçtim mi?"

Cevap olarak çark çizimini cebimden çıkardım ve Eve'ye verdim. "Toby'yi son gördüğümde," dedim yavaşça, "bu çarkı benden almıştı. Bunun ne olduğunu bilmiyoruz ama bir servete değer olduğunu tahmin ediyoruz."

Eve çizime baktı, sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Anneme bırakmış. Bir de mektup vardı." Ona söyleyebileceklerim bu kadardı. "Bunların herhangi birinden sana hiç bahsetti mi? Çarkı nerede tuttuğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır." Eve başını salladı. "Ama biri Toby'yi bunun için kaçırdıysa..." Nefesi kesildi. "Ve onlara bunu vermezse ona ne yapacaklar?"

Ve, diye düşündüm, midem bulandı, eğer çarkı ele geçirirlerse ona ne yapacaklardı?

BÖLÜM 12

O gece, beni kâbuslardan uzak tutan tek şey yanımdaki Jameson'ın vücuduydu. Rüyamda annemi, Toby'yi, yangını ve altını gördüm. Bağırış sesleriyle uyandım.

“Onu boğazlayacağım!” Kız kardeşimi ayağa kaldırabilecek tek bir kişi vardı.

Jameson kıpırdanmaya başladığında yataktan fırladım, odamdan koridora çıktım. “Bir başka kovboy şapkası mı?” diye tahminde bulundum. Geçtiğimiz iki aydır Nash, Libby için kovboy şapkaları alıyordu. Çeşitli renk ve stillerde. Onları ablamın bulacağı yerlere koymayı seviyordu.

“Şuna bak!” dedi Libby. Bir kovboy şapkası gösteriyordu. Siyahtı, ortasında mücevherlerle süslü bir kafatası ve çapraz kemikler, yanlarında ise metal çiviler vardı.

“Tam sana göre!” dedim.

“Mükemmel!” dedi Libby, öfkeli bir şekilde.

“Bununla yüzleş, Lib, siz artık bir çiftsiniz,” dedim.

“Biz çift değiliz,” diye ısrar etti. “Bu, benim hayatım değil, Ave. Senin.” Bakışlarını indirdi, gökkuşağı çıtçıtlarıyla siyaha boyalı saçları yüzüne döküldü. “Ve deneyimlerimin bana öğrettiğine göre aşk konusunda oldukça zayıfım. Bu yüzden...” Libby kovboy şapkasını bana fırlattı. “Nash Hawthorne’a âşık değilim. Bir çift de değiliz. Ve o da kesinlikle bana âşık değil.”

“Avery.” Oren varlığını duyurdu. Onunla yüzleşmek için dönünce nabzım hızlandı.

“Ne oldu?” diye sordum. “*Toby mi?*”

“Bu, gece yarısı bir kuryeyle geldi.” Oren, ön tarafında zarif harflerle adımın yazılı olduğu bir zarf uzattı. “Onu tarattım; zehir, patlayıcı ya da kayıt cihazına rastlamadım.”

“Bir fidye talebi mi?” diye sordum. Eğer öyleyse Alisa’yı arayabilir, ödemesini sağlayabilirdim.

Cevabı beklemeden zarfı Oren’den aldım. Bir mektuptan çok daha ağırdı. Duyularım arttı, etrafımda dönen dünya ağır çekime geçti, zarfı açtım.

İçinde, bir sayfa ve tanıdık altın bir çark vardı.

Bu ne şimdi? Kafamı kaldırdım. “Jameson!” Çoktan bana doğru geliyordu. Yanılmışız. Kelimeler sıkıştı, boğazımda düğümlendi. *Toby’yi kaçırın kişi çarkın peşinde değil.*

Çarka bakakaldım, aklım karıştı. “Toby’yi kaçırın kişi bunu neden sana yollasın ki?” diye sordu Jameson. “Yaşadığının kanıtı olarak mı?”

“Ellerinde olduğunun kanıtı olarak.” Düzeltme yapıyor olmak istemiyordum ama bu *yaşam* kanıtı değildi. “Ve bunu yollamaları gerçeği,” diye devam ettim, kendimi sertleştirerek, “Toby’yi alan kişinin çarkın değerini bilmediği anlamına geliyor...”

“Ya da çarkı umursamadıkları.” Jameson elini omzuma koydu.

Toby iyi. Olmak zorunda. Olmalı. Çark elimi dağarcasına avucumda yanıyordu, yumruğumun içine aldım ve eşlik eden mesajı okumaya başladım.

NA

İNTİ

İNTİ CI

“Bu kadar mı?” dedi Jameson, “Başka bir şey yok mu?”

Zarfı tekrar kontrol ettim. “Hiçbir şey.” Parmağımı yazıya ve kırmızı mürekkebe götürdüm. Midem bulandı. “Bu *bir* mürekkep, öyle değil mi?”

Kan kırmızısı.

“Bilmem.” Jameson hemen cevapladı. “Ama ne demek olduğunu biliyorum.”

Sayfada dağınık şekilde duran harflere baktım.

NA

İNTİ

İNTİ CI

“Basit bir numara,” dedi Jameson. “Büyükbabamın en sevdiklerinden. Her boşluğa aynı harf dizisini yerleştirerek mesajın kodunu çözersin. Burada yerleşmesi gereken üç harf var.”

Kalbim göğüs kafesime vahşice vururken odaklanmaya çalıştım. Hangi üç harf İNTİ ve NA’dan sonra CI’dan önce gelir?

Birkaç saniye sonra, gördüm. Yavaşça, titizlikle, beynim cevabı harf harf yazdı. “N.A.” derince bir nefes aldım. “K.A.M.”

Kam. Tamamlandı, mesaj rahatlatıcı. Kendi kendime yüksek sesle söylemeye başladım. “Nakam. İntikam.” Şifre çözüldü, tamamen bir imza şeklindeydi.

Gözlerim Jameson’ın kılere takıldı ve o da kelimeyi benim içi söyledi. “İntikamcı.”

BÖLÜM 13

Grayson ve Xander'a mesaj attım. Yuvarlak kütüphanede bizimle buluştuklarında Eve de onlarla birlikteydi. Konuşmadan çarkı tutuyordum. Eve tereddütle çarkı benden aldı ve odaya bir sessizlik çöktü.

“Ne kadar değerli demiştin?” diye sordu, sesi tiz bir fısıltı gibiydi.

Başımı salladım. “Tam olarak bilmiyoruz... fakat çok değerli.” Eve isteksizce çarkı bana geri verene kadar dört-beş saniye daha geçti.

“Bir mesaj var mıydı?” diye sordu Grayson, kâğıdı uzattım. “Fidye talep etmemişler,” dedi, sesi âdeta fazla sakindi.

Göğsüm, nefesimi tutmamış olmama rağmen sanki uzun süredir tutuyormuşum gibi yandı. “Hayır,” dedim. “Etmemişler.” Bir önceki gün, kaçırılma olayıyla ilgili üç olasılık düşünmüştüm. *Kaçıran kişi Toby'den bir şey istiyordu. Toby'yi koz olarak kullanmak istiyordu.*

Ya da ona zarar vermek istiyordu.

Bu seçenekler şimdi daha da olası görünüyordu.

Xander nota daha yakından bakmak için boynunu Grayson'ın omzuna doğru uzattı. Mesajı Jameson kadar çabuk çözdü. “İntikam temalı. Neşe dolu.”

“Ne için intikam?” diye umutsuzca sordu Eve.

Mesajı çözdüğüm an, bariz cevap sanki hızla savrulan bir kürek gibi yine mideme vurdu. “Hawthorne Adası,” dedim. “Yangın.”

Yirmi yılı aşkın bir süre önce Toby pervasız, kontrolden çıkmış bir gençti. Yangın, tüm dünyanın onun öldürdüğünü sandığı üç gencin yaşamını yitirmesiyle sonuçlanmıştı. *David Golding. Colin Anders Wright. Kaylie Rooney.*

“Üç kurban.” Jameson sinsice dolaşan bir panter gibi odanın etrafında dönmeye başladı. “Üç aile. Bize toplamda kaç şüpheli veriyor?”

Eve de Grayson’a doğru hareketlendi. “Ne yangını?”

Xander aralarına girdi. “Toby’nin kazara ama bir nevi bilerek ayarladığı şey. Baba sorunlarını, sarhoş gençleri, önceden planlanmış bir kundakçılığı ve acayip bir yıldırım çarpmasını içeren, uzun ve trajik bir hikâye.”

“Üç kurban.” Jameson’ın az önce söylediğini tekrarladım fakat gözlerim Grayson’a kaydı. “Üç aile.”

“Biri seninki,” dedi Grayson, “biri de benimki.”

Annemin kız kardeşi Hawthorne Adası’ndaki yangında öldü. Milyarder Tobias Hawthorne yangının suçunu ona yükleyerek kendi ailesinin itibarını kurtarmıştı. Kaylie Rooney’nin ailesi, yani annemin ailesi, suçlularla dolu. En şiddetlisinden.

Hawthornelardan nefret eden türden.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, midem ağrıyordu. “Bir arama yapmam lazım.”

Hawthorne Malikânesi’nin devasa, dolambaçlı koridorlarından birinde, daha önce yalnızca bir kez aradığım bir numarayı aradım ve beni bunaltmakla tehdit eden anıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Eğer beş para etmez kızım sana bu aile hakkında kahrolası ilk şeyi öğretmiş olsaydı numaramı aramaya cüret

etmezdin. Annemi doğurup büyüten kadın, tam olarak anneye yakışır bir tip değildi. Eğer o küçük aşüfte kaçmasaydı onu kendim vururdum. En son aradığımda büyükannemin adını unutmam gerektiği ve eğer şanslıysam o ve Rooney ailesinin geri kalanının benimkini unutacağı söylenmişti.

Ama işte yine arıyorum.

Telefonu açtı. “Dokunulmaz olduğunu mu sanıyorsun?”

Bu selamlamayı numaramı tanıdığının kanıtı olarak kabul ettim, bu da “Elinizde mi?” dışında bir şey söylememe gerek kalmadığı anlamına geliyordu.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” Kaba, gırtlaktan gelen sesi beni kamçıyla dövüyormuş gibiydi. “Gerçekten sana ulaşamayacağımı mı sanıyorsun, Bayan Kibirli? Kalende kendini güvende mi sanıyorsun?”

Bana Rooney ailesinin küçük bir aile olduğu, güçlerinin Hawthorne ailesi ve Hawthorne Vârisi ile karşılaştırıldığında sönük kaldığı söylenmişti. “Sanırım seni hafife almak hata olurdu.” Sağ elim telefonu mengene gibi tutarken sol elimi yumruk yaptım. “O. *Elinizde. Mi?*”

Uzun, dikkatli bir duraksama oldu. “O küçük tatlı Hawthorne torunlarından biri mi?” diye sordu. “Belki ben dedir ve belki de onu geri aldığımda o kadar da tatlı olmayacaktır.”

Benimle oyun oynamıyorsa kendini açık etmişti. Hawthorne torunlarının nerede olduklarını biliyordum. Fakat Rooneyler Toby’nin kayıp olduğunu bilmiyordu, eğer bilmiyorlarsa ya da *yaşadığına* inanıyorlarsa, yanıldığını söylemeyi göze alamazdım.

Ben de buna uygun davrandım. “Eğer Jameson elindeyse, eğer ona parmağını bile sürersen...”

“Söyle bana, köpeklerle yatarsan ne olur?”

Sesim kayıtsızdı. “Pirelerle uyanırsın.”

“Buralarda, biz başka şey deriz.” Hattın diğer ucunda hiçbir uyarı olmaksızın en az beş ya da altı köpeğin havlaması ve hırıltıları duyuldu. “Onlar aç, acımasız ve kana susamışlar. Bu numarayı tekrar aramadan önce bunu bir düşün.”

Kapattım ya da belki o kapattı. *Toby Rooneylerde değil-di.* Buna odaklanmaya çalıştım.

“İyi misin, ufaklık?” Nash Hawthorne’un nazik bir tavrı ve dikkat çekici bir zamanlaması vardı.

“İyiyim,” dedim fısıldar gibi.

Nash beni göğsüne bastırdı, yıpranmış beyaz tişörtü yumuşakça yanağıma değiyordu

“Botumda bıçak var.” Tişörtüne mırıldandım. “Mükemmel nişancıyım. Kirli dövüşü de iyi bilirim.”

“Kesinlikle, ufaklık.” Nash saçımı okşadı. “Ne olduğunu anlatmak ister misin?”

BÖLÜM 14

Nash kütüphaneye döndüğümüzde zarfı, mesajı ve çarkı inceledi.

“Toby, Rooneylerde değil,” dedim. “Acımasızlar ve eğer Toby’nin hayatta olduğundan emin olsalardı, muhtemelen onun yüzünü bir köpek sürüsüne yedirmek için gerçekten çaba gösterirlerdi ama Toby’nin ellerinde olmadığından neredeyse eminim.”

Xander sağ elini kaldırdı. “Yüzler ve köpekler hakkında bir sorum var.”

Omzumu silktim. “Bilmek istemezsin.”

Grayson ağaç gövdesinden oluşan masanın kenarına tüneyerek takım elbisesinin ceketini çıkardı. “Aynı şekilde Graysonları da temize çıkarabilirim.”

Eve ona bir bakış attı. “*Graysonlar?*”

“Benim peder ve ailesi,” diye açıkladı Grayson, yüzü kaya gibi sertti. “Yangında ölen Colin Anders Wright ile akrabalar. Sheffield Grayson karısını ve kızını birkaç ay önce terk etti.”

Bu bir yalandı. Sheffield Grayson ölmüştü. Eve’nin üvey kız kardeşi beni kurtarabilmek için onu öldürmüştü, Oren de bu olayın üstünü örtmüştü. Fakat Eve bununla ilgili bir şey bildiğine dair hiçbir işaret vermedi ve bize kardeşleriyle ilgili anlattıklarına sadık kaldı.

“Söylentiler sözde babamın Cayman Adaları’nda bir yerde olduğunu söylüyor,” diye devam etti Grayson. “Onun yokluğunda gözüm ailenin geri kalanının üstündeydi.”

“Grayson ailesinin senden haberi var mı?” diye sordu Jameson kardeşine. Sesinde takılma, alay yoktu. Grayson için *ailenin* ne anlama geldiğini biliyordu.

“Onların çok da umurlarında olmadığımı anladım,” yanıtı geldi. “Ama sizi temin ederim, eğer Sheffield Grayson’ın karısı, kız kardeşi ya da kızının bu işte bir parmağı olsaydı haberim olurdu.”

“Birini kiraladın.” Jameson kaşını kaldırdı. “Hangi parayla?”

“Yatırım yap. Gayret et. Yarat.” Grayson ayağa kalkmadan önce bundan daha fazla bir açıklama yapmadı. Colin Anders Wright ve Kaylie Rooney’nin ailelerini elediğimizde geriye yalnızca üçüncü kurbanın ailesi kalıyor: David Golding.”

“Bakması için birini ayarlayacağım.” Oren konuşmak için gölgelerin dışına adım atmadı bile.

“Görünüşe göre bunu çokça yapıyorsunuz.” Eve ona doğru bir bakış attı.

“Vâris.” Jameson birden adım atmayı bıraktı. Mesajın geldiği zarfı aldı. “Bu *sana* gönderilmiş.”

Ne dediğini duydum. “Ya intikamın hedefi Toby değilse?” dedim yavaşça. “Ya bensem?”

“Çok mu düşmanın var?” diye sordu bana Eve.

“Onun pozisyonunda biri için,” diye mırıldandı Grayson, “olmaması imkânsız.”

“Buna yanlış taraftan bakıyorsak?” Xander adım atarken düz ya da dairesel çizgiler çizmiyordu. “Ya mesajla ilgili değilse? Peki ya koda odaklanmamız gerekiyorsa?”

“Oyun,” diye tercüme etti Jameson. “Hepimiz bu kelime oyununu tanıyoruz.”

“Tabii ki.” Nash başparmaklarını eskimiş kot pantolonunun ceplerine soktu. “İhtiyarın oyunlarını nasıl oynadığını bilen birini arıyoruz.”

“*Nasıl oynadığı* derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Eve.

Grayson cevapladı ve konuyu kısa tuttu “Büyükbabamız bilmece, bulmaca ve şifreleri severdi.”

Tobias Hawthorne yıllardır her cumartesi sabahı torunları için bir meydan okuma hazırlamıştı: oynanacak bir oyun, çözülmesi gereken çok adımlı bir bulmaca.

“Bizi test etmeyi, kurallar koymayı, oynarken bizi izlemeyi severdi,” dedi Nash ağır ağır.

“Nash’in büyükbaba sorunları var.” Xander, Eve’ye bu sırrı verdi. “Yeterince trajik ve sürükleyici bir hikâye...”

“O cümleyi bitirmek istemezsin, küçük kardeşim.” Nash’in sesinde açıkça bir tehlike ya da tehdit eder bir ton yoktu ama Xander da şapşal değildi.

“Tabii ki istemem,” diye katıldı.

Düşüncelerim uçuşa geçti. “Eğer Tobias Hawthorne’un oyunlarını bilen, tehlikeli ve bana karşı kin besleyen birini arıyorsak...”

“Skye.” Jameson ve Grayson aynı anda annelerinin ismini söyledi.

Beni öldürmeye çalışmak pek de işine yaramamıştı. Fakat Sheffield Grayson’ın kendisinin işlemediği bir cinayet girişiminin suçunu ona yüklediği göz önüne alındığında, beni öldürmeye çalışmamak da Skye Hawthorne için pek işe yaramamıştı.

Ya bu da onun sonraki oyunuydu?

“Onunla yüzleşmemiz gerek,” dedi Jameson hemen. “Onunla yüz yüze konuşmalıyız.”

“Bu fikre karşı çıkıyorum.” Nash yavaş adımlarla Jameson’a doğru yürüdü.

“Şu klasik atasözü nasıldı?” Jameson afalladı. “*Benim patronum değilsin? Ona benzer bir şey. Hayır, bekle, hatırladım! Bana patronluk taslama, serseri.*”

“İngiliz argosunun mükemmel kullanımı,” diye yorum yaptı Xander.

Jameson omuz silkti. “Şimdi engin tecrübeli biriyim işte.”

“Jamie haklı.” Grayson bunu yüzünü ekşitmeden söylemeyi başardı.

“Skye’den bir şeyler öğrenmemizin tek yolu yüz yüze gelmek.”

Grayson’ı, hatta içlerinden hiçbirini, Skye’den başkası incitemezdi.

“Bunun arkasında o olsa bile,” dedim, “her şeyi inkâr edecektir.”

Skye böyle yapardı. Aklında, o her zaman kurbandı, iş oğullarına gelince yaraya tuz basmayı bilirdi.

“Ya ona çarkı gösterirsen?” diye önerdi Eve sessizce. “Eğer onu tanırsa belki bunu konuşması için kullanabilirsiniz.”

“Skye Hawthorne çarkın değerini bilseydi onu kesinlikle bana yollamazdı,” diye yanıtladım. Skye Hawthorne mirastan neredeyse tamamen mahrum edilmişti. Değerli bir şeyden ayrı kalmasının hiç yolu yoktu.

“Yani eğer çark için bir hamle yaparsa onun değerinin farkında olduğunu,” diye sert bir şekilde belirtti Grayson, “ve dolayısıyla kaçırma olayının arkasında olmadığını bileceğiz.”

Grayson’ı alt ettim. “Hiçbirinizin bunu bensiz yapmasına izin vermiyorum.”

“Avery!” Oren gölgelerin arkasında durdu ve bana kısmen babacan, kısmen askeri komutan gibi bir bakış attı. “Skye Hawthorne’la herhangi bir çatışmaya girmemeni şiddetle tavsiye ederim.”

“Koli bandının tavsiyeden daha etkili olduğunu düşünüyorum,” dedi Nash Oren’a sohbet edercesine.

“O hâlde, anlaşma sağlandı!” dedi Xander ısılt ısılt. “Aile buluşması, Hawthorne tarzı!”

“Aa Xander?” Max kapıda belirdi, darmadağın görünüyordu.

Bir telefon tutuyordu. “Bunu komodinde bırakmışsın.”

Komodin? Max’e bir bakış attım. Xander ve onun arkadaş olduklarını biliyordum ama bu *dağınıklık* pek arkadaşça değildi. “Rebecca mesaj atmış,” dedi Xander’a, bariz bir şekilde bakışımı görmezden gelerek. “Buraya geliyormuş.”

Max ve Xander’ın geceyi birlikte geçirmesi fikri dikkatimi yeterince dağıtmıştı, geri kalanları iyice anlamam biraz zaman aldı. *Rebecca*. Eve’yi görmek Emily’nin kardeşini mahvedecekti.

“Yeni plan,” diye duyurdu Xander. “Aile buluşmasını atlıyorum. Geri kalanınız rapor verirsiniz.”

Eve kaşlarını çatı. “Rebecca kim?”

BÖLÜM 15

Arabayı Oren sürüyordu, Nash öne oturdu. SUV'nin arkasına iki koruma daha bindi, bu da beni Jameson ve Grayson'ın arasında bırakmıştı.

“Şu anda Harvard'a geri dönüş uçuşunda olman gerekmiyor muydu?” Jameson öne eğildi, beni aşıp kardeşine bir bakış fırlattı.

Grayson tek kaşını kaldırdı. “Yani?”

“Yanılıyorsam söyle,” dedi Jameson. “Eve yüzünden kalmadığını söyle.”

“Ortada bir tehdit var,” diye tersledi Grayson. “Biri ailemize karşı bir hamlede bulundu. Tabii ki kalıyorum.”

Jameson benim etrafımdan Grayson'ın ceketini yakaladı. “O Emily değil.”

Grayson çekinmedi. Geri hamlede bulunmadı. “Bunu biliyorum.”

“Gray.”

“Bunu biliyorum!” dedi ikinci kez, bu sefer Grayson'ın sesi daha yüksek çıktı, daha umutsuz.

Jameson onu bıraktı.

“Neye inanıyorsan,” dedi Grayson dalgın bir şekilde, “*ikiniz* de neye inanıyorsanız, kendi başımın çaresine bakabilirim.” Grayson liderlik için yetiştirilen Hawthorne'du.

Hiçbir şeye veya hiç kimseye ihtiyaç duymasına asla izin verilmeyen kişiydi. “Ve haklısın, Jamie; o, Emily *değil*. Eve, Emily’nin hiç olmadığı kadar savunmasız.”

Göğsümdeki kaslar gerildi.

“Bu gerçekten aydınlatıcı bir Kaydıraklar ve Merdivenler oyunu olsa gerek,” dedi Jameson.

Grayson camdan dışarı baktı, ikimizden de çok uzaklara. “Dün gece uyuyamadım. Eve de uyuyamadı.” Sesi kontrollü, vücudu sabitti. “Onu koridorda dolaşırken buldum.”

Grayson’ın Harvard’da bir kızı öptüğünü düşündüm. Grayson’ın bir hayalet gördüğünü.

“Şakaklarındaki morluğun acıyıp acımadığını sordum,” diye devam etti, çenesindeki kaslar görünür ve sertti. “Ve bana bazı erkeklerin onun evet demesini istediğini, bazılarının da onun gibi kızların zayıf olduğunu düşünmek istediğini söyledi.” Bir ya da iki saniye sessiz kaldı. “Ama Eve hiç de zayıf değil. Bize yalan söylemedi. Bu dünyada onu olduğu gibi gören tek kişiyi bulmaktan başka hiçbir lanet şey istemedi.”

Eve’nin çocukluğunda mükemmel olmak için ne kadar çabaladığını anlattığını düşündüm. Ve sonra da Grayson’ı düşündüm. Kendisine koyduğu imkânsız standartları.

“Belki de kendi başına olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı olan kişi ben değilim,” dedi Grayson, sesi bıçak kadar keskindi. “Ama devam et, Jamie, bana risk altında olduğumu söyle, kararlarımı güvenilemeyeceğini, çok kolay yönlendirilebildiğimi ve kırılgan olduğumu söyle.”

“Yapma.” Nash, Jameson’ı ön koltuktan uyardı.

“Tüm kişisel eksikliklerinizi tartışmaktan mutluluk duyuyorum,” dedi Jameson Grayson’a. “Alfabetik ve güzel ayrıntılarıyla. Önce bunu bitirelim.”

Bu bizi McMansionlarla dolu bir mahalleye getirdi. Bir zamanlar arsaların ve üzerlerindeki evlerin büyüklüğü beni hayrete düşürürdü ama Hawthorne Malikânesi ile karşılaştırıldığında bu devasa evler kesinlikle sıradan görünüyordu.

Oren SUV'yi caddeye park etti ve güvenlik protokolümü zü anlatmaya başladığında tek düşünebildiğim şeydu: *Skye Hawthorne buraya nasıl geldi?*

Savcı, cinayeti ve cinayete teşebbüs suçlamalarını düşürdükten sonra başına gelenleri takip etmemiştim ama bir düzeyde onu ya zor durumda ya da lüksün tam kucağında bulmayı bekliyordum, banliyöde değil.

Kapının zilini çaldık, Skye kapıyı bol, deniz mavisi bir elbise giymiş ve güneş gözlüğü takmış olarak açtı. “Şey, bu sürpriz oldu.” Güneş gözlüklerinin üzerinden çocuklara baktı. “Bu sabah yine bir değişim kartı çektim. Çarkıfelek ve ardından Kupa Sekizlisi tersine döndü.” İç çekti. “Ve yıldız falım bağışlamayla ilgili bir şeyler söylüyordu.”

Grayson'ın çenesindeki kaslar gerildi. “Seni bağışlamak için gelmedik.”

“Beni bağışlamak mı? Gray, hayatım, neden birinin beni bağışlamasına ihtiyacım olsun ki?” Bunu, hayatıma yönelik yanlış bir girişim nedeniyle kendisini tutukladıkları için suçlamaları düşürülen kadın söylüyordu. “Neticede,” diye devam etti Skye, eve girdi ve nazikçe onu takip etmemize izin verdi, “*seni* sokağa atmadım, değil mi?”

Grayson, Skye'ı Hawthorne Malikânesi'ni terk etmeye zorlamıştı, benim için. “Gidecek bir yerin olduğundan emindim,” dedi sertçe.

“Hapishanede *çürümene* izin vermedim,” diye devam etti Skye dramatik bir şekilde. “Seni arkadaşlarının yanına gidip düzgün bir hukuk danışmanı bulmaya zorlamadım. Gerçekten! Siz çocuklar bana affetmekten sakın bahsetmeyin. Sizi terk eden tek kişi ben değilim.”

Nash tek kaşını kaldırdı. “Tartışılır, sence de öyle değil mi?”

“Nash.” Skye dilini şaklattı. “Bu tarz çocukça gazezler için biraz büyük değil misin? Benim sakın bir insan olmak için yaratılmadığımı herkesten önce sen anlamalısın. Benim gibi bir kadın hareketsizlikten kesinlikle ölebilir. Annenin de bir insan olduğunu anlamak gerçekten bu kadar mı zor?”

Hiç zorlanmadan onları öldürebilirdi. Skye’ın annelik dürtülerinin eksikliğini aşmak için yıllarını vermiş Nash bile bundan muaf değildi.

“Yüzük takıyorsun.” Jameson zekice bir gözlemle araya girdi.

Skye ona çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu küçük şey mi?” dedi, sol yüzükparmağında üç karatlık bir elmas olması gereken bir şeyi sallıyordu. “Sizleri düğüne davet ederdim çocuklar ama bu küçük bir adliye meselesiydi. Gösterişten ne kadar nefret ettiğimi bilirsiniz ve Archie ile nasıl tanıştığımıza bakılırsa adliyede gerçekleşen bir nikâh daha uygun geldi.”

Skye Hawthorne *gösteriş* için yaşardı.

“Adliyede gerçekleşen bir nikâh,” diye tekrarladı Grayson, söylediklerini sindiriyor ve kaşlarını çatıyordu. “Savunma avukatınla mı evlendin?”

Skye zarif bir şekilde omuz silkti. “Archie’nin çocukları ve torunları her zaman emekli olması için onun arkasında ama sevgili kocam yaşlılıktan ölene kadar cezai savunma yapacak.” Diğer bir deyişle: Evet, avukatıyla evlenmişti ve evet eşi kendisinden önemli ölçüde büyüktü ve muhtemelen ölmek üzereydi.

“Şimdi, sizi affetmem için yalvarmaya gelmediyseniz...” dedi Skye üç oğlunun her birinin gözlerine bakarak, “neden buradasınız?”

“Bugün Hawthorne Malikânesi’ne bir paket geldi,” dedi Jameson.

Skye kendine bir kadeh köpüklü şarap doldurdu. “Öyle mi?”

Jameson cebinden çarkı çıkardı. “Bunun ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

Kısacık bir an için Skye Hawthorne donup kaldı. Gözbebekleri büyüdü. “Onu nereden aldınız?” diye sordu, onu almak için bir hamle yaptı fakat Jameson bir sihirbazın *bozuk para* kaybettiği gibi onu kaybetti.

Skye çarkı tanıdı. Gözlerindeki açlığı görebiliyordum.

“Bize bunun ne olduğunu söyle,” diye emretti Grayson.

Skye, Grayson’a baktı. “Her zaman çok ciddidir,” diye mırıldandı yanaklarına dokunmak için uzanarak. “Ve o gözlerde hep gölgeler...”

“Skye.” Jameson dikkati Grayson’dan uzaklaştırdı. “*Lütfen.*”

“Senden böyle bir tavır, Jamie?” Skye elini indirdi. “Beni çok şaşırttın ama yine de sana anlatabileceğim pek bir şey yok. Hayatımda bunu daha önce hiç görmedim.”

Sözlerini yakından dinledim. Hayatında hiç *görmemiş*. “Ama ne olduğunu biliyorsun,” dedim.

Bir anlığına Skye gözlerinin benimkilerle buluşmasına izin verdi, sanki maçtan önce el sıkışan iki oyuncu gibi.

“Eğer biri kocana ulaşırsa çok yazık olur.” Nash konuşmaya başladı. “Onu birkaç konuda uyardım.”

“Archie senin söylediğin bir şeye inanmaz,” diye yanıtladı Skye. “Beni zaten bir kez sahte suçlamalara karşı savunmuştu.”

“İlginç bulacağı bir-iki şey bildiğime bahse girerim.” Nash duvara yaslanmış bekliyordu.

Skye tekrar Graysona baktı. Hepsinin içinde, en sıkı tutunduğu kişi oydu. “Pek bir şey bilmiyorum,” dedi. “O

bozukluğun babama ait olduğunu biliyorum. Büyük Tobias Hawthorne'un o kaybolduğunda, tekrar tekrar onu tarif ederek beni saatlerce çapraz sorguya çektiğini biliyorum. Ama onu alan ben değildim.”

“Toby’ydi.” Hepimizin düşündüğünü söyledim.

“O yaz benim küçük Toby’m çok sinirliydi.” Skye’ın gözleri kapandı ve bir süreliğine tehlikeli ya da manipülatif, hatta cilveli bile görünmedi. “Nedenini gerçekten hiç bilmiyordum.”

Evlat edinme. Gizlilik. Yalanlar.

“Sonunda sevgili küçük kardeşim kaçtı ve *onu* bir veda hediyesi olarak aldı. Babamızın tepkisine bakılırsa Toby iyi bir intikam yolu seçmişti. Babamın imkânlarına sahip birinden böyle bir tepki almak için mi?” Skye gözlerini tekrar açtı. “Çok kıymetli olmalı.”

Jackson’a git. Toby’nin anneme verdiği talimatlar zihnimde yankılanıyordu. *Orada ne bıraktığımı biliyorsun. Değerini biliyorsun.*

“Toby burada yok, değil mi?” Jameson doğrudan sadede geldi.

“Kardeşimin,” dedi Skye kurnaz bir şekilde, “hayatta olduğunu mu söylüyorsun?”

Ona söylediğimiz her şeyi basına satabilirdi.

“Soruya cevap ver,” diye emretti Grayson.

“Artık hiçbirinize *sahip* değilim, değil mi? Toby’ye. Siz çocuklara.” Skye neredeyse kederli görünüyordu ama gözlerindeki parıltı biraz fazla keskindi. “Gerçekten beni tam olarak neyle suçluyorsun, Grayson?” Skye içkisinden bir yudum aldı. “Sanki bir canavarmışım gibi davranıyorsun.” Sesi hâlâ yüksek ve netti ama yoğundu. İlk kez, onunla oğulları arasında bir benzerlik görebiliyordum, özellikle de Jameson’la. “Hepiniz öyle yapıyorsunuz ama istediğim tek şey sevmektir.”

Aniden bunun Skye'in gördüğü gerçek olduğunu hissettim.

“Ama sevmeye ihtiyaç duydukça onu daha çok arzuldım, dünya daha da kayıtsızlaştı. Annemle babam. Babalarınız. Hatta siz çocuklar.” Skye bir keresinde Jameson ve bana, hamile kaldıktan sonra erkekleri test amaçlı terk ettiğini söylemişti: Onu gerçekten isteselerdi peşinden gelirlerdi.

Ama kimse gelmemişti.

“Seni sevdik,” dedi Nash bana onun ne kadar küçük bir çocuk olduğunu düşündürecek şekilde. “Sen bizim annemizdin. Nasıl sevmeyebilirdik?”

“Bu her hamile kalışımda kendime söylediğim şeydi.” Skye'in gözleri ışıldadı. “Ama hiçbiriniz uzun süre benim kalmadı. Ne yaptıysam siz önce büyükbabanızın, sonra benimdiniz.” Skye bir yudum daha aldı, sesi daha rahat çıkıyordu. “Babam beni hiçbir zaman büyük oyunun bir oyuncusu olarak görmedi, ben de elimden geleni yaptım. Ona vârisler verdim.” Bana bir bakış attı. “Ve şuna bakın ne durumdayız.” Küçük bir omuz silkti. “Benden bu kadar.”

“Gerçekten havlu attığına inanmamızı mı bekliyorsun?” diye sordu Jameson.

“Tatlım, neye inandığınız umurumda değil. Ama *onun* kırıntılarıyla yetinmektense kendi krallığımı yönetmeyi tercih ederim.”

“Yani her şeyden çekiliyor musun?” Skye Hawthorne'a gözlerimi diktim, bazı gerçekleri tahmin etmeye çalışıyordum. “Hawthorne Malikânesi? Para? Babanın mirası?”

“Milyonlarla milyarlar arasındaki gerçek fark nedir biliyor musun, Ava?” diye sordu Skye. “Belli bir noktadan sonra mesele para olmuyor.”

“Güçle ilgili,” dedi yanımda duran Grayson.

Skye kadehini ona kaldırdı. “Gerçekten harika bir vârisin olurdu.”

“Bu mu yani?” diye sordu Nash, devasa antreye bakarken. “Bu mu senin krallığın şimdi?”

“Neden olmasın?” diye yanıtladı Skye arsızca. “Babam beni bir oyuncu olarak görmedi nasılsa.” Tekrar omuz silk-ti. “Kimi hayal kırıklığına uğratabilirim ki?”

BÖLÜM 16

Uzun garaj yoluna yürüyüş gergin geçti.

Jameson, “Ben şahsen bunu ferahlatıcı buldum,” dedi. “Annemiz bu sefer problem yaratmadı.” Sanki kurşungeçirmezmiş, sanki Skye’ın duygusuzluğu ona dokunamıyormuş gibi davranabilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. “Şahsen, en sevdiğim kısım,” diye devam etti görkemli bir şekilde, “onu yeterince sevmediğimiz için suçlanmaktı, yine de şunu hatırlatmalıyım ki o tatlı mı tatlı Hawthorne milyarlarına ulaşma çabasının boşuna yapıldığı bir girişimde dünyaya geldiğimiz.

“Kapa çeneni.” Grayson takımının ceketini çıkardı ve keskin bir şekilde sağa doğru saptı.

Arkasından, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

Grayson arkasını döndü. “Yürümeyi tercih ederim.”

“Yirmi sekiz kilometre mi?” diye ağır ağır sordu Nash.

“Bir kez daha seni, hepinizi, temin ederim ki...” Grayson gömleğinin kollarını sıvadı, bu hareketi vurgulayarak yaptı.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Tekrar söyle,” Jameson cesaretlendirdi, “ama bu sefer otomat gibi görünmeye çalış.”

Jameson’a bir bakış attım. Grayson yaralıydı. İkisi de öyle.

“Haklısın, Vâris,” dedi Jameson, yenilgiyle ellerini havaya kaldırarak, “otomatlara korkunç derecede haksızlık ediyorum”.

“Kavgacısın,” diye yorumladı Grayson, sesi tehlikeli bir biçimde tarafsızdı.

Jameson kardeşine doğru bir adım attı. “Yirmi sekiz kilometre yürüyüş yeterli olur.”

Birkaç saniye boyunca, ikisi sessizlik yarışına girdi. Sonunda Grayson başını eğdi. “Seninle konuşmamı bekleme.”

“Aklımdan bile geçmez,” diye yanıtladı Jameson.

“İkiniz de saçmalıyorsunuz,” dedim. “İkiniz de Hawthorne Malikânesi’ne yürüyemezsiniz.” Şimdiye kadar bir Hawthorne’a bir şey yapamayacağını söylememem gerektiğini gerçekten bilmem gerekirdi.

Nash’e döndüm. “Sen bir şey demeyecek misin?” diye sordum.

Cevap olarak, Nash bana SUV’nin arka kapısını açtı. “Ön koltuk benim.”

Orta sırada tek başıma, Hawthorne Malikânesi’ne sessizlik içinde gidiyordum. Skye kesinlikle oğullarına ulaşmıştı. Grayson bunu içine atabilirdi. Jameson dışa vururdu. İkinin de eve sağ salım dönmelerini sadece umabiliyordum. Ben onlar için endişelenirken Skye’ı onların onu yeterince sevmeyeceğinden korkup kendi çocuklarını bile sevmezken kimin dünyasının merkezi olmanın umutsuzluğunu yaşattığını merak ettim.

Bir bakıma cevabı biliyordum. *Babam beni hiçbir zaman büyük oyunun bir oyuncusu olarak görmedi*, daha sonra da Toby’nin şifreli yazdığı bir şiiri düşündüm. *Ağaç zehirli, göremiyor musun? Zehirledi S’yi, Z’yi ve beni.*

“Skye hamile olmayı severdi.” Nash, ön koltuktan arkada oturan bana bakarak araçtaki sessizliği bozdu. “Bunu sana hiç söylemiş miydim?”

Başımı salladım.

“İhtiyar, ona hayrandı. Her hamileliğinde hamilelik süresince Hawthorne Malikânesi’nde kalırdı, hatta yuva yaptı. Ve bebeği olduğunda o ilk günler sihir gibi olurdu. Kapıda durup hastaneden döndükten sonra Gray’i emzirdiğini izlediğimi hatırlıyorum. Tek yaptığı ona bakmak, usulca mırıldanmaktı. Bebek Gray gerçekten sessiz, ciddi biriydi. Jamie tam bir çığırtkandı. Xander kıpır kıpırdı.” Nash başını salladı. “Ve her seferinde, o ilk günlerde, *belki kalır*, diye düşünürdüm.”

Yutkundum. “Ama hiç kalmadı.”

“Skye’in anlattığına göre ihtiyar bizi çaldı. Gerçekse küçük kardeşlerimi onun kollarına bırakan kendisiydi. Onları ona *verdi*. Problem bizi hiç sevmemesi değildi, geri kalanını daha çok istiyordu.”

Babasının onayı. Hawthorne serveti. Nash’in annesinin bunlardan hiçbirinin bir parçası olmak istemediğine karar verene kadar kaç bebek verdiğini gördüğünü merak ettim.

“Senin bir bebeğin olsaydı...” dedim.

“Bebeğim olduğunda,” derinden ve kalp ezici bir cevap geldi, “tüm dünyam o kız olur.”

“Kız?” diye tekrarladım.

Nash koltuğuna tekrar yerleşti. “Lib’le küçük bir kız bebek hayal edebiliyorum.”

Bunu yanıtlayamadan Oren’a bir telefon geldi. “Elinizde ne var?” diye sordu açar açmaz. “Nerede?” Oren SUV’yi kapının önünde durdurdu. Bize “Bir ihlal var,” dedi. “Tünelde bir sensör tetiklendi.”

Adrenalin kan dolaşımımı doldurdu. Botumdaki bıçağa uzandım, çekmek için değil, sadece kendime savunmasız olmadığımı hatırlatmak için. Sonunda beynim, Hawthorne

Malikânesi'nden hangi koşullar altında ayrıldığımızı hatırlayacak kadar sakinleşti.

“Her iki taraftan da ekiplerin gelmesini istiyorum,” diyordu Oren.

“Dur.” Sözü nü kestim. “Bu bir güvenlik ihlali değil.” Derin bir nefes aldım. “Bu, Rebecca.”

BÖLÜM 17

Hawthorne Malikânesi'nin altından geçen tünellerin gizli geçitlerden daha az girişı vardı. Yıllar önce, Tobias Hawthorne bu girişleri Rebecca Laughlin'e göstermişti. Yaşlı adam, hasta ablasının gölgesinde yaşayan bir kız görmüştü. Rebecca'ya kendine ait bir şeyi hak ettiğini söylemişti.

Onu tenis kortunun altındaki tünelde buldum. Yalnızca telefonumun ışığının rehberliğinde, durduğu yere doğru ilerledim. Tünelin sonu beton bir duvarla bitiyordu. Rebecca onun karşısında duruyordu; kızıl saçları dağılmış, kıvrak vücudu kasılmıştı.

“Git buradan, Xander,” dedi.

Ondan birkaç metre uzakta durdum. “Benim.”

Rebecca'nın titrek bir nefes aldığını duydum. “Git buradan, Avery.”

“Hayır.”

Rebecca sessizliği bir silah ya da kalkan olarak kullanmakta iyiydi.

Emily'nin ölümünden sonra, kendini izole etmiş, sessizliğe gömülmüştü. “Tüm gün bekleyebilirim,” dedim.

Rebecca sonunda bana baktı. Güzel bir kıza göre ağlar-ken çirkin oluyordu. “Eve'yle tanıştım, Toby'nin evlat edinilmesiyle ilgili gerçekleri ona anlattık.” İçine biraz hava çekerek, “Annemle tanışmak istiyor,” dedi.

Tabii ki isterdi. Rebecca'nın annesi Eve'nin büyükanne-siydi. "Annen bunu kaldırabilir mi?" diye sordum.

Mallory Laughlin'le yalnızca birkaç kez tanışmıştım ama onu tanımlamak için kullanacağım kelime *istikrarlı* değildi. Gençliğinde, onu evlat edinenlerin Hawthornelar olduğundan habersiz, bebek Toby'yi evlatlık vermişti. Bebeği yıllardır çok yakınındaydı ve o zamanlar bunu bilmiyordu. Yirmi yıl sonra nihayet bir çocuğu daha olduğunda Emily kalp rahatsızlığıyla doğmuştu.

Ve şimdi Emily ölmüştü. Mallory'nin bildiği kadarıyla Toby de.

"Ben bunu kaldıramıyorum," dedi bana Rebecca. "Ona çok benziyor, Avery." Rebecca'nın sesi kızgından da öteydi, tükenmişten de öte, sanki sesi tek bir bedene sığmayacak kadar çok duygudan oluşan bir mozaikti. "Sesi bile Emily gibi."

Rebecca'nın tüm çocukluk hayatı tamamıyla kız kardeşiyle ilgiliydi. Kendini küçültecek şekilde yetiştirilmişti.

"Eve'nin Emily olmadığını söylememi ister misin?" diye sordum.

Rebecca yutkundu. "Benden nefret ediyor gibi görünmüyor, yani..."

"Senden nefret etmek mi?" diye sordum.

Rebecca oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. "Em'le yaptığımız son şey kavga etmektir. Bunun affedilmesi için beni ne kadar uğraştırırdı biliyor musun? Haklı olmak için?" O akşam Emily'nin planları yüzünden kavga etmişlerdi, kendini öldürten planları. "Kahretsin," dedi Rebecca, dalgalı kızıl saçlarının ucunda parmaklarını gezdirirken, "bu yüzden de benden nefret ederdi."

Yanma oturdum. "Saçın yüzünden mi?"

Rebecca'nın kaslarındaki gerginlik bir miktar azaldı ve tüm vücudu ürperdi. "Emily saçlarımızın uzun olmasını severdi."

Saçlarımız. Rebecca'nın bunu şimdi bile ne kadar berbat olduğunu fark etmeden söyleyebilmesi, bende onun adına birine vurma isteği uyandırdı. "Sen hep kendinsin, Rebecca," dedim buna inanmasını umarak. "Her zaman da öyle oldun."

"Ya kendim olmakta çok iyi değilsem?" Rebecca bu son aylarda değişmişti. Farklı görünüyordu, farklı giyiniyordu, istediği şeyin peşinden gitmişti. Thea'nın geri gelmesine izin verecekti. "Ya tüm bunlar kâinatın bana *devam etme* artık mesajıysa? *Asla.*" Rebecca'nın çenesi titredi. "Belki de istenilmek için korkunç bir insanımdır."

Eve'yi görmenin ona zarar vereceğini biliyordum. Jameson için olduğu gibi Grayson için de geçmişi ortaya çıkara-
cağını biliyordum. Fakat bu Rebecca'ydı, çok kırılmıştı.

"Korkunç biri değilsin," dedim fakat onu buna *inandırabileceğimden* emin değildim. "Thea'ya Eve'den bahsettin mi?" diye sordum.

Rebecca ayağa kalktı ve yedek savaş botunun ucunu yere gömdü. "Neden yapayım?"

"Bex."

"Bana öyle bakma, Avery."

Canı yanıyordu. Bu durum yakında da *dinecek* gibi değildi. "Ne yapabilirim?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi Rebecca ve kırıldığını anlayabiliyordum.

"Çünkü şimdi gidip anneme, eğer evren ona Emily ile benim aramda bir seçim yapma şansı vermiş olsaydı, seçeceği kızına tıpatıp benzeyen bir torunu olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor."

Rebecca buradaydı. Yaşıyordu. İyi bir evlattı. Fakat annesi hâlâ ona bakıyor ve hıçkırarak bütün bebeklerinin öldüğünü söylüyordu.

“Annene söylerken seninle gelmemi ister misin?” diye sordum.

Rebecca başını salladı, saçlarının dalgalı uçları rüzgâra kapıldı. “Artık bir şeyleri isteme konusunda eskisinden daha iyiyim, Avery.” Doğruldu, görünmez bir çelik çizgi omurgasından aşağı iniyordu. “Ama senden bunu isteyemem.”

BÖLÜM 18

Rebecca gittikten sonra tünelde kaldım, ölçüp tarttım, sonra Hawthorne Malikânesi'ne doğru yöneldim ve gizli bir merdivenden Büyük Oda'ya çıktım. Telefonum tekrar çekmeye başlayınca kararımı verip bir arama yaptım.

“Bu güvenilirmez onuru neye borçluyum?” Thea Calligaris, laflarıyla sırtıma olayını mükemmelleştirmişti.

“Sana da merhaba, Thea.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi şımarıkça. “Çaresiz bir moda yardımına ihtiyacın var? Ya da belki Hawthornlardan biri kriz geçiriyordur?” Cevap vermedim, o da tahminini değiştirdi. “Birden fazlası?”

Bir yıl önce, ikimizin arkadaş olabileceğine inanmazdım ama öyle ya da böyle olmuştuk; az ya da çok. “Sana bir şey söylemem gerek.”

“Peki,” dedi. “Çok zamanım yok. Hafızanı yokla diye söylüyorum, zamanım *çok* kıymetlidir.” Yaz boyunca Thea viral olmuştu. Saint Bar's'la Maldivler arasında bir yerde, büyük I harfiyle bir *Influencer* olmuştu. Sonra geri döndü, Rebecca'ya.

Ne kadar uzun olursa olsun, demişti Thea bir keresinde. *Onu seçmeye devam edeceğim.*

Ona her şeyi anlattım.

“O kız tıpatıp benziyor dediğinde...”

“*Tıpatıp benzediğini* kastettim,” diye tekrarladım.

“Ve Rebecca...”

Bunun için Rebecca beni öldürecekti. “Yeni tanıştılar. Eve, Bex’in annesiyle tanışmak istedi.”

Thea tam üç saniye boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. “Bu, Hawthorne ve Hawthorne yakınları için bile karışık.”

“İyi *misin?*” diye sordum. Emily, Thea’nın en yakın arkadaşısıydı.

“Kolay incinmem,” diye yanıtladı Thea. “Cadaloze estetiğimle çatışıyor.” Durdu. “Bex bana söylemeni istemedi, değil mi?”

“Tam olarak değil.”

Thea’nın buna omuz silktiğini ya da bunu yapmaya çalıştığını neredeyse *duyabiliyordum*. “Sadece meraktan soruyorum,” dedi sessizce. “Şu anda tam olarak kaç Hawthorne krizde?”

“Thea.”

“Buna, başkalarının acılarından zevk almak denir, Avery. Aslında Almanlar, dünyanın en kibirli piçlerinin de ufakık duygulara sahip olduğunu bilmekten küçük tatminler elde etme duygusunu daha net bir şekilde anlatan bir kelime bulmalı.” Thea görünmek istediği kadar soğuk biri değildi fakat Hawthorne söz konusu olduğunda onu aramanın daha iyi olduğunu biliyordum.

“Rebecca’yı arayacak mısın?” diye sordum.

“Ve o da çağırımı reddetsin, değil mi?” diye yanıtladı Thea sertçe. Vazgeçiş. “Tabii ki arayacağım.” Rebecca’nın gitmesine bir kez izin vermişti. Tekrar yapmayacaktı. “Şimdi, hepsi buysa, kurmam gereken bir imparatorluk ve peşine düşmem gereken bir kız var.”

“Ona iyi bak, Thea,” dedim.

“Bakacağım.”

BÖLÜM 19

Oren varlığını duyurmak için Thea'yla yaptığımız telefon görüşmesinin bitmesini bekledi. Görüş alanıma girdi, ben de beynimi odaklanmaya zorladım.

“Henüz bir şey yok mu?” diye sordum.

“Kuryeyi takip etme şansım olmadı ancak Toby'nin Eve'yle buluşma noktasına gönderdiğim ekip tekrar rapor verdi”

İki kelimenin anıları zihnimde çınladı: *Silahlar ateşlendi*. “911 acil durum çağrısını kimin yaptığını buldun mu?” diye sordum, on iki metrelik bir uçurumun üzerinde sallanan bir insanın ulaşabildiği her şeye tutunması gibi sakinliğini koruyarak.

“Çağrı, komşu depodan yapılmış. Adamlarım deponun sahibini araştırdı. Kimin yaptığı konusunda hiçbir fikri yok fakat bizim için bir şeyi vardı.”

Bir şey. Oren'ın bunu söyleme şekli midem sanki kurşunla kaplanmış gibi hissetmeme neden oldu. “Nedir?”

“Başka bir zarf.” Oren devam etmeden önce bunu sindirmemi bekledi. “Dün gece kuryeyle gelmiş, izi sürülemiyor. Depo sahibine, acil durum aramasını kimin yaptığını soran kişiye vermesi için nakit ödeme yapılmış. Ödeme bir paketle gelmiş, onun da izi sürülemiyor.” Oren zarfı tutuyordu. “Açmadan önce...”

Elinden çekip aldım. İçinde, Toby'nin yüzü morarmış ve şişmiş bir fotoğrafı vardı, elinde dünün tarihinin yazılı olduğu bir gazete tutuyordu. *Yaşadığının kanıtı*. Yutkundum ve resmi ters çevirdim. Arkasında hiçbir şey yoktu, zarfın içinde başka hiçbir şey yoktu.

Dün itibarıyla hayattaydı. “Fidye talebi?” Boğulur gibi oldum.

“Yok.”

Toby'nin morluklarına, şiş yüzüne baktım. “David Golding'in ailesi hakkında bir şeyler bulabildin mi?” diye sordum kendimi toparlamaya çalışarak.

“Şu an ülke dışındalar,” diye yanıtladı Oren. “Ve mali durumları da temiz.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. “Eli ve Mellie'nin nerede olduğunu biliyor muyuz? Ya Ricky? Constantine Calligaris hâlâ Yunanistan'da mı?” Korkunç sesimden ve aklımın hiçbir tartışma olmadan olasılıktan olasılığa atlamasından nefret ediyordum: Eve'nin üvey kardeşleri, babam, Zara'nın yakın zamanda görüşmediği kocası, *başka kim olabilir?*

Oren, “Az önce bahsettiğin dört kişiyi de altı aydan uzun bir süredir takip ediyorum” dedi. “Hiçbiri Toby'nin kaçırıldığı yerin 300 km yakınında bile değildi ve herhangi birinin bu olaya karıştığından şüphelenmek için hiçbir nedenim yok.” Oren durakladı. “Ayrıca Eve'yi biraz araştırdım.”

Eve'nin o Kaydırak ve Merdivenler oyunu için kendini açışını, Grayson'ın arabada onun hakkında söylediklerini düşündüm. “Ve?” diye sordum sessizce.

Oren bana “Hikâyesi doğrulandı,” dedi. “On sekiz yaşına bastığı gün taşınmış, kardeşleri dahil tüm ailesiyle teması kesmiş. Bu iki yıl önceymiş. Geçen hafta Toby ile içki içmeye gidene kadar düzenli olarak gittiği bir garsonluk işi varmış. On sekiz yaşından birkaç ay önce Toby ile tanışa-

na kadar, gerçekten berbat görünen oda arkadaşlarıyla kıt kanaat geçinerek yaşıyormuş. Daha derine inip birkaç yıl daha geriye gittiğimde, lisesinde Eve ve görünüşe göre çok sevdiği bir erkek öğretmenin dahil olduğu bir olayın kaydını buldum. *Bu konu hakkında farklı söylentiler var.*” Oren’in ifadesi sertleşti. “Yetkililere güvenmemek için bir sebebi varmış.”

Peki, diye sormuştu Eve bana, *benim gibi bir kıza kim inanır?*

“Başka?” diye sordum Oren’a. “Bana söylemediğin ne var?” Onu *bir şeyler* olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

“Eve ile ilgili hiçbir şey yok.” Oren bir dakikalığına bana baktı, sonra gömleğinin cebine uzandı ve bana bir kare kâğıt uzattı. “Bu, güvenlik ekibinin üyelerinin ve son üç hafta içinde iş teklifleriyle iletişime geçen yakın çalışanlarımızın bir listesi.”

Hızlı bir sayım yaptım. *On üç.* Bu normal olamaz. “Kim tarafından iletişime geçilmiş?” diye sordum.

“Çoğunlukla, özel güvenlik şirketleri,” diye yanıtladı Oren. “Rahat edemeyecek kadar çoklar. Farklı şirketler arasında mülkiyet konusunda ortak bir payda yoktur ancak böyle bir şey, birisi bunu gerçekleştirmede süreci kendiliğinden *gerçekleşmez.*”

Güvenliğimde boşluk açmak isteyen biri. “Bunun Toby’nin kaçırılmasıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Oren kelimeleri kırptı. “Adamlarım sadıktır ve iyi ödeme alıyorlar, bu yüzden teşebbüsler başarısız oldu fakat bunu sevmedim, Avery, hiçbirini.” Bana bir bakış attı. “Arkadaşın Max yarın sabah okula dönüyor. Arkasından bir güvenlik yollamak istiyorum ama bu fikre... *karşı* gibi görünüyor.”

Yutkundum. “Max’in tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olabilir.” Oren’in sesi kararlıydı. Kendi de öyleydi. “Bu noktada yoğun ve çok yönlü bir saldırının hedefi olmadığını varsaymak ihmalkârlık olur. Belki öylesindir. Belki de değildir. Ama aksini öğrenene kadar, sanki büyük bir tehditmiş gibi ilerlemekten başka seçeneğim yok ve bu da yakınındaki herhangi birinin bir sonraki hedef olabileceğini varsaymak anlamına geliyor.”

BÖLÜM 20

Max'i Oren'in kendisine bir koruma göndermesine izin vermeye ikna etmenin mi, yoksa Toby'nin fotoğrafını Eve'ye göstermenin mi daha zor olacağından emin değildim. İlk önce Max'i aramaya başladım, *onu* ve Eve'yi bowling salonunda, her iki elinde de bowling topu olan Xander'la birlikte buldum.

Xander kollarını yana doğru kaldırarak, "Ben bu harekete *helikopter* diyorum," diye seslendi.

En karanlık zamanlarda bile Xander, Xander'dı. "Onlardan birini ayağına düşüreceksin," dedim.

"Sorun değil," diye yanıtladı Xander neşeyle. "İki ayağım var!"

"Skye çark hakkında bir şey biliyor muydu?" Eve, Xander ve Max'in yanından geçti. "İşin içinde miymiş?"

"İkinci soru, hayır," dedim. "Ve ilk sorunun da şu an bir önemi yok."

Yutkundum, önce Max'in durumuyla yüzleşme planım uçup gitti. "Ama bunun önemi var." Eve'ye Toby'nin fotoğrafını verdim ve bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Bakamadım ama bakmamak yardımcı olmuyordu. Eve'nin yanımda, resme baktığını *hissedebiliyordum*. Nefesi duyulabiliyordu ve düzensizdi. O da bunu benim hissettiğim gibi *hissetti*.

“Kurtul şundan.” Eve fotoğrafı düşürdü. Sesi yumuşaktı. “Çıkar onu buradan.”

Fotoğrafı almak için eğildim ama Xander bowling toplarını bıraktı ve beni geçti. Telefonunu çıkardı. Ben izlerken o da el feneri moduna alıp fotoğrafın arkasına tuttu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Max.

Cevaplayan ben oldum. “Kâğıdın dokusuna gizli bir mesaj olup olmadığını görmek istiyor.” Sayfanın bazı kısımları diğerlerinden daha yoğun olsaydı ışık o kadar da nüfuz edemezdi. Fotoğrafa, Toby’nin yüzüne bu kadar yakından bakmak istememiştim ama Xander el feneri modunu açtığı için beynim vites değiştirdi. *Peki ya bu mesajın devamı varsa?*

“Siyah ışığa ihtiyacımız olacak,” dedim. “Ve bir ısı kaynağına.” Eğer Tobias Hawthorne’un oyunlarını bilen biriyle karşı karşıyaysak, o zaman görünmez mürekkep de kesinlikle bir olasılıktı.

“Hallediyorum!” dedi Xander. Fotoğrafı bana verip odaya fırladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Eve bana, kelimeleri boş geliyordu.

Fotoğrafı tarıyordum, bu sefer Toby’nin yaralarının geçmişine bakıyordum. “Gazete,” dedim aniden, güçlü bir şekilde. “Toby’nin elindeki.” Kendi telefonumu çıkardım ve yakınlaştırmak için fotoğrafın fotoğrafını çektim. “Ön sayfadaki makale.” Adrenalin kan dolaşımımı doldurdu. “Harflerden bazıları karartılmış. Bu kelimeyi görüyor musunuz? Bağlamdan bunun bir kriz olması gerektiğini anlayabilirsiniz, ancak ilk başta S karartılmış. Bu kelimedeki O için de aynı şey geçerli. Sonra N, U. Başka bir N.”

Bowling bilgisayarına doğru kayarak yeni bir oyuncu girmek için düğmeye bastım ve daha önce yazdığım beş harfi yazıp devam ettim. Toplamda, yirmi yedi harf karartılmıştı.

M. Sonuncuyu yazdım, sonra geri dönüp boşluk ekledim. Enter'a bastım ve mesaj, puanlama ekranının tepesinde parladı.

SONUNDA HER ZAMAN BEN KAZANIRIM.

Birinin bizimle, benimle oynadığını biliyordum. Ancak bu, Toby'yi kaçıran kişinin sadece *benimle* oynamadığını açıkça ortaya koydu. Bana *karşı* oynuyorlardı.

Xander bir elinde siyah ışık, diğerinde ise Tiffany lambasıyla geri geldiğinde ekrandaki kelimelere bir göz attı ve onları yere koydu. "Cesur bir isim seçimi," dedi. Bana umut dolu bir bakış attı. "Seninki mi?"

"Hayır." Gelmek isteyen karanlığa teslim olmayı reddettim ve onun yerine Max'e döndüm. "Yarın yanına bir koruma almayı kabul etmeni istiyorum."

Max ağzını açtı, muhtemelen itiraz edecekti fakat Xander omzunu dürttü. "Ya sana trajik bir geçmiş, yavru köpeklerle karşı zaafı olan karanlık ve gizemli birini bulabilirsek?" dedi yalvaran bir ses tonuyla.

Uzun bir süre sonra, Max de onu dürttü. "Tamamdır."

Olaylar biraz da olsa durulunca o ve ben bu dürtme, komodin ve Xander Hawthorne'la olan *arkadaşlığını* uzun uzun konuşacaktık. Ama şimdilik...

Oren'a döndüm, yeni korku beni aşıyordu. "Peki Jameson ve Grayson? Hâlâ evde değiller." Bana yakın olanlar hedefse o zaman...

"Her biri için bir adamım var," diye yanıtladı Oren. "Son duyduğumda, çocuklar hâlâ birlikte ve işler çirkinleşiyor. Hawthorne çirkinleşmesi," diye açıklık getirdi. "Yabancı tehdit yok."

Skye ile yaptıkları konuşmadan sonraki duygusal durumları göz önüne alındığında, *Hawthorne çirkinleşmesi* muhtemelen umabileceğimizin en iyisiydi.

Güvendeler. Şimdilik. Bunaltan hislerle tekrar ekrandaki kelimelere baktım. SONUNDA HER ZAMAN BEN KAZANIRIM.

“Birinci tekil şahıs,” dedim çünkü mesajı incelemek, Toby’yi elinde tutan kişi için *kazanmanın* nasıl bir şey olduğunu merak etmekten daha kolaydı. “Bu, bir grupla değil, bir bireyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Ve *sondaki sözler*, süreç boyunca kayıplar olabileceğini ima ediyor gibi görünüyor.” Nefes aldım, düşündüm ve kelimelerden daha fazlasını görmeyi istedim.

“Başka?”

İki buçuk saat sonra, Jameson ve Grayson hâlâ eve gelmemişti ve ben boşa kürek çekiyordum. Mesajın ve sonra yine belki başka bir şey bulabilirim diye fotoğrafın ve zarfın üzerinden tekrar tekrar geçtim. Ama yaptığım hiçbir şeyin önemi yoktu.

Nakam. İntikam. İntikamcı. Sonunda her zaman ben kazanırım.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Eve, sesi dingin ve tizdi. “Çaresiz hissetmekten *nefret ediyorum.*”

Ben de.

Xander bir Eve’ye, bir bana baktı. “Siz ikiniz kara kara düşünüyor musunuz?” dedi. “Çünkü Avery, ben her zaman-ki gibi senin EYHA’nım ve sen kara kara düşünmenin cezasını biliyorsun!”

“Oyun oynamıyorum, Eklenti Xander,” dedim.

“Eklenti Xander nedir?” diye sordu Max.

“Ne değildir?” diye yanıtladı Xander filozofça.

“Tüm bunlar senin için bir şaka mı?” diye sordu Eve sertçe.

“Hayır,” dedi Xander, sesi birden ciddileşti. “Fakat bazen insanın beyni dönmeye başlar. Ne yaparsan yap, aynı düşünceler tekrar tekrar tekrarlanır. Bir döngünün içinde sıkışıp kalırsın ve o döngünün içinde olduğunda, ondan ötesini göremezsin. Sonsuza kadar aynı olasılıkları bulmaya devam edeceğim çünkü ihtiyacın olan cevaplar döngünün dışında. Dikkat dağıtıcı şeyler yalnızca dikkat dağıtıcı değildir. Bazen seni döngünün dışına çıkarabilirler ve bir kez dışarı çıktığında, beynin döngüyü bir kez durdurduğunda...”

“Daha önce kaçırdığın şeyleri görürsün.” Eve bir süre Xander’a baktı. “Tamam,” dedi sonunda. “Dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırın, Xander Hawthorne.”

“Bu, söylemesi çok tehlikeli bir şey,” diye onu uyardım.

“Avery’ye aldırma!” Xander talimat verdi. “Olaydan dolayı biraz çekingen.”

Max homurdandı. “Ne olayı?”

“Bir önemi yok,” dedi Xander, “ve kendimi haklı çıkarmak için hayvanat bahçesinin *gerçek* bir kaplan göndermesini beklemiyordum. Şimdi...” Çenesine hafifçe vurdu.

“Ne havasındayız? Yerde lav var? Heykel savaşları? Jell-o Suikastçileri?”*

“Üzgünüm.” Eve’nin sesi yapmacıktı. Kapıya doğru döndü. “Ben bunu yapamam.”

“Bekle!” diye bağırdı arkasından Xander. “Fondüye ne dersin?”

* Bir bilgisayar oyunu. (ç.n.)

BÖLÜM 21

Hawthorne Malikânesi'nde *fondü*, üç adet tam boyutlu çikolata çeşmesinin eşlik ettiği on iki fondü kabından oluşuyordu. Bayan Laughlin her şeyi şef mutfağında bir saat içinde hazırladı.

Dikkat dağıtıcı şeyler yalnızca dikkat dağıtıcı değildir, diye hatırlattım kendime. *Bazen döngüyü kırmak için onlara ihtiyaç duyarsın.*

“Peynir fondü açısından,” diye konuştu Xander, “gravyer bazlı, gouda bazlı, bira çedarlı, fontinalı, *challerhocker*’lı...”

“Tamam.” Max sözünü kesti. “Şu an kelimeleri uyduruyorsun.”

“Ben mi?” dedi Xander en etkileyici sesiyle. “Bandırmak için bagetler, ekşi mayalı ekmekler, galetalar, krutonlar, pastırma, *prosciutto*, salam, *sopressata*, elma, armut ve ızgara veya çiğ çeşitli sebzeleriniz var. Sonra da tatlı fondüler! Aramızdaki en saf arkadaşlarımız için bitter çikolata, sütlü çikolata ve beyaz çikolata çeşmeleri. Kaplarda daha yaratıcı tatlı kombinasyonları da var. Tuzlu karamelli duble çikolatayı *şiddetle* tavsiye ederim.”

Max tatlı soslarının çeşitliliğini inceleyerek bir eliyle çilek, diğer eliyle de mısır unlu krakeri aldı.

“Yolla,” diye bağırdı Xander, geriye doğru koşarak. “Ağzımı kocaman açıyorum!”

Max krakerini fırlattı. Xander ağzıyla yakaladı.

Max sırtarak çileği tatlı kaplarından birine batırdı, bir ısırık aldı, sonra inledi. “Bu çok iyi.”

Döngüyü kır, diye düşündüm, böylece her lokmada ölecek salgının içinden kendi yolumu bulmaya başladım. Yanımda Eve de yavaş yavaş aynısını yapmaya başladı.

Ağzı pastırma dolu olan Xander yedek fondü çatalını alıp kılıç gibi salladı. “Gardını al!”

Max silahlarını takındı. Sonu kaos oldu. Max ve Xander’ın çeşmelerden sıırıslık olmalarıyla ve Eve’nin göğsüne bitter çikolatalı bir muz yemesiyle sona eren türden bir kaos.

“Çikolatalı affınızı dilerim,” dedi Xander. Max ona galletayla vurdu.

Eve gömleğindeki kire baktı. “Bu benim tek üstümdü.”

Max’e baktım. *Çok yakında konuşacağız*. Sonra Eve’ye döndüm. “Hadi,” dedim. “Sana yeni bir gömlek vereyim.”

“*Bu* senin dolabın mı?” Eve şaşkına dönmüştü. Askılar, dolaplar ve raflar yukarı doğru üç buçuk metre kadar uzanıyordu ve hepsi doluydu.

“Biliyorum,” dedim, kıyafetleri getirdiklerinde nasıl hissettiğimi hatırlayarak. “Sen yatak odasında, önceden Skye’in kullandığı dolabı görmelisin. Yüz seksen metrekare, iki katlı ve kendine ait şampanya dolabı var.”

Eve kıyafetlere bakakaldı.

“Buyur,” dedim ama o hareket etmedi.

“Gerçekten,” dedim, “ne istersen al.”

Soluk yeşil bir gömleğe uzandı ama kumaşı hissedince donup kaldı. Moda takip eden biri değildim ama pahalı kı-

yafetlerin inanılmaz yumuşaklığı, onları *hissetmek*, bana da hâlâ iyi geliyordu.

“Toby bunun bir parçası olmamı istemedi.” Eve gömleğe bakmaya devam ediyordu. “Bu köşk. Yiyecekler. Kıyafetler.” Sesi duyulur keskin bir nefes aldı. “Buradan nefret ederdi. *Nefret*. Ve nedenini sorduğumda da Hawthorne ailesinin görüldüğü gibi olmadığını ve sırlarının bulunduğunu söylerdi.” Sonunda yeşil gömleği askıdan aldı. “Karanlık sırlar. Hatta belki tehlikeli olanlar.”

Buraya geldiğimden beri öğrendiğim Hawthorne sırlarını düşündüm, sadece Toby’nin evlat edinilmesi ya da Hawthorne Adası’ndaki yangındaki rolü hakkındaki gerçeği değil, diğer her şeyi de.

Büyükanne kocasını öldürdü. Zara iki kocasını da aldı. Skye babalarının adlarını oğullarına verdi, en azından içlerinden biri tehlikeli bir adamdı. Tobias Hawthorne, Nash’in babasına uzak durması için rüşvet verdi. Jameson, Emily Laughlin’in ölümünü izledi.

Üstelik buraya geldiğimden beri benim de payım olan sırlar hesaba katılmıyordu bile. Grayson’ın, annesinin benim hayatıma yönelik bir girişimdeki rolünü örtbas etmesine ve tüm suçu Libby’nin istismarcı eski sevgilisine yüklemesine izin vermiştim. Toby ve Oren, Sheffield Grayson’ın cesedinin ortadan kaybolması gerektiğine karar verdiklerinde görmezden gelmiştim.

Karşımda Eve hâlâ bir şeyler söylememi bekliyordu.

“Bırakayım da giyin,” dedim.

Odama döndüğümde kendimi hâlâ bilmediğim Hawthorne sırrı olup olmadığını merak ederken buldum. Toby’nin fotoğrafına geri döndüm ve bu sefer doğrudan gözlerine baktım. *Bu seninle mi, benimle mi, yoksa bu aileyle mi ilgili? Kaç düşmanımız var?*

Kapının sesi düşüncelerimi böldü. Kapıyı açtım ve karşımda Bay Laughlin ve Oren vardı, Eve'nin korumasıyla birlikte koridorun sonunda duruyorlardı.

“Böldüğüm için kusura bakma, Avery. Sana bir şey getirdim.” Yaşlı adamın yanında kâğıt rulolarıyla dolu bir el arabası vardı.

Başka bir özel teslimat? Kalp atışım hızlandı. “Bunlar kuryeyle mi geldi?”

“Bunları sizin için kendim çıkarttım.” Bay Laughlin'in tavrı ne kadar sert olursa olsun yosun rengi gözlerinde neredeyse nazik olan bir şeyler vardı. “Daha yeni doğum gününüzdü. Her yıl doğum gününün ardından Bay Hawthorne, malikânedeki bir sonraki ekleme için planlar hazırlardı.”

Tobias Hawthorne malikâneyi asla bitirmemişti. Her yıl eklemeler yapmıştı.

“Bunlar da planlar.” Bay Laughlin arabayı odaya doğru sürerken başını salladı. “Malikânede temelleri attığımız günden bu yana her yıl için bir yığın. Kendinize bir ekleme yapmayı planlıyorsanız onları görmek isteyebileceğinizi düşündüm.”

“Ben mi?” dedim. “Hawthorne Malikânesi'ne ekleme yapmak mı?”

Eve odaya adım attı, yeşil ipek gömleği giymişti ve bir dakikalığına dolabıma baktığı şekilde planlara baktı. Sonra kapıda bir figür belirdi.

Jameson. Yüzü ve vücudu çamura bulanmıştı. Gömleği parçalanmış, omzu kanıyordu.

Bay Laughlin kolunu Eve'nin omzuna doladı. “Hadi, küçük hanım. Gitsek iyi olur.”

BÖLÜM 22

“Yaralanmışsın,” dedim Jameson’a.

Pis pis sırtarak dişlerini gösterdi. “Ayrıca tehlikeli derecede çamur bulaştırmaya yakınım... her şeye.”

Yüzünde, saçında çamur vardı. Kıyafetlerine bulaşmıştı, gömleği karnına yapışıyor, altındaki kasların her hattını görmemi sağlıyordu.

“Sen sormadan,” diye mırıldandı. “İyiyim, Gray de iyi.”

Grayson Hawthorne’un üzerinde bir parça bile çamur olup olmadığını merak ettim.

“Oren’in dediğine göre Hawthornelar çirkinleşmiş,” diyerek Jameson’a baktım.

Omuzlarını silkti. “Skye’in kafamızı karıştırmak gibi huyu vardır.”

Jameson çamur, kan ya da kendisinin ve Grayson’ın tam olarak neye bulaştığı hakkında ayrıntılı bilgi vermedi. “Günün sonunda, bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz. Skye’in kaçırılma olayıyla bir ilgisi yok.”

O zamandan beri bundan çok daha fazlasını öğrenmiştim. Kelimeler ağzımdan dökülürken Jameson’a her şeyi anlattım: Toby’nin fotoğrafını, onu kaçıran kişinin gizli mesajını, Eve’nin karanlık ve tehlikeli sırlar hakkındaki yorumunu, Oren’in güvenlik ekibimi görevden alma girişimleri hakkında bana söylediklerini.

Ben konuştukça Jameson bana daha da yaklaşıyor, ben de ona daha da yakın olmak istiyordum.

“Ne yaparsam yapayım,” dedim bedenlerimiz birbirine sürtünürken, “bir yere varacakmış gibi hissetmiyorum.”

“Belki de amaç budur, Vâris.”

Sesindeki tonu tanıyordum, yara izlerini bildiğim gibi biliyordum. “Aklında ne var, Hawthorne?”

“Bu ikinci mesaj her şeyi değiştirir.” Jameson’ın kolları etrafımda kıvrıldı. Gömleğime çamur bulaştığını, vücudunun sıcaklığını kendininkinin altından hissedebiliyordum. “Yanılmışız.”

“Hangi konuda?” diye sordum.

“Uğraştığımız kişiler, bir Hawthorne oyunu oynamıyorlar. İhtiyarın oyunlarında ipuçları birbirini izlerdi. Bir ipucu seni diğerine götürür, tabii eğer çözebilirsen.”

“Ama bu sefer,” dedim, düşünce silsilemi toparlayarak, “ilk mesaj bizi hiçbir şeye götürmedi. İkinci mesaj öylece geldi.”

Jameson yüzüme dokunmak için elini kaldırdı ve çene hattımı çamura buladı. “Yani bu oyunda ipuçları sıralı değil. Ne yaparsan yap seni sihirli bir şekilde bir diğerine götürmüyor, Vâris. Ya Toby’yi kaçıran kişi senin sadece korkmanı istiyor, her halükârda bunlar bir amacı olmayan belirsiz uyarılar.”

Ona baktım. “Ya da?”

“Ya da,” diye mırıldandı, “hepsi aynı bulmacanın parçası: Tek cevap, birden fazla ipucu.”

Kalça kemikleri hafifçe mideme bastırdı. “Bir bulmaca,” diye tekrarladım, sesim sertti. “Toby’yi kim kaçırdı... ve neden?”

Nakam. İntikam. İntikamcı. Sonunda her zaman ben kazanırım.

“Tamamlanmamış bir bulmaca,” diye açıkladı Jameson. “Parçalar hâlinde teslim edilir. Veya bir hikâye... ve biz hikâye anlatıcının insafına kalırız.”

Bu kişi tek başına bir işe yaramayan ipuçlarını azar azar veriyor. “Bunu çözmek için elimizde hiçbir şey yok,” dedim, söylediklerimden ve bunu söylerken sesimin ne kadar yenilgiye uğramış gibi çıkmasından nefret ederek. “Var mı?”

“Henüz değil.”

Çıglık atmak istiyordum ama bunun yerine ona baktım. Çenesinin alt tarafında tırtıklı bir kesik gördüm ve çenesine uzandım. “Bu kötü görünüyor.”

“Aksine, Vâris, kanama benim için son derece güzel bir görüntü.”

Dikkat dağıtma konusunda uzmanlaşmış tek Hawthorne Xander değildi.

Buna ihtiyacım olduğundan ve çenesindeki kesik görüntüsünden hoşlanmadığım için dikkatimin dağılmasına izin verdim. Jameson’a “Hadi bunu bir oyun hâline getirelim,” dedim. “Bahse girerim ki ben ilk yardım çantasından ihtiyacımız olanı bulmadan önce duş alıp o kadar çamuru temizleyemezsin.”

“Daha iyi bir fikrim var.” Jameson dudaklarını benimkilere eğdi. Boynum büküldü. Yüzümde ve kıyafetlerimde daha çok çamur vardı. “Bahse girerim,” diye karşılık verdi, “sen de tüm bu çamuru temizleyemezsin... ben yapmadan önce...”

“Sen ne yapmadan önce?” diye mırıldandım.

Jameson Winchester Hawthorne güldü. “Tahmin et.”

BÖLÜM 23

“Sıra sende.”

Parkta, Harry’yle satranç oynuyorum. Toby. İkinci ismi düşündüğümde yüzü değişiyor. Sakalı gitmiş, yüzü morarmış ve şişmiş.

“Bunu sana kim yaptı?” diye soruyorum, sesim yankılandıkça yankılanıyor; ta ki kendi düşüncelerimi zar zor duyana kadar. “Toby, bana söylemek zorundasın.”

Eğer onun bana söylemesini sağlayabilirsem bilecektim.

“Sıra sende.” Toby tahtada siyah atı oynatıyor.

Başımı eğiyorum ama birdenbire, hiçbir parçayı göremez oluyorum. Her birinin olması gereken yerde yalnızca gölgeler ve sisler var.

“Senin sıran, Avery Kyle Grambs.”

Başımı kaldırdım çünkü bu sefer bu sözleri söyleyen Toby’nin sesi değil.

Tobias Hawthorne masanın karşı tarafından bana bakıyor. “Stratejiyle ilgili olan şey,” diyor, “her zaman yedi hamle sonrasını düşünmek zorunda olmanızdır.” Masanın üzerine eğiliyor.

Bir sonraki bildiğim şey, beni boynumdan yakaladığı.

“Bazıları bir taşla iki kuş vuruyor,” diyor beni boğarak.

“Ben on iki kuş vururum.”

Donmuş, kendi vücudumda kilitli, kalbim ağzımda, nefes alamayarak uyandım. *Sadece bir rüya.* Oksijeni içime çekip yatağımdan yuvarlanmayı başardım. *Nefes al. Nefes al. Nefes al.* Saatin kaç olduğunu bilmiyordum fakat dışarısı hâlâ karanlıktı. Yatağa baktım.

Jameson orada değildi. Bazen beyni durmadığında böyle oluyordu. Bu akşamın tek sorusu *nerede durduğuydu.*

Rüyanın son kalıntılarını da üzerimden atmaya çalışırken bıçağımı sırtıma taktım ve onu aramaya, Tobias Hawthorne'un çalışma odasına doğru yola koyuldum.

Çalışma odası boştu. Jameson yoktu. Kendimi Hawthorne torunlarının kazandığı kupalara bakarken buldum, hem yalnızca kupalar da değil. Yayımladıkları kitaplar, aldıkları patentler. Tobias Hawthorne'un torunlarını olağanüstü yaptığının kanıtı.

Onları kendi sureti yapmıştı.

Ölen milyarder her zaman yedi hamle sonrasını düşünmüş, her zaman bir taşla on iki kuş vurmuştu. Çocuklar bunu bana kaç kez söylemişti? Yine de bilinçaltımın az önce bir uyarıda bulunduğunu düşünmekten kendimi alamadım ama Tobias Hawthorne ile ilgili değildi.

Orada başka biri vardı, strateji geliştiriyor ve yedi adım ötesini düşünüyordu. Hikâye anlatıcısı bir hikâye anlatıyordu ve sürekli hamle yapıyordu.

Sonunda kazanan hep ben olurum.

İçimde oluşan bir hayal kırıklığıyla balkon kapılarını iterek açtım. Gece havasının yüzüme çarpmasına izin verdim, havayı içime çektim. Grayson aşağıda havuzdaydı, gecenin köründe yüzüyordu, havuz ancak onun şeklini seçebileceğim kadar aydınlanıyordu. Onu gördüğüm an anılara daldım.

Grayson'ın önündeki masanın üzerinde kristal bir bardak duruyor. Elleri bardağın etrafında, kasları her an ite-

bilecekmiş gibi gergin. Kendimi bu anıya kaptırmak istemedim ama yine de Grayson'ın aşağıda yüzdüğünü izlerken anılardan bir kesit daha aklıma geldi.

“O küçük kıızı kurtardın,” diyorum.

“Önemsiz.” Kederli gümüşü yeşil gözler benimkilerle buluşuyor. “Onu kurtarmak kolaydı.”

Aşağıda başka bir dış mekân ışığı yandı. *Havuz kenarındaki hareket sensörü.* Elim bıçağıma gitti ve tam güvenliğe seslenmek üzereyken sensörü yakan kişiyi gördüm.

Eve bir gecelik giymişti, benimkilerden ve aldığını hatırlamadığım bir gecelik. Grayson onu görmeden hemen önce bir esinti bedenini yakaladı. Bu mesafeden yüzlerindeki ifadeyi seçemiyordum. İkisinin de ne dediğini duyamadım.

Fakat Grayson'ın havuzdan çıktığını gördüm.

“Avery.”

Döndüm. “Jameson. Uyandığımda yoktun.”

“Hawthorne uykusuzluğu. Aklımda çok şey vardı.” Jameson beni geçip aşağı baktı. Ben de tekrar baktım. Grayson'ı elini Eve'nin omzuna attığını görmek için. *Islaktı. Eve de bunu önemsemiyordu.*

“Ben gelmeseydim ne kadar orda durup onları izleyecektin?” diye sordu Jameson, sesinde bir tuhafılık vardı.

“Sana zaten söylemiştim, Grayson için endişeleniyorum.” Boğazımda bir yumru oluştu.

“Vâris.” Jameson bana döndü. “Kastettiğim bu değildi.”

Boğazımda bir yumru oldu. “Daha açık olman gerekecek.”

Jameson yavaşça ve kasıtlı olarak beni duvara doğru itti. Her zaman olduğu gibi bekledi, başımı salladım ve sonra aramızdaki boşluğu kapattı. Beni tutkuyla öptü. Vücuduyla beni duvara sabitlerken bacaklarım ona dolandı.

Jameson Winchester Hawthorne.

“Bu çok... açık oldu,” dedim nefesimi toparlamaya çalışarak. O hâlâ bana tutunuyordu ve beni neden bu şekilde öpmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi davranamazdım. “Ben seninleyim, Jameson,” dedim. “*Seninle* birlikte olmak istiyorum.”

O hâlde Grayson’ın ona nasıl baktığını neden umursuyorsun? Bu soru aramızda canlı bir şekilde duruyordu ama Jameson sormadı.

“Hep Grayson olacaktı,” dedi beni bırakarak.

“Hayır,” diye ısrar ettim. Ona uzandım ve kendime çektim.

“Emily için,” dedi, “hep Grayson olacaktı. O ve ben, çok benziyorduk.”

“Emily’ye *hiç* benzemiyorsun,” dedim hiddetle. Emily onları kullanmıştı, ikisini de. Birbirlerine karşı kıskırtmıştı.

“Onu tanı mıyordun,” dedi Jameson. “O zamanlar beni de tanı mıyordun.”

“Şimdi seni tanıyorum.”

Canımı acıtan bir ifadeyle bana baktı. “Şarap mahzenini biliyorum, Vâris.”

Kalbim hâlâ göğsümde, boğazım dışarı veremediğim bir nefesin etrafında sıkıştıyordu. Grayson’ı önümde diz çökmüş hayal ettim. “Bildini sandığın şey ne?”

“Gray kötü durumdaydı.” Jameson’ın ses tonu yüzündeki ifadeye mükemmel bir şekilde uyuyordu; tok *ve bir şeylerle* dolu. “Sen de onu kontrol etmeye aşağı indin. Ve...”

“Ve ne, Jameson?” Kendimi bu âna bağlamaya çalışarak ona baktım ama tutmaya hakkım olmayan anıları tamamen aklımdan çıkaramadım.

“Ve ertesi gün, Grayson sana bakamıyordu. Ya da bana. Harvard’a üç gün erken gitti.”

Bana bir kavrama hâli çöktü. “Hayır,” diye ısrar ettim. “Ne olduğunu düşünüyorsan, Jameson... Öyle bir şey *asla* yapmam.”

“Biliyorum, Vâris.”

“Öyle mi” diye sordum çünkü sesi boğuklaşmıştı. Biliyormuş gibi davranmıyordu.

“Güvenmediğim *kişi* sen değilsin.” Jameson bana karanlık, çarpık, özlem dolu bir bakış attı. “Güvenilirlik hiçbir zaman *bana* göre olmadı, Vâris.”

Bu, ilk tanıştığımızda Jameson’ın söyleyeceği bir şeye benziyordu. “Öyle söyleme,” dedim ona. “Kendinden bu şekilde bahsetme.”

Jameson, “Gray her zaman çok mükemmel olmuştur,” dedi. “Neredeyse her konuda bu kadar iyi olması insanlık dışı. Eğer gerçekten herhangi bir konuda rekabet ediyor olsaydık ve ben kazanmak isteseydim, bunu daha iyi yapamazdım. Hep *daha kötü* olmak zorundaydım. Onun aşmayacağı sınırları aşmak zorundaydım, risk almak zorundaydım; onun için ne kadar büyük ve anlaşılmaz olursa o kadar iyi.”

Skye’ın bana bir keresinde Jameson Winchester Hawthorne’un *aç* olduğunu söylediğini düşündüm.

“Nasıl iyi ya da onurlu olunacağını hiçbir zaman öğrenmedim, Vâris.” Jameson elini yüzümün iki yanına koydu ve parmaklarını saçlarıma doğru kaydırды. “Nasıl kötü olunacağını en stratejik yollarla öğrendim. Peki ya şimdi? Seninle?” Başını salladı. “Ben bundan daha iyi olmak istiyorum. Gerçekten. *Senin için, bizim için*, bunun bir oyuna dönüşmesini asla istemiyorum.” Başparmağını çenemin üzerinde gezdirdi, parmakları hafifçe elmacıkkemiğimin üzerinde geziniyordu. “Yani eğer bundan emin olmadığına karar verirsen, Vâris, benden...”

“*Eminim*,” dedim ellerini ellerimin arasına alarak. Parmak eklemlerini ağzıma bastırdım ve şişmiş olduklarını fark ettim. “Eminim, Jameson.”

“Olmalısın.” Jameson’ın sözlerinde bir aciliyet, bir *ih*ti-
yaç vardı. “Çünkü acı çekme konusunda berbatım, Vâris.
Peki ya şimdi sahip olduğumuz şey –şu anda sahip oldu-
ğumuz her şey– Grayson’la benim aramda yeni bir rekabet
gibi, bir oyun gibi gelmeye başlarsa? Oynamamak için ken-
dime güvenmiyorum.”

BÖLÜM 24

Ertesi sabah boş bir yatakta, birinin kapımı tıklatmasıyla uyandım.

“Giriyorum,” diye seslendi Alisa. Kapıyı açmaya çalıştı fakat Oren onu koridorda durdurdu.

“Çıplak olabilirdim,” diye yüksek sesle gürledim, Oren’a onu içeri almasını söylemeden önce aceleyle özel tasarım eşofmanları giyerken.

“Eğer öyle olsaydın benim sağduyuma güvenirdin,” diye yanıtladı Alisa hızlı bir şekilde. “Avukat-müvekkil ayrıcalığı.”

“Bu gerçekten bir şaka mıydı?” diye sordum. Cevaben Alisa şifonyerime deri bir çanta koydu. “Eğer bakmam gereken daha fazla evrak varsa,” dedim, “istemiyorum.”

Güven evraklarını ya da Grayson’ın bana verdiği sayfaları hâlâ boş olan günlüğü düşünmeden bile, şu anda uğraşmam gereken yeterince şey vardı.

“Bu evrak değil.” Alisa çantanın ne *olduğunu* açıklamadı.

Bunun yerine Alisa bakışı adını verdiğim şeyi bana sabitledi. “Beni aramalıydın. Biri gelip Tobias Hawthorne’un kızı olduğunu söylediğinde beni aramalıydın.”

Fikrini değiştirip ona Eve’den bahsedip bahsetmediğini merak ederek Oren’a baktım. “Neden?” diye sordum Alisa’ya. “Vasiyet veraset yoluyla yapılır. Eve yasal bir tehdit değil.”

“Bu vasiyetle ilgili değil. Aldığın tehditkâr not...”

Notlar, çoğul. Oren’a baktım ve o da başını hafifçe salladı; onu bu duruma düşüren kişi kendisi değildi.

Alisa ikimize gözlerini devirdi. “Burası bana –yanlışlıkla– her şeyin kontrolünüz altında olduğunu söylediğiniz kısım.”

“Seni aramamasını tavsiye ettim,” dedi Oren ona açıkça. “Bu bir güvenlik meselesiydi, yasal bir şey değil.”

“Gerçekten mi, Oren?” Bir anlığına Alisa incinmiş gibi göründü, sonra bunun aşırı profesyonel kızgınlığa dönüştü. “Hadi şu bariz gerçeği bir ele alalım, ne dersiniz?” dedi. “Evet, Avery baygınken riske girdim fakat bunu yaptığında onu Hawthorne Malikânesi’ne getirmeseydim bir güvenlik ekibi *olmazdı*. Vasiyetin şartları katıydı. Bunu anlıyor musun, Oren? Yaptığım şeyi yapmasaydım, Avery’nin, tüm o gösterişli güvenliğine rağmen Hawthorne Malikânesi’nde yaşamaya hakkı olmayacaktı. Adamlarına para ödeyemezdin.” Alisa güçlükle ona baktı. “Elinde *hiçbir şey* olmadan dışarıda bir yerde olurdu, o yüzden evet, hesaplı bir risk aldım ve Tanrı’ya şükür ki bunu yaptım.” Bana döndü. “Bu odada ateş altında iyi, akıllı bir karar verdiğini iddia edebilecek *tek* kişi ben olduğumdan, işler alevlenmeye başladığında, *telefonu açsan iyi olur*.”

Yüzümü buruşturdum.

“Ve yine,” Alisa mırıldandı, “bunu Nash’ten duymak zorunda kaldım.”

Bu beni şaşırtan bir tepkiye yol açtı. “Nash seni mi aradı?”

“Benimle aynı odada durmaya bile tahammülü yok,” dedi yumuşak bir şekilde, “ama aradı. Çünkü *biliyor ki* işimde çok iyiyim.”

Bana doğru yürüdü, topukları ahşap zemini deliyordu. “İzin vermezsen sana yardım edemem, Avery, sadece bunda değil, uğraşmak zorunda olduğun hiçbir şeyde.”

Para. Mirastan bahsediyordu, müteveli durumundan.

“Ne oldu, Alisa?” Oren kollarını göğsünde birleştirdi.

“Bir şey olduğunu sana düşündüren nedir?” diye sordu havalı bir şekilde Alisa.

“İçgüdü,” diye yanıtladı güvenlik şefim. “Ve birinin Avery’nin güvenlik ekibini parçalamaya çalıştığı gerçeği.”

Alisa’nın bu bilgiyi hafızaya aldığını neredeyse görebiliyordum. “Bir karalama kampanyası olduğundan haberdarım,” dedi, Oren’a göze göz diş diş karşılık vererek. “Daha çok dedikodu siteleri. Endişelenmen gereken bir şey yok, Avery fakat basındaki bağlantılarımdan biri Hawthorne’lardan herhangi biriyle fotoğraf çekme oranının açıklanamaz bir şekilde üç katına çıktığını bildirdi. Bu arada, Tobias Hawthorne’un önemli hisseye sahip olduğu en az üç şirket... sallantıda.”

Oren kaşlarını çattı, “Ne tür bir sallantı?”

“CEO değişimi, ani skandal, FDA* araştırmaları...”

Nakam. İntikam. İntikamcı. Sonunda kazanan hep ben olurum.

“İşin ticari tarafında ne arıyoruz?” diye sordu Oren, Alisa’ya.

“Varlık. Güç. Bağlantılar.” Alisa kararlıydı. “İlgileniyorum.”

İlgileniyordu. Oren de ilgileniyordu. Fakat Toby’yi geri getirecek yanıt henüz yaklaşmamıştık ve bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. *Tamamlanmamış bir bulmaca. Bir hikâye ve hikâye anlatıcısının insafına kaldık.*

“Bir şey bulur bulmaz sizi bilgilendireceğim,” dedi Alisa. “Bu süre içinde Eve’nin mutlu, basından uzak ve firma en iyi hareket tarzını değerlendirene kadar gözetim altında ol-

* Food and Drug Administration: Amerika Birleşik Devletleri Gıda ve İlaç Dairesi. (ç.n.)

masına ihtiyacımız var. Gizlilik anlaşması karşılığında mütevazı bir anlaşmanın uygun olabileceğinden şüpheliyim.” Alisa tam avukat modundayken gündemindeki bir sonraki maddeye geçmeden önce duraklamadı bile. “Herhangi bir noktada fidye ayarlanması gerekirse firma bunu da halledebilir.”

İşin geldiği nokta bu muydu? Hikâyenin sonunda, bilmece tamamlanacak mıydı? Toby’yi kaçırın kişi beni talepte bulunmamı istediği yere getirene kadar bekliyor muydu?

“Ekibimin seni gelişmelerden haberdar etmesini sağlayacağım,” dedi Oren, Alisa’ya çabucak.

Avukatım daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı ama Oren’in onu olayın içine geri alması onun için önemliymiş gibi hissettim. “Sanırım geriye kalan tek iş *bu*.” Alisa, şifonyerimin üzerine koyduğu deri çantayı işaret etti. “Ortaklara mevcut durum hakkında bilgi verdiğimde bu çanta ve içindekiler sana iletilmek üzere bana verildi, Avery.”

“Nedir bu?” diye sordum, şifonyerime yürürken.

“Bilmiyorum.” Alisa’nın sesi endişeli geliyordu. “Bay Hawthorne’un talimatı, belirli koşullar karşılanmadığı sürece, güvenli bir şekilde ve açılmadan kalması yönündeydi; bir koşulda derhal sana teslim edilmesi gerekiyordu.”

Çantaya baktım. Tobias Hawthorne bana servetini bırakmıştı ama ondan aldığım tek mesaj toplamda iki kelimeydi: *Özür dilerim*. Deri çantaya dokunmak için uzandım. “Ne koşulu?”

Alisa boğazını temizledi. “Evelyn Shane’le tanışma durumunda bunu sana teslim edecektik.”

Eve’nin Evelyn’in kısaltması olduğunu belli belirsiz hatırladım ama sonra başka bir şeyin daha farkına vardım. *İhtiyar, Eve’yi biliyordu*. Bu aydınlanma ciğerlerime bir kıymık gibi battı. Ölen milyarderin Toby’nin *gerçek* kızı hakkında

hiçbir şey bilmediğini varsaymıştım. Bir noktada, içten içe, vâris olarak seçilmemin nedeninin Tobias Hawthorne'un dışarıda kendi amaçlarına benden daha iyi uyan birini fark etmemiş olduğuna inanmaya başlamıştım.

Taş en azından birçok kuş vurmuştu. Zarif bir cam balerin daha. Daha keskin bir bıçak.

Ama Eve'yi başından beri biliyordu.

BÖLÜM 25

Alisa gitti. Oren koridorda yerini aldı ve benim tek yapabildiğim çantaya bakmaktı. Açmadan bile içinde ne olduğunu içgüdüsel olarak biliyordum. *Bir oyun.*

İhtiyar bana bir oyun bırakmıştı.

Jameson'ı aramak istedim ama önceki gece söylediği her şey hayalet gibi aklımda kalmıştı. Libby başını odama sokmadan önce Tobias Hawthorne'dan bana kalan son vasiyete bakarak ne kadar süre orada durduğumu bilmiyordum.

“Krep?” Ablam elinde en son karışımıyla dolu bir tabak uzattı ve bakışlarımı takip etti. “Yeni bir laptop çantası mı?” diye tahminde bulundu.

“Hayır,” dedim. Libby'den krepleri aldım ve ona deri çantadan bahsettim.

“Onu... açacak mısın?” Kız kardeşim masumca dürttü.

Çantada ne olduğunu görmek istiyordum. Aslında bir yere varan bir oyun oynamayı o *kadar çok* istiyordum ki. Ama Jameson burada olmadan çantayı açmak bir şeylerin yanlış olduğunu kabul etmek gibiydi.

Libby bana bir çatal uzattı, gözüm sol el bileğinin iç tarafına takıldı. Birkaç ay önce, bir dövme yaptırmıştı, avucunun hemen altında, bileğinden bilek kemiğine kadar tek bir kelime yazılıydı: SURVIVOR.*

* (İng.) Hayatta kalan. (e.n.)

“Hâlâ diğer bileğin için ne istediğini mi düşünüyorsun?” diye sordum.

Libby kollarına baktı. “Belki bir dahaki dövmeme, şöyle giderim... *Aç şu çantayı, Avery!*” Sesindeki coşku bana Tobias Hawthorne’un vasiyetinde adımın geçtiğini ilk öğrendiğimiz anı hatırlattı.

“Peki *love*’a ne dersin?” diye önerdim.

Libby gözlerini kıstı. “Eğer bu Nash ve benimle ilgiliyse...”

“Değil,” dedim. “Sadece seninle ilgili, Lib. Sen tanıdığım en sevgi dolu insansın.” Sevdği insanlar onu yeterince incitmişti, bu günlerde dev kalbini bir zayıflık noktası olarak görüyormuş gibiydi ama öyle değildi. “Kimsem yokken beni yanma aldın,” diye hatırlattım.

Libby her iki bileğine de baktı. “Sadece şu lanet çantayı aç.”

Tekrar tereddüt ettim, sonra kendime kızdım. Bu *benim* oyunumdu. Bir kez olsun, bulmacanın parçası değildim. Oyuncuydum.

Öyleyse oynayalım.

Çantaya uzandım. Derisi yumuşacıktı. Parmaklarımın çantanın askısını keşfetmesine izin verdim. İhtiyar, derinin üzerine kazınmış bir mesaj bırakmış olabilirdi. Hiçbir şey olmadığını fark ettiğimde kapağın tokasını açtım.

Asıl el çantasının içinde dört şey vardı: bir buhar makinesi, bir el feneri, bir plaj havlusu ve içi mıknatıslı harflerle dolu bir örgü çanta. Görünüşte bu nesnelerin bir araya gelmesi rasgele görünüyordu ama ben daha iyisini biliyordum. İhtiyarın deliliğinin her zaman bir yöntemi vardı. Milyarder, çocuklara yönelik her cumartesi sabahı mücadelesinin başlangıcında bir dizi nesneyi ortaya koyardı. *Bir balık oltası, bir fiyat etiketi, bir cam balerin, bir bıçak.* Tüm oyunların sonunda bu objeler bir amaca hizmet ediyordu.

*Sıralı. İhtiyarın oyunları hep sıralı olmuştu. Sadece ne-
reden başlamam lazım onu bilmem gerekiyordu.*

Yan keseleri aradım ve iki nesne daha buldum: bir USB ve dairesel bir mavi-yeşil cam parçası. İkincisi yemek tabağı büyüklüğündeydi, üst üste dizilmiş iki çeyrek kadar kalındı ve içini görebileceğim kadar yarı saydamdı. Camı kaldırıp içine bakarken aklıma Tobias Hawthorne'un bir kitabın iç kapağına bantlanmış bıraktığı kırmızı asetat parçası geldi.

"Bu dekoder işi görebilir," dedim Libby'ye. "Eğer cam gibi mavi yeşil yazılmış bir şey bulabilirsek..." Olasılıklarla başım döndü. Yıllarca ihtiyarın oyunlarını oynadıktan sonra Hawthorne çocukları için de durum böyle miydi? Her ipucu daha önce çözmüş oldukları bir ipucunu akla getiriyor muydu?

Libby masama doğru koşup dizüstü bilgisayarımı aldı. "Al. USB'yi dene."

Sürücüyü taktım, bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissettim. Tek bir dosya açıldı. AVERYKYLIEGRAMBS.MP3. Harfleri yeniden düzenleyerek ismime bakakaldım. *Çok riskli bir kumar.*

Dosyaya tıkladım. Kısa bir süre sonra çözölemeyen bir ses patlamasıyla irkildim.

Kulaklarımı kapatma isteğimi bastırdım.

"Kapatsak mı?" diye sordu Libby.

"Hayır." Durdur tuşuna bastım, sonra sesi başa aldım. Kendimi toparlayıp sesi açtım. Bu sefer oynata bastığımda, sadece gürültü duymadım. Bir ses duydum ama tam kelimeleri çıkarmanın bir yolu yoktu. Sanki dosya bozulmuş gibiydi. Ağzından tam ses çıkamayan birini dinliyormuşum gibi hissettim. Farklı hızlarda oynatmanın da bir faydası olmadı. Geriye doğru oynatmama yarayan bir uygulama indirdim. Hiçbir şey.

USB'yi anlamlandırmak için ihtiyacım olan şeye sahip değildim. *Henüz.*

“Burada bir şey olmalı,” dedi kız kardeşim. “Olayı başlatacak bir ipucu. Şu anda ses dosyasını çıkaramayabiliriz ama ihtiyarın bıraktığı izi takip edersek oyun bize sesi nasıl geri yükleyeceğimizi söyleyebilir.”

Libby bana gözlerini kocaman açarak baktı. “Tam olarak onlar gibi konuşuyorsun. İhtiyar derken onu tanıyormuş gibi söyledin.”

Bazı açılardan öyle hissediyordum. En azından Hawthornelerin nasıl düşündüğünü biliyordum, bu yüzden bu sefer parmaklarımı çantanın derisi üzerinde gezdirmedim. Çantanın tamamını inceledim, gözden kaçırdığım bir şey var mı diye baktım, sonra eşyaların üzerinden tek tek geçtim.

Buhar makinesiyle başladım, fişe taktım. Su konulan bölmeyi açtım. İçinin boş olduğundan emin olunca su ekledim, bunu yapınca bir tarafında bir mesaj olacağını bekledim.

Hiçbir şey.

Bölmeyi tekrar yerine oturttum ve hazır ışığı yanana kadar bekledim. Buhar makinesini vücudumdan uzak tutarak bir deneme yaptım. “Çalışıyor,” dedim.

“Bunu, fiyatı muhtemelen on bin dolar olan ve kesinlikle buharda pişirilmemesi gereken o çantada deneyelim mi?” diye sordu Libby.

Denedik, hiçbir etki olmadı, en azından hiçbir bulmacayla ilişkili değildi. Dikkatimi bir sonraki obje olan el fenerine çevirdim, açıp kapattım, sonra içinde pillerden başka bir şey olmadığından emin olmak için pil bölmesini kontrol ettim. Plaj havlusunu açtım ve tasarımı kartal gözüyle görebilmek için ayağa kalktım.

Siyah beyaz bir vurgu işareti, desende beklenmedik kırılmalar yok.

“Bir bu kalıyor.” Libby’ye örgü çantayı almasını söyledim. Açtım, düzinelerce mıknatıslı harf yere düştü. “Belki de ilk ipucunu açıklıyordur?”

Harfleri sıralayarak başladım: ünsüzler bir yığında, sesli harfler başka bir yığında. Yediye ulaştım ve sayılar için üçüncü bir yığına başladım.

“Toplamda kırk beş parça,” dedim kız kardeşime bitirince.

“On iki sayı, beş sesli harf yığını, yirmi sekiz sessiz harf.” Konuşurken hareket ediyordum, A, E, I, O olmak üzere beş harf çektim. Bu bana bir tesadüf gibi gelmedi, o yüzden ünsüz harfleri de çıkarmaya başladım, her harften bir tane, ta ki tüm alfabeyi tamamlayana kadar, yedi harf geride kaldı.

“Bunlar da fazla olanlar,” dedim Libby’ye. “Bir B, üç P ve üç Q.” Aynısını sayılar için de yaptım, birden dokuzaya kadar olan her rakamı çıkardım ve dikkatimi kalanlara çevirdim. “Üç tane dört,” dedim. Elimde ne olduğuna baktım. “B, P, P, P, Q, Q, Q, dört, dört, dört.”

Birkaç kez tekrarladım. Aklıma bir deyiş geldi: Davranışlarına dikkat et. Bir an bunun üzerinde oyalandım, sonra vazgeçtim. Neyi göremiyordum?

“Biliminsanı sayılmam.” Libby tedbirli davrandı. “Ama bu harflerden bir kelime çıkaracağını sanmıyorum.”

Sesli harf yok. Yeniden başlamayı düşündüm, kelimelerle farklı oynamayı ama bunu yapmayı göze alamadım. “Hepsinden üçer tane var,” dedim. “B hariç.”

B’yi aldım ve başparmağımı yüzeyine sürttüm. Neyi göremiyordum? P, P, P, Q, Q, Q, 4, 4, 4, ama yalnızca bir B. Gözlerimi kapadım. Tobias Hawthorne bu bulmacayı benim için tasarlamıştı. Sadece çözülebileceğine değil, *benim* çözebileceğime inanmak için bir nedeni olmalıydı. Milyarderin benim hakkımda tuttuğu dosya klasörünü düşündüm.

Lokantada çalışmaktan satranç oynamaya kadar her şeyi yaparken çekilmiş fotoğraflarımı.

Rüyamı düşündüm.

Ve sonra gördüm, gözüm önce zihnimde, sonra göz kapaklarım tam önümde açıldı. P, Q, 4. Bu üçünü aşağı çektim ve işlemi tekrarlardım. P, Q, 4. Geriye kalanları görünce kalbim boğazımda atıyor, şelalenin kenarında duruyormuş gibi çarpıyordu.

“P, Q, B, 4,” dedim Libby’ye nefesim kesilmiş bir hâlde.

“Krem peynirli krema ve siyah kadife korseler!” diye cevapladı Libby.

“Şimdi de rasgele kombinasyonlar mı yapıyoruz?”

Başımı salladım. “Kod, kelimelerle ilgili değil,” diye açıkladım. “Bunlar satranç simgeleri; açıklayıcı, yani cebirsel değil.”

Annem öldükten sonra, Hawthorne ismini duymadan uzun zaman önce, adının Harry olduğunu sandığım bir adamla parkta satranç oynardım. *Toby Hawthorne*. Babası bunu biliyordu; satranç oynadığımı da, kiminle oynadığımı da.

“Bu, hamlelerini ve rakiplerini takip etmenin bir yoludur,” dedim Libby’ye, damarlarımda bir enerji akışı oluşurken. “Bu, P-Q4, bu piyondan vezir 4’e kelimesinin kısaltması. Bu yaygın bir açılış hamlesidir ve siyahın Vezir 4’e aynı hamleyi yapmasıyla karşılanır. Sonra beyaz piyon Vezir’in Fil’ine gider.

P-QB4.

“Yani,” dedi Libby bilgece, “satranç.”

“Satranç,” diye tekrarlardım. “Bu hareketin adı da Vezir Gambiti.

Beyaz oynayan kişi ikinci piyonu feda edilecek bir pozisyona koyar, bu yüzden bir kumar olarak kabul edilir.

“Niye bir parçayı feda edeyim?” diye sordu Libby.

Milyarder Tobias Hawthorne'u, Toby'yi, Jameson, Grayson, Xander ve Nash'i düşündüm. "Oyunun kontrolünü almak için," dedim.

Bundan daha fazla anlam çıkarmak cazip geliyordu ama oyalanamadım. Artık ilk ipucunu elde etmiştim. Beni bir diğerine götürecekti. Yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan Libby. "Peki Jameson'ın bizimle orada buluşmasını ister misin? Ya da Max'in?"

"Oyun odası." Sorunun ikinci yarısına cevap veremedim kapıya ulaştım, midem bulanıyordu. "Ve evet, Max olur."

BÖLÜM 26

Raflar duvarlar boyunca dizilmişti ve hepsi oyunlarla dolup taşıyordu.

“Sizce Hawthornelar hepsini oynamış mıdır?” diye sordu Max, Libby’ye ve bana.

O raflarda yüzlerce, belki de binlerce kutu vardı. “Her birini,” dedim. Hawthorne için kazanmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Peki ya şimdi sahip olduğumuz şey –şu anda sahip olduğumuz her şey– Grayson’la benim aramda yeni bir rekabet gibi, bir oyun gibi gelmeye başlarsa? Oynamamak için kendime güvenmiyorum.”

O kapıyı zihnimde çarparak kapattım. “Satranç takımlarını arıyoruz,” dedim buna odaklanarak. “Muhtemelen birden fazla vardır. Ve biz ararken...” En yakın arkadaşıma bir bakış attım. “Max bize Xander’la ilgili durumu anlatabilir.”

En yakın raftaki kutuları taradım, satranç takımı arıyordum.

“Doğru,” diyerek bekledim, kırılabilceğini biliyordum.

“Bu... yeni.” Max çömelerek alt raflara baktı. “Yani gerçekten yeni. Ve biliyorsun ki etiketlerden nefret ederim.”

“Etiketlere bayılırsın,” dedim, parmaklarımı oyunların üzerinde gezdirirken. “Kelimenin tam anlamıyla çoklu etiket makinelerin var.”

Satranç takımı! Galip gelmiş bir şekilde kutuyu raftan alıp bakınmaya devam ettim.

“Xander ve benle ilgili durum... bir *eğlence*. İlişkilerin eğlenceli olması mı gerekiyor?”

Sıcak hava balonunu, helikopteri ve yalınayak sahilde dans edişimizi düşündüm.

“Yani daha önce bir erkekle arkadaş olmamıştım,” diye devam etti Max. “Mesela kurguda bile *arkadaşlıktan sevgiliye evrilmek mi*? Hiç benlik değil. *Ben daha çok talihsiz trajedi, doğaiüstü ruh eşleri, düşmandan sevgiliye tarzım severim*. Destansı, bilirsin işte?”

“Hawthornelardan daha destansısını bulamazsın,” dedi Libby ona ve sonra sanki kendini yakalamış gibi doğruldu, dikkatini tekrar rafa çevirdi ve iki numaralı satranç takımını çıkardı.

“İlk üniversite sınavıma girdiğimde Xander’ın ne yaptığını biliyor musun?” Max artık başıboş dolaşıyordu. “İşler romantikleşmeden önce? Bana bir kitap buketi gönderdi.”

“Kitap buketi nedir?” diye yanıtladı Libby.

“*Aynen!*” dedi Max. “*Anasını satayım, aynen.*”

“Ondan hoşlandın,” diye tercüme ettim. “Hem de çok.”

“Klişeleri yeniden gözden geçiriyorum diyelim.” Max elinde ahşap bir kutuyla ayağa kalktı. “Üç numara.”

Hepi topu altı tane vardı. Karton üzerine karalanmış, metale kazınmış ya da tahtaya oyulmuş bir şey bulmak için kutuları karıştırdım. *Hiçbir şey*. Hiçbir parçanın eksik olmadığından emin olduktan sonra deri çantama uzanıp el fenerini çıkardım. Anlayabildiğim kadarıyla bu sadece normal bir el feneriydi ama düzinelerce çeşit görünmez mürekkep olduğunu bilecek kadar uzun süre Hawthornelara yakındım. Bu düşünceyle altı satranç tahtasının her birine ışık tuttum. Daha sonra parçaları tek tek inceledim. *Hiçbir şey*.

Hayal kırıklığıyla başımı kaldırdım ve Grayson'ı kapı eşiğinde arkadan aydınlatılmış hâlde gördüm. Zihnimde hâlâ onun Eve'ye kolunu doladığını görebiliyordum. *Islak. Eve umursamıyor.*

Ayağa kalktım.

"Xander seni arıyordu," dedi Grayson Max'e kuru kuru. "Ona mesaj atmasını önerdim ama bunun aldatma olduğunu iddia etti."

Max bana döndü. "Xander beni havaalanına bırakacak."

Bundan nefret ettim. "Gitmen gerektiğine emin misin?" diye sordum, midemin çukurunda ağır bir korkuyla.

"Üniversiteden ayrılmamı mı, böylece yüksek-lisans-tıp-hukuk-okulu şansımı mahvetmemi mi istiyorsun?"

Uzun bir nefes verdim. "Oren seninle gelmesi için birini görevlendirdi mi?"

"Yeni korumamın son derece düşünceli ve gizli katmanlara sahip olduğu konusunda bana güvence verildi." Max bana sarıldı. "Beni ara. Sıklıkla. Ve sen!" dedi dönüp Grayson'ın yanından geçerken. "Elmacıkkemiklerini nereye nişan aldığına dikkat et, dostum."

Ve böylelikle en iyi arkadaşım gitti.

Grayson kapı eşiğinde durdu, eşiğin hemen üzerinde görünmez bir çizgi varmış gibi. "Tüm bunlar nedir?" diye sordu, önümde dağılmış karışıklığa bakarak.

Büyükbaban bana bir oyun bırakmış. Grayson'a bunu söylemedim. Yapamadım. Jameson'ı bulup, ilk *ona* söylemem gerekiyordu.

Libby benim sessizliğimi çıkış işareti olarak algıladı ve Grayson'ın yanından hızla geçti.

"Dün gece Eve'yle konuştum." Grayson beni satranç takımlarıyla zorlamamaya karar vermiş olmalıydı. "Çabalıyor."

Ben de. Jameson da. O da.

“Sanırım Toby’nin kanadını görmek ona yardım edebilir,” dedi.

Eve’nin Hawthorne sırlarıyla ilgili söylediklerini düşündüm. Hawthorne Malikânesi’nde sırlarla dolu bir yer varsa o da Tobias Hawthorne’un yıllardır duvarlarla ördüğü ıssız kanattı.

“Toby’nin senin için bir anlam ifade ettiğini biliyorum, Avery.” Grayson bana doğru bir adım attı, odadaki görünmez çizgiyi aştı. “Eve’nin onun kanadını görmesine izin vermenin şimdiye kadar sadece sana ait olan bir şeye izinsiz giriş gibi gelebileceğini hayal edebiliyorum.”

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim ve tekrar satranç taşlarının arasına oturdum. “Sorun yok.”

Grayson tekrar öne doğru ilerledi ve yanıma çömeldi; kolları dizlerine dayalıydı, ceketi açıktı. “Seni tanıyorum, Avery. Ve bir yabancıнын Hawthorne’a gelip ayaklarının altındaki toprağı tehdit etmesinin nasıl bir his olduğunu bilirim.”

Onun için bir yabancı olmuştum.

Bir ömür boyu hatıralar gibi hissettiren şeylere karşı gelerek buraya ve şimdiki Grayson’a odaklandım. “Seninle bir anlaşma yapacağım,” dedim. Jameson bahse girer, Grayson ise anlaşmaya varırdı. “Bana nasıl olduğunu söylersen, Eve’ye Toby’nin kanadını göstereceğim. *Gerçekten* nasıl olduğunu.”

Başka yöne bakmasını bekledim ama bakmadı. Gümüşü gri gözler benimkilere kitlendi; hiç kırpmadan, hiç tereddütsüz. “Her şey acı veriyor.” Yalnızca Grayson Hawthorne bunu söyleyebilir ve hâlâ tamamen kurşungeçirmez gibi görünebilirdi. “Her zaman acı veriyor, Avery ama yetiştirildiğim adamın nasıl biri olduğunu biliyorum.”

BÖLÜM 27

Grayson'a Eve'yi Toby'nin kanadına götürebileceğini söyledim, o da bana anlaşmanın bu olmadığını söyledi. Eve'ye Toby'nin kanadını *gösteririm* demiştim. Havuza doğru gittiğinden şüpheleniyordum.

Çantayı toplayıp yanıma aldım, pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim.

Toby'nin kanadı görüş alanına girdiğinde Eve'nin hızı yavaşladı. Yaşlı adamın onlarca yıl önce ördüğü tuğla duvarın molozları hâlâ görülebiliyordu.

"Tobias Hawthorne, Toby'nin kaybolduğu yaz bu kanadı kapatmış," dedim Eve'ye. "Toby'nin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimizde buraya gelip ipuçları aradık."

"Ne buldunuz?" diye sordu Eve. Tuğla kalıntılarının arasından geçip Toby'nin antresine adım attığımızda ses tonunda huşuya benzer bir şey vardı.

"Birçok şey." Öğrenmek istediği için Eve'yi suçlayamazdım. "İlk olarak, bunu." Mermer döşemelerden birinin serbest bırakılmasını tetiklemek için diz çöktüm. Altında metal bir bölme vardı; boştu ama metalin üzerine kazınmış bir şiir bulunuyordu.

"Zehirli Ağaç," dedim. "On sekizinci yüzyılda William Blake adında bir şair tarafından yazılmış bir şiir."

Eve diz çöktü. Elini şiirin üzerinde gezdirdi, nefes alıp vermeden sessizce okudu.

“Uzun lafın kısası,” dedim, “görünüşe göre genç Toby öfke duygusuyla ve onu saklamanın nelere mal olacağıyla özdeşleşmiş.”

Eve cevaplamadı. Parmakları şiirin üzerinde, gözlerini kırpmadan öylece durdu. Sanki tüm dünya gibi ben de onun için yok olmuştum.

Başını kaldırıana kadar en az bir dakika geçmişti. “Üzgünüm,” dedi, sesi tereddüt eder gibiydi. “Toby’nin bu şiirle özdeşleşmesi hakkında az önce söylediğin şeyle beni tarif ediyor olabilirsin. Şiiri sevdiğini bile bilmiyordum.”

“Şiirin başlığı bizi Toby’nin kitaplığında bulunan hukuki bir metne götürdü,” dedim, hava anılarla doluydu. “Zehirli ağacın meyvesi doktrininin anlatıldığı bölümde Toby’nin kaçmadan önce arkasında bıraktığı şifreli bir mesaj bulduk; kendi yazdığı başka bir şiir.”

“Ne diyordu?” diye sordu Eve, sesi aceleliydi. “Toby’nin şiiri mi?”

Bu kelimeleri ezbere bilecek kadar sık tekrarlamıştım.

“Sırlar, yalanlar. Tek nefret ettiğim bunlar, Ağaç zehirli, göremiyor musun? Zehirledi S’yi, Z’yi ve beni. Çaldığım kanıt, karanlık çukurda. Işık her şeyi açığa çıkaracak, ben yazıyorum...”

Şiirin canlılığını yitirdiği gibi ben de yitirmiştim. Benim için Eve’nin devam etmesini bekledim, hem Jameson’ın hem de benim bildiğimiz sözcüğün sonunu doldurmasını. *Duvara.*

Ama devam etmedi. “Çaldığı kanıtlar derken neyi kastediyor?” Eve’nin sesi Toby’nin boş odasında çınladı. “Neyin kanıtı?”

“Sanırım evlat edinilmesinin,” dedim. “Görünmez bir mürekkeple duvarında günlük tutmuş. Biz onları okuduğumuzdan beri bu odada hâlâ bazı siyah ışıklar var. Onları açıp ışıkları söndüreceğim.”

Eve ben yapamadan beni durdurmak için uzandı. “Bu kısmı yalnız yapabilir miyim?”

Bunu beklemiyordum ve refleksle *hayır* dedim.

“Burada olmaya benim kadar senin de hakkın olduğunu biliyorum, Avery, hatta daha fazla. Burası senin evin, değil mi? Ama ben sadece...” Eve başını salladı, sonra eğdi. “Ben anneme benzemiyorum.” Saçlarının uçlarını parmaklarıyla okşadı. “Ben çocukken saçımı kısa, çirkin, yamuk yumuk keserdi. Saçlarımla uğraşmak istemediği için böyle yaptığını söylerdi ama büyüdüğümde, saçlarımla kendim ilgilenmeye başlayıp uzattığımda, ailemizde başka kimsenin saçları benimkiler gibi olmadığı için kısa tuttuğunu ağzından kaçırdı.” Eve bir nefes aldı. “Kimsenin benimki gibi gözleri yoktu. Veya benim gibi özellikleri. Kimse benim gibi düşünmedi, benim sevdiğim şeyleri beğenmedi, aynı şekilde hissetmedi.” Yutkundu. “On sekizime girdiğim gün taşındım. Birkaç ay sonra, belki dışarıda bir ailem olduğuna kendimi ikna ettim. E-postayla gönderilen DNA testlerinden birini yaptım. Ama... hiç eşleşme olmadı.”

Hawthorne’un yakınındaki hiç kimse DNA’sını bu veri tabanlarından birine teslim etmezdi. “Toby seni buldu,” diye hatırlattım Eve’ye nazikçe.

Başını hayır anlamında salladı. “O da bana benzemiyordu. Ve tanınması zor bir insandı. Ama *o şiir...*”

Ona başka bir şey söyletmedim. “Anladım,” dedim. “Gerek yok.”

Kapıya doğru yönelirken annemi ve ne kadar benzediğimizi düşündüm. Dayanıklılığımı ondan almıştım. Gü-lüşümü. Saçımın rengini. Kalbimi koruma eğilimi ve bu korumalar bir kez devre dışı kaldığında şiddetli, derinden, pişmanlık duymadan sevme yeteneğimi.

Korkmamayı.

BÖLÜM 28

Jameson'ı tırmanma duvarının orada buldum. En tepedeydi, açılardan tehlikeli hâle geldiği yerde bedeni, salt irade gücüyle duvara tutunmuştu.

“Büyükbaban bana bir oyun bırakmış,” dedim. Sesim yüksek değildi ama duyuluyordu.

Jameson bir an bile tereddüt etmeden duvardan atladı.

Çok yüksekteydi. Aklımda onun yanlış yere indiğini gördüm. Kemiklerinin parçalanma sesini *duydum*. Ama tıpkı onunla ilk karşılaştığım zamanki gibi çömelerek indi.

Ayağa kalktığı anda, giydiklerinde aşınmaya dair hiç iz yoktu.

“Bunu yapmandan nefret ediyorum,” dedim ona.

Jameson sırtıttı. “Çocukken bir yerim kanamadığı müddetçe anne ilgisinden mahrum kalmış olabilirim.”

“Bir yerin kanasaydı Skye fark ederdi yani?” diye sordum.

Jameson hafifçe omuz silkti. “Bazen.” Tereddüt etti, sadece birkaç saniyelğine, sonra öne çıktı. “Dün akşam için özür dilerim, Vâris. *Tahiti* bile demedin.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedim. “Eve ve ben tanıştırsak büyükbabanın bana teslim edilmesi için tasarladığı oyunu sor bana.”

“Eve’yi biliyor muymuş?” Jameson bunu aklında tutmaya çalıştı. “Olay örgüsü genişliyor. Oyunda ne kadar ileridesin?”

“İlk ipucunu çözdüm,” dedim. “Şimdi bir satranç takımı arıyorum.”

“Oyun odasında altı tane var.” Jameson otomatik olarak cevap verdi. “Hawthorne satrancı oynamak için bu kadar lazım.”

Hawthorne satrancı. Neden şaşırmadım acaba? “Altısını da buldum. Bir yerlerde yedinci olup olmadığını biliyor musun?”

“O *bir* taneyi bilmiyorum.” Jameson bana bir bakış attı: yarı belalı, yarı meydan okur. “Ama Alisa’nın senin için yaptığı, mirasının ayrıntılarını anlatan dosya hâlâ duruyor mu?”

Dosyanın dizininde bir kayıt buldum: *Satranç takımı, kraliyete ait.* Gösterilen sayfayı çevirdim ve açıklamayı elimden geldiğince hızlı bir şekilde okumaya koyuldum. Takımın değeri neredeyse yarım milyon dolardı. Parçalar beyaz altından yapılmıştı ve neredeyse on bin tane siyah ve beyaz elmasla kaplanmıştı. Resimler nefes kesiciydi.

Bu takım sadece tek bir yerde olabilirdi.

“Oren,” diye koridora doğru seslendim, işitme mesafesinde bir yerde olduğunu bilerek. “Bizi kasa dairesine götürmen gerek.”

Hawthorne kasasında bulunduğum son sefer, şaka yollu Oren’a kraliyet mücevherlerinin içerip içermediğini sormuştum ve onun çok ciddi yanıtı *hangi ülke* olmuştu?

“Ne arıyorsanız burada değil,” dedi Oren, Jameson ve bana, biz duvarları kaplamış çelik çekmeceleri incelerken, “bazı parçalar daha da güvenli bir yerde tutuluyor.”

Jameson ve ben dikkatli bir şekilde çekmeceleri açmaya başladık. Başka bir hafif metalle iç içe geçmiş parlak altından yapılmış bir asa gelinceye kadar hiçbir şeye bakmamayı başardım. *Beyaz altın mı? Platinyum?* Hiçbir fikrim yoktu ama bu malzemeler gözümü alıyordu. Bu bir asanın tasarımıydı. Metal işçiliği inanılmaz derecede karmaşıktı. Etkisi hassas ama *tehlikeliydi. Güzellik ve güç.*

“Kraliçe sen çok yaşa!” diye mırıldandı Jameson.

“Vezir Gambiti,” dedim, aklım karışmıştı. Belki de bir satranç takımı aramıyorduk.

Ama ben bunu daha fazla düşünmeden Jameson başka bir çekmeceyi açtı ve tekrar konuştu. “Vâris.” Bu sefer ses tonunda farklı bir şey vardı.

Açtığı çekmeceye baktım. *İşte on binlik elmas böyle görünür.* Satrancın her bir parçası muhteşemdi, tahta mücevherlerle kaplı bir masaya benziyordu. Dosyaya göre kırk usta zanaatkâr bu satranç takımını hayata geçirmek için beş bin saatten fazla zaman harcamıştı ve öyle de görünüyordu.

“Siz şereflendirmek ister misiniz, Vâris?”

Bu benim oyunumdu. Tanıdık, elektrikli bir his kapladı, beyaz piyonlardan başlayarak şaha kadar her taşı inceledim. Sonra aynı şeyi siyah elmaslarla parıldayan siyah parçalar için de yaptım.

Siyah vezirin alt kısmında çizik vardı. Eğer bakmasaydım görmeyecektim. “Büyütece ihtiyacım var,” dedim Jameson’a.

“Kuyumcu merceğine ne dersin?” diye karşılık verdi. “Buralarda bir yerde bir tane olması lazım.”

Sonunda sapı olmayan, yalnızca silindirik bir çerçeveye sahip küçük bir mercek buldu. Büyüteci kullanarak siyah vezirin alt kısmına bakmak bana çizik olarak gördüğüm şeyin aslında sanki birisi parçanın altına kâğıt inceliğinde bir çizik atmış gibi bir boşluk olduğunu gösterdi.

Ve o aralıktan bakarken bir şey gördüm.

“Mercekle birlikte başka kuyumcu malzemeleri de var mıydı?” diye sordum Jameson’a.

Bana getirdiği en küçük törpü bile boşluğa tam olarak sığmadı ama ucunu içeri sokmayı başardım ve bir şeye takıldı.

“Cımbız?” diye önerdi Jameson, omzu bana sürtünüyordu.

Törpü. Cımbız. Mercek.

Törpü. Cımbız. Mercek.

Sonunda cımbızı bir şeyin kenarına kilitlemeyi başardığımda şakaklarımdan aşağı ter akıyordu. *Siyah bir kâğıt şeridi.*

“Onu yırtmak istemiyorum,” dedim Jameson’a.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. “Yırtmayacaksın.”

Yavaşça, titizlikle şeridi çıkardım. Bir fal kurabiyesinin içine sıkıştırılıandan daha büyük değildi. Altın rengi mürekkeple işaretlenmiş sayfadaki el yazısını gayet iyi tanıyordum.

Tobias Hawthorne’un bana daha önce bıraktığı tek mesaj üzgün olduğuydu. Şimdi buna iki kelime daha ekleyebilirdim.

Jameson’a döndüm ve mesajı sesli okudum: “*Nefes alma.*”

BÖLÜM 29

Bir kişi dehşete düştüğünde veya korktuğunda nefes almayı bırakırdı. Saklandıkları ve herhangi bir sesin onları ele verebileceğinde. Etraflarındaki dünya yanarken, hava dumanla kaplıyken.

Jameson ve ben, Hawthorne Malikânesi'ndeki her duman dedektörünü araştırdık.

"Gülümsüyorsun," dedim ona, sonuncusunda da hiçbir şey çıkmayınca sinirlendim.

"Meydan okumayı severim." Jameson bana onun için bir meydan okuma *olduğumu* hatırlatan bir bakış attı. "Ve belki de cumartesi sabahları nostaljisi yaşıyorum. Çocukluğum hakkında ne söylersen söyle ama asla sıkıcı olmadı."

Balkona dönüp düşündüm. "Kardeşlerinle karşı karşıya gelmekten rahatsız olmadın mı?" diye sordum. *Grayson'a karşı?* "Yarışmaya zorlanmadın mı?"

"Cumartesi sabahları farklıydı," dedi Jameson. "Bulmacalar, heyecan, ihtiyarın ilgisi. O oyunlar için *yaşıyorduk*. Nash değil belki ama Xander, Grayson ve ben. Hatta Grayson, mükemmelliği ödüllendirmediği için kendini koy veriyordu. O ve ben en azından sonuna kadar Nash'e karşı takım hâlinde çalışırdık. Büyükbabamızın yaptığı diğer her şey –bize verdiği her şey, bizden beklenen her şey– Hawt-

horne'un gelecek neslinin olağanüstü olmasını sağlamakla ilgiliydi. Ama cumartesi sabahları, o oyunlar, bize zaten öyle *olduğumuzu* gösteriyordu.”

Olağanüstü, diye düşündüm. *Ve bir şeyin parçası olmak.* Tobias Hawthorne'un oyunlarının cazibesi buydu.

“Büyükbabanın bu yüzden mi bu oyunu bıraktığını düşünüyorsun?” diye sordum.

Milyarder, oyunumu ancak ve ancak Eve'yle tanışırsam başlayacak şekilde ayarlamıştı. Eve ortaya çıktığı anda beni seçme konusundaki yüce kararını sorgulamaya başlayacağımı biliyor muydu? Bana neler yapabileceğimi göstermek mi istemişti?

Olağanüstü olduğumu mu?

“Öyle düşünüyorum,” diye mırıldandı, kelimelerin tadını çıkartarak. “Büyükbabam öldüğünde üç oyun bırakmıştı, Vâris. Ve her ikisi de bize seni neden seçtiği hakkında bir şey açıklıyor.”

Nefes alma. O akşam ipucunu çözemedik. Ertesi gün, pazartesiydi. Oren benim yanımda olduğu müddetçe okula gidebileceğime açıklık getirdi. Hasta olduğumu söyleyip evde kalabilirdim ama yapmadım. Oyunumun etkili bir dikkat dağıtma aracı olduğu kanıtlanmıştı ama Toby hâlâ tehlikedeydi ve hiçbir şey beni bundan uzun süre uzak tutamazdı.

Okula gittim çünkü rakibimin köpek gibi üzerime saldırttığı paparazzilerin başım dik fotoğrafımı çekmesini istiyordum.

Toby'yi kaçıran kişinin düşmediğimi görmesini istiyordum.

Bir sonraki hamlesini yapmasını istiyordum.

Boş zamanlarımı Arşiv'de –kütüphane için hazırlık okulu– geçirdim. Rebecca geldiğinde uzun hafta sonu boyunca

görmezden geldiğim matematik ödevimi neredeyse bitirmiştim. Oren geçmesine izin verdi.

“Thea’ya söylemişsin.” Rebecca bana doğru yürüdü.

“Bu o kadar kötü bir şey mi?” diye sordum, güvenli bir mesafeden.

“O *acımasızdır*,” diye mırıldandı Rebecca.

Bunu kanıtlarcasına Thea, arkasındaki kapı eşiğinde belirdi.

“Acımasızları *sevdiğin* izlenimine kapılmıştım.” Bu flörtöz sesi ancak Thea çıkarabilirdi.

Rebecca gönülsüzce kız arkadaşının gözlerine baktı. “Bir bakıma.”

“O zaman bu kısmı seveceksin,” dedi Thea ona. “Çünkü bu, bununla kavga etmeyi bırakacağın, benimle kavga etmeyi bırakacağın, bu konuşmadan kaçmayı bırakacağın ve kendini bırakacağın kısım.”

“Ben iyiyim, Thea.”

“Değilsin,” dedi Thea ona acıyla. “Ve olmak zorunda da değilsin, Bex. *İyi* olmak artık senin işin değil.”

Rebecca’nın nefesi kesildi.

Varlığımın gerekli olmadığını biliyordum. “Gidiyorum,” dedim ve ikisi de beni duymuşa benzemiyordu. Koridorda, bir ofis görevlisi bana müdür ofisinden beni aradıkları bilgisini verdi.

Müdür ofisi? diye düşündüm. *Müdür değil yani?*

Oraya giderken Oren’la bir konuşma yaptım. “Sence biri bıçağım olduğunu okula mı bildirdi?” Milyarlarca dolarlık mirasın eşiğindeki öğrencilere gelince, özel okulların silah politikalarını ne kadar ciddiye aldıklarını merak ettim. Ama Oren ve ben ofise geldiğimizde sekreter beni neşeli bir gülümsemeyle karşıladı.

“Avery.” Elinde bir paket vardı, zarf değil ama bir kutu. Adım üstte tanıdık, zarif bir yazıyla yazılmıştı. “Bu sana geldi.”

BÖLÜM 30

Oren pakete el koydu. Paketi geri almam saatler sürdü ve aldığımda Hawthorne Evi'nin duvarları arasında güvenle yerimi almıştım; Eve, Libby ve Hawthorne kardeşler de dairesele kütüphanede bana katılmışlardı.

“Hayır bu sefer not yok,” dedi Oren. “Sadece bu.”

Mücevher kutusuna benzeyen şeye baktım: kare şeklinde, elimden biraz daha büyük, muhtemelen antika. Ahşap koyu kiraz rengindeydi. Kenarlarını ince bir altın çizgi çevreliyordu. Kapağı açmaya kalktığımda kutunun kilitli olduğunu fark ettim.

“Şifreli kilit.” Oren, gruplandırılmış altı kadranın bulunduğu kutunun ön tarafına doğru başını salladı. “Sanırım yeni eklenmiş. Onu zorla açmayı düşündüm ama koşullar göz önüne alındığında mücevher kutusunun bütünlüğünü korumak bir öncelik gibi görünüyor.”

İki zarftan sonra, Toby'yi kaçıran kişinin bu sefer bir paket göndermiş olması, gerilimi tırmandırıyormuş gibi geldi. Mücevher kutusunda ne olabilir diye düşünmek istemedim. İlk zarfta çark vardı, ikincisinde de dövülen Toby'nin fotoğrafı. Kanıtlara gelince, kimin risk altında olduğunu bir hatırlatmasına gelince, burada iktidarı kimin elinde tuttuğuna dair bir hatırlatma...

Kaçıran kişinin bir şeyler göndermeye başlaması ne kadar sürer?

“Şifre bir kombinasyon olabilir.” Jameon sanki içini görebiliyormuş gibi kutuya bakıyordu. “Ancak sayıların kendilerinin de bir ipucu olma ihtimali var.”

“Paket okula mı gönderilmiş?” Graysonun bakışları keskindi. “Ve müdürün ofisine kadar gitmiş? Bunu kim gönderdiyse Country Day güvenlik protokollerini nasıl aşacağını biliyor.”

Bu başlı başına bir mesaj gibi görünüyordu: Bunu gönderen kişi bana ulaşabileceklerini bilmemi istiyordu.

Oren sakince, “Birkaç gün okula gitmeyip evde kalsan iyi olur, Avery,” dedi.

“Sen de, Xan,” diye ekledi Nash.

“Ve birinin bizi kaçıp saklanmaya zorlamasına izin mi verelim?” Öfkeyle Nash ve Oren’a baktım. “Hayır. Bunu yapmayacağım.”

“Ne olacağını söyleyeyim, ufaklık.” Nash başını yana eğdi. “Bunun için mücadele edeceğiz. Sen ve ben. Kazanan kuralları koyar ve kaybeden bu konuda sızlanmaz.”

“Nash.” Libby ona sitem dolu bir bakış attı. “Eğer bu hoşuna gitmediyse, Lib, *senin* güvenliğinin hakkındaki düşüncelerim de hoşuna gitmeyecek.”

“Oren ve Nash haklı, Vâris.” Jameson eli benimkiyle buluştu. “Bu riske değmez.”

Jameson Hawthorne’un bu sözleri hayatında daha önce hiç söylemediğinden oldukça emindim.

“Hepiniz tartışmayı bırakabilir misiniz?” diye sordu Eve, sesi yüksek ve sertti. “Bu kutuyu açmak zorundayız. Hemen şimdi. Kutunun içinde ne olduğunu mümkün olduğunca çabuk ve insanca öğrenmeli ve...”

“Evie,” diye mırıldandı Grayson. “Dikkatli olmalıyız.”

Eric?

“Bu seferlik,” diye başladı Jameson, “Gray’e katılıyorum. Buradaki en kötü fikir bu olamaz.”

Bu da Jameson’a benzemiyordu.

Xander, Oren’a döndü. “Açtığımız anda kutunun patlamayacağından ne kadar eminiz?”

“Çok,” diye yanıtladı Oren.

Kendimi bir sonraki soruyu sormaya zorladım, düşünmek bile istemediğim o soruyu. “İçinde ne olduğuna dair fikri olan?”

“X-ray ışınlarına göre,” diye yanıtladı Oren, “bir telefon.”

Sadece bir telefon. Üzerime uyuşmuş bir uzvun yavaşça tekrar kendine gelmesi gibi bir rahatlama çöktü. “Bir telefon,” dedim yüksek sesle. Toby’yi elinde tutanlar bizi aramayı planlıyor anlamına mı geliyordu?

Cevap vermezsem ne olurdu?

Bu soru üzerine çok fazla düşünmedim. Bunun yerine, dikkatimi tekrar çocuklara verdim. “Siz Hawthornelarsınız. Kilidin şifresini sizden başka kim kırabilir?”

Cevap hepsiydi. On dakika içinde şifreyi çözdüler: *on beş, on bir, otuz iki*. Kilit açıldıktan sonra Oren kutuyu aldı, içindekileri inceledi ve her şeyi bana geri verdi.

Kutunun içi kırmızı kadifeyle kaplıydı. Telefon kumaşın üstündeki bir yuvaya yerleştirilmişti. Telefonu aldım ve evirip çevirip olağandışı bir şey olup olmadığına baktım ve sonra dikkatimi ekranına verdim. Kutuyu açan şifreyi dene-dim; *on beş, on bir, otuz iki*.

“Açtım,” dedim. Telefondaki simgelere tek tek tıkladım. Fotoğraf galerisi boştu. Hava durumu uygulaması yerel hava durumuna ayarlıydı. Hiçbir not, yazılı mesaj veya harita uygulamasına kaydedilmiş hiçbir konum yoktu. Saat uygulamasının altında geri sayan bir zamanlayıcı buldum.

12 SAAT, 45 DAKİKA, 11 SANİYE...

Başımı kaldırıp diğerlerine baktım, zamanlayıcının her tik takını midemde hissediyordum. Eve düşündüğüm şeyi söyledi. “Sıfıra geldiğinde ne olacak?”

Midem kasılırken Toby’yi, bu kutuda *bulamadıklarımı* düşündüm. Jameson önüme çıktı, yeşil gözleri benimkilere sabitlenmişti. “Şimdi zamanlayıcıyı unut, Vâris. Ana ekrana geri dön.”

Dediğini yaptım, öfkeyle telefonun geri kalanını kontrol ettim. Yüklenmiş müzik yoktu. İnternet tarayıcısının ana ekranı bir arama motoruydu; özel bir tarafı yoktu. Takvime tıkladım. Salı günü sabah altıda başlamak üzere ayarlanmış bir etkinlik vardı. *Zamanlayıcı sıfırı gösterdiğinde*, olduğunu anladım.

Takvim girişinde söylenen tek şey *Yuv*. Diğerlerinin de okuyabilmesi için telefonu onlara çevirdim.

“Yuv?” dedi Xander, alnını kırıştıtarak. “Belki de bir isimdir? Ya da bir roma rakamının son iki harfi?”

“Y-dört.” Grayson kendi telefonunu aldı ve bir araştırma yaptı. “Harf ve rakamı araştırdığımda karşıma çıkan ilk iki şey federal bir form ve görünüşe göre iştah bastırıcı olan *phentermine hidroklorür* adlı bir ilaç.”

Bunu kafamda evirip çevirdim ama bir anlam veremedim. “Ne tür bir federal form?”

“Finansal” diye yanıtladı Eve Grayson’ın omzundan bakıp okuyarak. “Sermaye piyasası kurumu. Yatırım şirketleriyle bir ilgisi olabilir mi?”

Yatırım. Burada bir şey olabilirdi.

“Başka?” diye söze atıldı Nash. “*Her zaman* başka bir şey olur.”

Bu tam olarak bir Hawthorne oyunu değildi ama hileler aynıydı. E-posta simgesine tıkladım ama bu işlevin ayarlan-

masıyla ilgili talimatların yer aldığı bir bilgi sistemi ortaya çıktı. Son olarak telefonun çağrı kaydına baktım. *Boştu*. Sesli mesajlara tıkladım. *Hiçbir şey yoktu*. Bir tıklama daha beni telefonun kişilerine götürdü.

Telefonda tam olarak tek bir numara kayıtlıydı. Kayıtlı numaranın ismi de ARA BENİ'ydi.

Bir nefes aldım.

“Bırak ben yapayım,” dedi Jameson. “Seni her şeyden koruyamam, Vâris ama bundan koruyabilirim.”

Jameson genelde korumayla ilişkilendirdiğim Hawthorne değildi.

“Hayır,” dedim ona. Paket *bana* gönderilmişti. Bunu benim için bir başkasının yapmasına izin veremezdim, onun bile. Beni kimse durduramadan ARA tuşuna bastım ve telefonu hoparlöre aldım. Karşıdan biri telefonu açınca kadar ciğerlerim nefes almayı reddetti.

“Avery Kylie Grambs.” Cevap veren kişinin sesi neredeyse aristokratik bir tonlamayla derin ve pürüzsüzdü ve bir erkeğe aitti.

“Kimsiniz?” diye sordum, ağzımdan çıkan kelimeler tutarlıydı.

“Bana Luke diyebilirsin.”

Luke. İsim zihnimde yankılanıyordu. Hattın diğer ucundaki kişinin sesi pek genç değildi ama yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Bildiğim tek şey onunla daha önce hiç konuşmadığımdı. Konuşmuş olsaydım sesi hatırlardım.

“Toby nerede?” diye sordum. Cevaben, sadece bir kıkırdama duydum. “Ne istiyorsunuz?” Cevap yoktu. “En azından bana onun hâlâ elinizde olup olmadığını söyleyin.” *İyi olduğunu*.

“Elimde birçok şey var,” dedi ses.

Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki elim zonklamaya başladı, kontrolümün son kırıntılarına tutundum. *Akıllı ol, Avery. Onu konuşur.*

“Ne istiyorsun?” diye sordum tekrar, bu sefer daha sakın bir ses tonuyla.

“Merak ediyorsun, değil mi?” Luke kedinin fareyle oynadığı gibi kelimelerle oynuyordu. “*Meraklı*, güzel kelime,” diye devam etti, sesi kadife gibiydi. “Bir şeyi öğrenmeye ya da bilmeye hevesli olduğun anlamına gelebileceği gibi, *tuhaf* ya da *alışılmadık* anlamına da gelebilir. Evet bu tanım sana cuk oturdu.”

“Yani bütün bunlar benimle ilgili?” diye sordum gıcırdayan dişlerimin arasından. “Meraklı olmamı mı istiyorsun?”

“Ben sadece,” diye geldi cevap, “bulmacalara meraklı olan yaşlı bir adamım.”

Yaşlı. Kaç yaşında? Bu soru üzerinde ya da Tobias Hawthorne’un torunlarının ölü milyarderden bahsettiği gibi onun kendisinden söz etmesi üzerinde duracak zamanım yoktu.

“Ne tür bir hastalıklı oyun oynadığını bilmiyorum,” dedim sert bir şekilde.

“Ya da nasıl bir hastalıklı oyun oynadığımı tam olarak biliyorsun.”

Dudaklarının bıçak keskinliğinde bir gülümsemeyle kıvrıldığını neredeyse duyabiliyordum.

“Kutu sende,” dedi. “Telefon sende. Bir sonraki kısmı çözeceksin.”

“Hangi sonraki kısmı?”

“Tik tak,” diye yanıtladı yaşlı adam. “Zamanlayıcı bir sonraki görüşmemiz için geri sayıyor. O zamana kadar bana bir cevap bulamazsan Toby’nin başına geleceklerden hoşlanmayacaksın.”

BÖLÜM 31

Ne öğrenmiştik? Tehdide ya da zamanlayıcıya değil buna konsantre olmaya çalıştım.

Toby'yi tutan kişi kendine yaşlı demişti.

Bana tam adımla hitap etmişti.

Kelimelerle ve insanlarla oynuyordu. “Bulmacaları seviyor,” dedim yüksek sesle. “Ve oyunları da.”

Bu tanıma uyan birini tanıyordum ama milyarder Tobias Hawthorne ölmüştü. Bir yıldır ölüydü.

“Tam olarak neyi çözmemiz gerekiyor?” diye sordu Grayson keskin bir şekilde.

Refleks olarak Jameson’a doğru döndüm. “Bulmamız ya da şifresini çözmemiz gereken bir şey olmalı,” dedim, “bir önceki teslimatlarda olduğu gibi.”

“Aynı bulmacanın bir sonraki kısmı,” diye mırıldandı Jameson, aklımız senkronizeydi.

Eve bir ona, bir bana baktı. “Ne bulmacası?”

“*Bir* bulmaca,” dedi Jameson. “O kim? Neden bunu yapıyor? İlk iki ipucunu çözmek yeterince kolaydı. Çıta gittikçe yükseldi.”

“Bir şeyi kaçırıyor olmalıyız,” dedim. “Bir detayı, kutuyla ilgili ya da paketle ya da...”

“Telefon görüşmesini kaydettim.” Xander kendi telefonunu tutuyordu. “Söylediklerinde bir ipucu olma ihtimaline karşı. Bunun dışında...”

“Şifreyi biliyoruz.” Jameson cümleyi tamamladı. “Ve takvim kaydı.”

“Yuv,” dedim yüksek sesle. İçgüdüsel olarak kutuda gizli bölme olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Telefonda başka hiçbir şey yoktu, Toby’yi kaçıran kişiyle konuşmamı ikinci kez dinlediğimizde ortaya çıkan hiçbir şey yoktu. Ya da üçüncü kez.

“Ekibin çağrının izini sürebilir mi?” diye sordum Oren’a, ileriye düşünmeye, konuya her yönden yaklaşılmaya çalışarak. “Numara bizde.”

“Denerim,” diye cevapladı Oren, “ama rakibimiz gündüğünden daha az zekiyse ya da çağrı bir telefon kulübesinden değil internet üzerinden yönlendirilmişse ve sinyal binlerce IP adresine bölünüp tüm dünyaya yayılmadıysa.”

Boğazım düğümlendi. “Polis bu olayı tespit etmeye yardımcı olabilir mi?”

“Polisi arayamayız,” diye fısıldadı Eve. “Toby’yi öldürebilir.”

“Gizli soruşturmalar potansiyel olarak güvenilir bir polis bağlantısına, ayrıntılar verilmeden yapılabilir,” dedi Oren. “Maalesef en güvendiğim üç bağlantı da yakın zamanda transfer edildi.”

Bunun bir tesadüf olmasına imkân yoktu. Ticari çıkarlarıma saldırı. Güvenlik ekibimi parçalamaya yönelik girişimler. Paparazziler her hareketime müdahale ediyor. Polis bağlantıları transfer edilmişti. Alisa’nın ne aradığımızı söylediğini düşündüm. *Varlık. Güç. Bağlantılar.*

“Kaydı yeniden oynat,” dedim Xander’a.

EYHA istediğimi yaptı ve bu kez, konuşma biter bitmez Jameson, Grayson'a baktı. "Avery'nin ona Luke *diyebileceğini* söyledi. Adının Luke olduğu söylenemez."

"Fark eder mi?" diye sordum.

Grayson, Jameson'ın bakışlarını tuttu. "Edebilir."

Eve bir şey söylemeye başladı fakat çalan telefonun sesi onu durdurdu. Çalan kullanan at telefon değildi. Benimkiydi. Gözlerim arayan numaraya kaydı. *Thea*.

Cevapladım. "Şu anda biraz meşgulüm, *Thea*."

"Önce kötü haberi mi, yoksa gerçekten kötü haberi mi söyleyeyim?"

"Rebecca..."

"Biri Eve'nin, Hawthorne Malikânesi girişinde fotoğrafını çekmiş. Az önce yayına girdi."

Ürktüm. "Bu kötü haber miydi yoksa..."

"İnternetin en büyük dedikodu sitesinde." *Thea* devam etti. "Hem de Emily'nin bir fotoğrafıyla ve Emily Laughlin'in Grayson ve Jameson Hawthorne tarafından öldürüldüğüne dair söylentilerin yer aldığı bir haberle birlikte yayına girdi."

BÖLÜM 32

Önce Alisa'ya mesaj attım. Bunun gibi skandallarla uğraşmak işinin bir parçasıydı. Oğlanlara ve Eve'ye son dakika haberi vermek daha zordu. Kelimeleri söylemek için ağzımı zorlamak bileğimi kırıyormuşum gibi hissettirdi. *Bir anlık yanlışlık. Hastalıklı bir çatırdama. Şok.* Sonra şokun geçmesi.

“Bu saçmalık,” dedi Nash. Bir nefes aldı, sonra anlayışlı gözlerini kardeşlerine çevirdi. “Jamie, Gray?”

“Ben iyiyim.” Grayson'ın yüzü taş kesilmişti.

“Ve kardeşlik ilişkimizdeki genel üstünlüğüme uygun olarak,” Jameson biraz fazla keskin olan alaycı bir gülümsemeyle ekledi, “iyiden de iyiyim.”

Bu Luke'un işiydi. Öyle olmalıydı.

Eve telefonunda dedikodu sitesini açtı. Ona baktı. Kendi resmi. Emily'nin.

Toby'nin kanadında bana ailesinden hiç kimseye benzermediğini söylediği o ânı hatırladım.

“Neden onu sizin öldürdüğünüzü söylüyor?” diye sordu Eve, sesi tiz çıkmıştı. Bakışlarını telefonundan kaldırmamıştı ama soruyu kime sorduğunu biliyordum.

“Çünkü,” diye yanıtladı Grayson, sesi keskindi, “biz öldürdük.”

“Kahretsin, yaptınız,” diye küfretti Nash. Etrafındaki bizlere baktı. “Kirli dövüşün kuralı neydi?” diye sordu. Kimse cevaplamadı. “Gray? Jamie?” bakışlarını bana çevirdi.

“Eğer kazanırsan,” dedim yavaşça, “kirli dövüş diye bir şey yoktur.” Kazanmak istiyordum. Toby’yi geri almak istiyordum. Onu kaçıran piçi alaşağı etmek istiyordum; Grayson, Jameson ve Eve’ye bunu yapan piçi.

“Kirli dövüş?” diye sordu Eve, sonunda başını website-sinden kaldırarak.

“Buna böyle mi diyorsunuz? Yüzüm her yerde olacak.”

Bu Toby’nin *istemediği* bir şeydi.

“Parıltılı bir patlama,” dedi Xander.

Ona bir bakış attım. Şakalaşmanın veya ısıltıların gerçekten zamanı değildi.

“İşte burası parıltılı bir patlama,” Xander yineledi. “Oyunun ortasında birini patlatırsanız büyük bir karmaşa yaratırsınız. Her yere bulaşan, her şeye yapışan türden.”

Grayson’ın ifadesi sertleşti. “Ve sen temizlenirken zaman aşımına uğrar.”

“Temizlenmeye *çalışırken*,” dedi Libby kibarca. Başından beri sessizdi ama kız kardeşim fazlasıyla empati kurardı ve onların ne kadar sert darbe aldıklarını bilmesi için Grayson’ı, Jameson’ı ve hatta Eve’yi benim kadar tanımasına gerek yoktu.

“Bazı şeyler kolay temizlenmez.” Nash sakince katıldı, sürekli bir çekim hâlinde sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gözleri Libby’ninkileri buldu. “Sonunda hepsini anladığını düşüneceksin. Her şeyin iyi olduğunu. Ve beş yıl sonra...”

“Grayson’ın banyosunda hâlâ parıltı var,” diye bitirdi Xander. Bunun bir metafor olmadığı fikrine kapıldım.

“Bunu Luke yaptı,” dedim. “O ayarladı bunu. Fitili o ateşlemişti. Dikkatimizin dağılmasını istedi.” *Zamanı kısaltmak istiyor. Kaybetmemizi istiyor.*

Tik tak.

Eve telefonunu kapattı ve sertçe masaya fırlattı.

“Başlarım parıltısına,” dedi. “Eğer zamanlayıcı sıfıra ulaşırsa Toby’ye ne olacağını bilmek istemiyorum.”

Hiçbirimiz istemiyorduk.

Xander, Luke’la olan konuşmayı tekrar dinletti ve işe koyulduk.

BÖLÜM 33

6 SAAT, 17 DAKİKA, 9 SANİYE...

Artık saate bakmama bile gerek kalmayacak noktaya gelmiştim. Sadece biliyordum. Hiçbir yere varamıyorduk. Kafamı boşaltmaya çalıştım ama temiz hava da işe yaramadı. İhtiyacı olan insanlara isimsiz olarak para vermek de işe yaramadı.

Tekrar içeri girdiğimde, tam da Xander'ın telefonu çaldığı anda yuvarlak kütüphaneye varmıştım. Pi sayısının ilk on iki rakamını zil sesi olarak kullanan tanıdığım tek kişi oydu. Alışılmışın dışında sessiz bir konuşmanın ardından telefonu bana getirdi.

“Max,” dedi.

Telefonu aldım. “Dur tahmin edeyim,” dedim, telefonu kulağıma götürürken. “Haberleri gördün.”

“Sana bunu düşündüren nedir?” diye yanıtladı Max. “Seni koruma durumumla ilgili bilgilendirmek için aradım. Piotr inatla bir tema şarkısı seçmeyi reddediyor ancak bunun dışında koruma ve korunan ilişkimiz oldukça iyi gidiyor.”

Güvenliğe ihtiyaç duymayı hafife almayı Max'e bırakın. *Benim yüzümden.* Eve sırf *benden* yardım istemek gibi kötü bir seçim yaptığı için dünyaya duyurulduğu hissine kapılıp kendimi sorumlu hissetmeden edemiyordum.

Zarfların üstünde benim ismim vardı, kutunun da. Luke'un hedefinde ben vardım ama bana yakın olan herkes hedef tahtasına dönüşebilirdi.

“Üzgünüm,” dedim Max’e.

“Biliyorum,” diye cevap verdi en yakın arkadaşım. “Ama üzülme, onun için bir tema şarkısı seçeceğim.” Durakladı. “Xander bir şeyden söz etti... Bir bombardıman?”

Tüm hikâye, suyun yıkılmış bir barajı yok etmesi gibi patladı: paket teslimatı, kutu, telefon, “Luke”la yapılan görüşme ve onun ultimatomu.

“Sesli düşünmeye ihtiyacı olan biri gibi çıkıyor sesin,” diye bir görüş bildirdi Max. “Devam et.”

Ettim. Konuştukça konuştum, beynimin bu kez söylemek için farklı bir şey bulmasını umuyordum. Takvimdeki etkinliği açıp şöyle dedim. “Yuv’un bir SN formu olan Y-dört’e referans olabileceğini düşündük. Tobias Hawthorne’un dosyalarını bulmak için saatler harcadık. Sanırım Yuv bir isim ya da baş harfler olabilir ama...”

“Yuv,” diye tekrarladı Max. “Y-U-V diye mi heceleniyor?”

“Evet.”

“Y-U-V,” tekrarladı. “Yeni Uluslararası Versiyon’daki gibi mi?”

Başımı yan tarafa çevirdim. “Neyin Yeni Uluslararası Versiyon’u?”

“İ-N-C-İ-L ve şimdi, resmen pazar okulu şarkılarının tüm gece boyunca tekrar tekrar çalınmasını sağlayacağım.”

“İncil,” diye tekrarladım ve birden kafamda bir şeyler canlandı. “Luke.”

“En sevdiğim ikinci Esas,” diye belirtti Max.

Onu çok az duyuyordum. Beynim çok hızlı çalışıyordu, görüntüler aklımdan geçiyor, anılar birbiri ardına birikiyordu.

“Sayılar.”

Şifre bir kombinasyon olabilir demişti Jameson. Ancak sayıların kendisinin de bir ipucu olma ihtimali var.

“Hangi sayılar?” diye sordu Max.

Kalbim göğüs kafesime karşı vahşice atıyordu. “On beş, on bir, otuz iki.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Max çok sevindi. “Bir Hawthorne bulmacasını mı çözmek üzereyim?”

“Max!”

“Luke’un kitabı,” dedi, “On beşinci bölüm, On birden otuz ikiye kadar olan ayetler.”

“Hangisi?”

“Müsrif Oğul Hikâyesi.”

BÖLÜM 34

O gece hiçbirimiz üç saatten fazla uyumadı. Luka 15:11-32'nin bulabildiğimiz her versiyonunu, onun her yorumunu, ona yapılan her atfı okuduk.

Zamanlayıcıda dokuz saniye kaldı. Sekiz. Geri sayımı izledim. Eve yanımda oturuyordu, ayaklarını altına almıştı. Libby de diğer tarafımdaydı. Çocuklar ayaktaydı. Xander kayıt cihazını hazırlamıştı.

Üç, iki, bir...

Telefon çaldı. Cevapladım ve herkesin duyabilmesi için hoparlöre aldım. “Merhaba.”

“Peki, Avery Kylie Grambs?”

Tam adımı kullanması dikkatlerden kaçmadı. “Luke, on beşinci bölüm, on birden otuz ikiye kadar olan ayetler.” Sesimi sakın ve dingin tutmaya çalıştım.

“Ne olmuş Luke, on beşinci bölüm, on birden otuz ikiye kadar olan ayetlere?”

Benimle oynamasını istemiyordum. “Bulmacanı çözdüm. Toby’yle konuşmama izin ver.”

“Pekâlâ.”

Bir sessizlik oldu, sonra Toby’nin sesini duydum. “Avery, sakın...”

Cümlelerin kalanı kesildi. Midem bulandı. Öfkenin vücuduma doğru ilerlediğini hissettim. “Ona ne yaptın?”

“Bana Luke, on beşinci bölüm, on birden otuz ikiye kadar olan ayetlerden bahset.”

Toby elindeydi. Bu şekilde oynamam gerekiyordu. Yapa-bildiğim tek şey, düşmanımın cninde sonunda elini uzatacağını ummaktı. “Müsrif oğul mirasını erken istedi,” dedim, hissettiğim duyguların hiçbirini sesime yansıtmamaya çalışarak. “Ailesini terk etti ve kendisine verilen serveti çarçur etti. Ancak tüm bunlara rağmen döndüğünde babası onu kucakladı.”

“Dünyayı nankörce dolaşarak,” dedi adam, “harcanmış bir gençlik. Hayırsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazırды. Ama eğer hafızam yanıltmıyorsa o hikâyede üç karakter vardı ve sen sadece ikisinden bahsettin.”

“Erkek kardeş.” Eve yanıma geldi ve ben konuşmadan söze başladı, “yıllarca babasının yanında kaldı ve hiçbir karşılık almadan çalıştı.”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Ve ardından fiili bir bıçak darbesi. “Sadece vârisle konuşacağım. Tobias Hawthorne’un seçtiği kişiyle.”

Eve sanki vurulmuş gibi kendi kendine büzüştü, gözleri ıslandı, taş kesildi. Hattın diğer ucunda sessizlik vardı.

Telefonu kapatmış mıydı?

Panikledim, telefonu tutuşum sıkılaştı. “Buradayım!”

“Avery Kylie Grambs, müsrif oğul benzetmesinde üç karakter var, değil mi?”

Nefes ciğerlerimi terk etti. “Ayrılan oğul,” dedim hissettiğimden daha sakin bir ses tonuyla. “Geride kalan oğul ve baba.”

“Neden bunun üzerine düşünmüyorsun?” Uzun bir duraklama daha oldu ve sonra devam etti. “İrtibatta olacağım.”

BÖLÜM 35

Üzerine düşünme şöyle oldu: Libby kahve yapmaya gitti çünkü işler kötüleştğinde diğer insanlarla ilgilenirdi. Grayson ayağa kalktı, takımının ceketini düzeltti ve hepimize sırtını döndü. Jameson bir panter gibi sinsice dolaşmaya başladı. Nash kovboy şapkasını çıkardı ve yüzünde uğursuz bir ifadeyle şapkaya baktı. Xander odadan dışarı fırladı ve Eve başını ellerinin arasına aldı.

“Hiçbir şey söylememeliydim,” dedi boğuk bir sesle. “Ama Toby’nin sözünü kestikten sonra...”

“Anlıyorum,” dedim ona. “Ve sessiz kalsaydın bunun da bir önemi olmazdı. Sonunda yine tam olarak aynı yere varırdık.”

“*Tam olarak değil.*” Jameson tam önümde durdu. “Eve sözünü kestikten sonra ne dediğini ve senden nasıl bahsettiğini bir düşün.”

“*Vâris olarak,*” diye yanıtladım ve kalan kısmını hatırladım. “Tobias Hawthorne’un seçtiği kişi.” Yutkundum. “Müsrif oğul, miras ve bağışlamayla ilgili bir hikâye.”

“Toby’nin devasa bir bağışlama planının parçası olarak kaçırıldığını düşünen herkes,” dedi Nash, çekiciliği kelimeleri yumuşatacak hiçbir şey yapmıyordu, “parmak kaldırsın.”

Ellerin hepsi aşağıda kaldı. “Bunun intikamla ilgili olduğunu hepimiz biliyoruz,” dedim sertçe. “Kazanmakla ilgili

olduğunu biliyoruz. Bu da çözmemiz gereken aynı lanet bulmacanın başka bir parçası.”

Kıpırdamadan duran tek kişi bendim. Öfkem patlamadı. Yandı.

“Delirip bunun üzerinden tekrar tekrar geçmemizi istiyor,” dedim, devasa ağaç gövdesinden yapılma masaya doğru uzun adımlarla yürüyüp ellerimi *sertçe* masaya dayayarak. “*Düşünmemizi* istiyor. Peki ne anlamı var?” Tahtayı delmeye çok yaklaştım. “Henüz işi bitmedi ve çözülmesini isteyene kadar bize bunu çözmek için ihtiyacımız olan şeyi vermeyecek.”

İrtibatta olacağım. Düşmanımız bir fareyi kuyruğundan yakalamış bir kediye benziyordu. Bana vuruyor, sonra beni bırakıyor, o benden hiç korkmadığı hâlde, eğer çok akıllı olursam belki onun elinden kurtulabileceğim yanılsamasını yaratıyordu.

“Denemek zorundayız,” dedi Eve sessiz bir çaresizlikle.

“Eve haklı.” Grayson bize döndü, yani ona doğru. “Rakibimizin bunun bizim anlama kapasitemizin ötesinde olduğunu düşünmesi, öyle olduğu anlamına gelmez.”

Jameson ellerini masanın üzerindeki benimkilerin yanına koydu. “Diğer iki ipucu belirsizdi. Bu ise daha az. Kısmi bulmacalar bile bazen çözülebilir.”

Ne kadar boşuna hissetsem de, ne kadar kızgın olsam da haklıydılar. Denemek zorundaydık. Toby için bunu yapmak zorundaydık.

“Geri döndüm!” Xander odaya daldı. “Ve desteğim var!” Elini uzattı. Avucunda üç satranç taşı vardı: bir şah, bir at, bir fil.

Jameson satranç parçalarına uzandı fakat Xander elini geri çekti. “Baba.” Xander şahı savurdu ve masanın üzerine koydu. “Müsrif oğul.” Atın altına daldı. “Ve geride kalan oğul.”

“Fil de inancı olan oğul.” Xander son parçayı masaya koyarken yorum yaptım. “Güzel.” Üç parçaya baktım. *Dünyayı nankörce dolaşarak harcanmış bir gençlik.* O sesin anısı üzerime yağ gibi yapışmıştı. *Hayırsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazırды.*

Atı aldım. “Müsrif, israf anlamına gelir. Genç Toby’nin nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz. Uyudu ve içerek ülkenin öbür ucuna gitti, üç kişinin ölümüne neden olan bir yangının sorumlusuydu ve onlarca yıl boyunca ailesinin onun öldüğünü düşünmesine neden oldu.”

“Ve tüm bunlar olurken,” dedi Jameson şahı alıp, “bizim büyükbabamız müsrif oğlunu hoş karşılamadı.”

Toby, müsrif, Tobias, baba.

“Geriye sadakatle çalışan,” dedi Grayson masada bize katılmak için yürürken. Nash de geldi, geride sessiz kalan sadece Eve’ydi. Grayson şöyle devam etti. “Ve kendisine hiçbir şey verilmeyen diğer oğul kalıyor.”

Bu sözleri kendisi için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi söylemeyi başarmıştı ama hikâyenin bu kısmı onun için, hepsi için çok önemliydi. “Skye’la zaten konuştuk,” dedim fili, müsrif oğlu alırken. “Fakat Skye, Toby’nin tek kardeşi değil.”

Bunu söylemekten bile nefret ediyordum çünkü aylardır Tobias Hawthorne’un büyük kızını düşman olarak görmemiştim.

“Zara değil,” dedi Jameson, onunla ve yalnızca onunla ilişkilendirdiğim türden bir yoğunlukla. O, isterse bunu başarabilecek kadar Hawthorne’dur ancak telefon görüşmesindeki adamın bir aktör –bir paravan– olduğuna inanmadığımız sürece, bu hikâyedeki üçüncü oyuncunun kim olduğunu biliyoruz.

Nakam. İntikam. İntikamcı.

Sonunda kazanan hep ben olurum.

Müsrif oğul hikâyesindeki üç karakter.

Bilmecenin her parçası bize rakibimiz hakkında bir şeyler anlatıyordu.

“Toby’nin müsrif oğul olması gerekiyorsa,” dedim, tüm vücudum kaskatıydı, “ve Tobias Hawthorne da onu affeden babaysa, Toby’yi kaçıran kişiye de diğer oğul rolü kalıyor.”

Diğer oğul. Vücudum bu olasılığa karşı tamamen hareketsiz kaldı.

Xander elini kaldırdı. “Dışarıda bir yerlerde kimsenin bilmediği gizli bir amcamızın olup olmadığını merak eden var mı? Çünkü bu noktada *gizli amca* sanki Hawthorne ürün tanıtım kartına aitmiş gibi geliyor.”

“Ben bunu yemem.” Nash’in sesi sakin ve telaşsızdı. “İhtiyar, pek titiz değildi ama *inançlıydı* ve kendisine ait olduğunu düşündüğü herhangi birine veya lanet olası her şeye sahip çıkardı. Ayrıca *gizli* amcalar aramamıza da gerek yok.”

Ne dediğini Jameson’la aynı anda anladım. “Telefondaki Constantine değil,” dedi. “Fakat...”

“Constantine Calligaris, Zara’nın ilk kocası değildi,” diye bitirdim. Tobias Hawthorne’un tek bir oğlu olabilirdi ama birden fazla *damadı* vardı.

“Kimse, ilk adamdan asla söz etmedi,” dedi Xander. “Asla.”

Aileden kopmuş, görmezden gelinmiş, unutulmuş bir oğul. Oren’a baktım. “Zara nerede?”

Geçmişleri göz önüne alındığında bu soru hileliydi ama güvenlik şefim bir profesyonelmış gibi cevap verdi. “Güllelerin bakımı için sabah erkenden uyanır.”

“Ben giderim.” Grayson izin istemedi ya da gönüllü olmadı.

Eve sonunda masada bize katıldı. Yüzünde ağlamaklı bir ifadeyle Grayson'a baktı. "Seninle geliyorum, Gray."

Teklifini kabul edecekti. Bunu ona bakarak anlayabiliyordum ama itiraz etmedim. Tek bir kelime etmeyecektim.

Ama Jameson beni şaşırttı. "Hayır. Sen Grayson'la gidiyorsun, Vâris."

Bundan ne anlamam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ya Eve'ye hâlâ güvenmiyordu, ya Grayson Eve'nin etrafındayken ona güvenmiyordu ya da ömür boyu süren rekabeti bir kenara bırakıp şeytanlarıyla savaşmaya çalışıyordu ve bana güveniyordu.

BÖLÜM 36

Grayson'la ben, Zara'yı serada bulduk. Eline tam oturan beyaz bahçe eldivenleri giymişti ve elinde o kadar keskin bir makas vardı ki muhtemelen kemiği kesebilirdi.

“Bu şerefi neye borçluyum?” Zara başını bize doğru eğdi, gözlerindeki bakış soğukkanlılıkla bir Hawthorne olduğunu ve tanımı gereği hiçbir şeyi kaçırmadığı gerçeğini yansıtıyordu. “İkiniz de söyleyin. Bir şey mi istiyorsunuz?”

“Sadece konuşmak istiyoruz,” dedi Grayson sakince.

Zara parmağını hafifçe bir dikenin üzerinde gezdirdi. “Hiçbir Hawthorne sadece konuşmak istemez.”

Grayson tartışmaya girmedi. “Kardeşin Toby kaçırıldı,” dedi, *önemli* olan şeyleri sanki sadece gerçekmiş gibi söyleme konusundaki esrarengiz yeteneğiyle. “Fidye talebi olmadı fakat kaçırılan kişiden birkaç mesaj aldık.”

“Toby iyi mi?” Zara, Oren'a doğru bir adım attı. “John, kardeşim iyi mi?”

Bakışlarını nazikçe karşıladı ve onun için yapabildiğini yaptı. “Yaşıyor.”

“Ve siz onu henüz bulamadınız mı?” dedi Zara. Sesi saf buz gibiydi. Kiminle konuştuğunu hatırladığı ve eğer Oren Toby'yi bulamazsa bulunamama ihtimalinin çok yüksek olduğunu fark ettiği ânı görebiliyordum.

“Toby ile onu kaçıran kişi arasında aile bağı olabileceğini düşünüyoruz,” dedim.

Zara’nın ifadesi sudaki dalgalar gibi dalgalandı. “Eğer buraya suçlamada bulunmak için geldiyseniz lafı dolandırmayı bırakıp suç duyurusunda bulunmanızı öneririm.”

“Seni bir şey için suçlamaya gelmedik,” dedi Grayson mutlak, sinir bozucu bir sakinlikle. “İlk eşini sormamız gerek.”

“Christopher mı?” Zara kaşlarını çattı. “Sizi temin ederim, istemezsiniz.”

“Toby’yi kaçıran kişi ipuçları yolluyor,” dedim aceleyle. “Sonuncu ipucu İncil’deki müsrif oğul hikâyesini içeriyor.”

“Tobias Hawthorne’u bir baba olarak gören ve haksız bir anlaşma yaptığını hisseden birini arıyoruz. Bize Christopher’dan bahset,” dedi Grayson.

“O benden beklenen her şeydi.” Zara beyaz bir gülü kesmek için makası kaldırdı. *Tam da başını.* “Varlıklı bir ailenin siyasi bağlantıları olan çekici oğlu.”

Varlık, demişti Alisa. *Güç. Bağlantılar.*

Zara beyaz gülü siyah bir sepete koydu ve üç gül daha kesti. “Boşanma davası açtığımda, Chris babamın yanına gitti ve saygılı oğlu oynadı, tamamen yaşlı adamın benimle mantıklı bir konuşma yapmasını bekliyordu.”

Şimdi kaşlarını çatma sırası Grayson’daydı. “Ne kadar sürede tamamen mahvoldu?”

Zara gülümsedi. “Sizi temin ederim, boşanma medeni bir boşanmaydı.” Yani, *tamamen*. “Ama bunun pek önemi yok. Christopher her şey tamamlandıktan kısa bir süre sonra bir tekne kazasında öldü.”

Hayır, diye düşündüm, içgüdüsel bir tepki olarak. *Başka bir çıkmaz olmaz.* “Peki ailesi?” diye sordum, bu şekilde bitmesini istemeyerek.

“Tek çocuktu, anne babası da aynı şekilde öldü.”

Daha önce hayal ettiğim fare gibi hissediyordum; sanki hiç şansım olmadığı hâlde bir şansım varmış gibi düşündürülmüştüm. Ama pes edemezdim. “Babanızım başka bir oğlu olma ihtimali var mı?” diye sordum o olasılığa geri dönerek. “Toby’nin dışında?”

“Vasiyetname okunduktan sonra ormandan sürünerek *çıkmayan*, önceden belirlenmiş bir vâris mi?” diye cevapladı Zara sert bir şekilde. “Milyarlar söz konusuysen? Pek muhtemel değil.”

“O zaman neyi atlıyoruz?” diye sordum, ses tonumda itiraf etmek istediğimden daha fazla çaresizlikle.

Zara soruyu düşündü. “Babam, gerçekte yedi seçenek varken, zihnimizin bizi iki seçenek arasında seçim yapma konusunda kandırmanın bir yolu olduğunu söylemekten hoşlanırdı. Hawthorne’un yeteneği her zaman yedisini de görmek olmuştur.”

“Kendi mantığınızda örtülü olan varsayımları tanımla,” dedi Grayson kendisine öğretilen bir emirden açıkça söz ederek, “sonra da onları reddet.”

Bunu düşündüm. Ne gibi varsayımlarda bulunduk? *Toby müsrif oğuldu, Tobias da baba*. Toby’nin geçmişi göz önüne alındığında bu bariz bir yorumdu ama bulmacaların sorunu da buydu. Cevap açık *değildi*.

Ve ilk telefon aramasında, Toby’yi tutan kişi kendine *yaşlı bir adam* demişti.

“Peki Toby’yi hikâyenin dışına çıkartırsak ne olur?” diye sordum Grayson’a. “Eğer büyükbaban hikâyedeki baba *değilse*?” Kalbim göğsümde gümbürdedi. “Ya oğullardan biriye?”

Grayson teyzesine baktı. “İhtiyar sana kendi ailesinden hiç bahsetti mi? Anne babasından?”

“Babam bir ailesi olmadığını, sıfırdan geldiğini söylemeyi severdi.”

“Söylemeyi sevdiği şey buydu.” Grayson onayladı.

Aklımda canlandırabildiğim tek şey üç satranç taşıydı. Eğer Tobias Hawthorne fil ya da atsa... lanet şah kimdi?

BÖLÜM 37

“Büyükanneyi bulmamız gerek,” dedi Jameson hemen, Grayson’la ben rapor verir vermez. “Muhtemelen bize ihtiyarın Zara’nın bilmediği bir ailesi olup olmadığını söyleyebilecek hayattaki tek kişi o.”

“Büyükanneyi bulmak...” Xander, Eve’ye onu neşelendirmek ister gibi görünen bir açıklama yaptı: “Biraz *Ali Nerede* oyununa benziyor, Ali’nin bastonuyla insanları dürtmeyi sevmesi hariç. “

“Malikânede sevdiği yerler var,” dedim. *Piyano odası. Oyun salonu.*

“Salı sabahı,” dedi Nash alaylı bir şekilde.

“Şapel.” Jameson kardeşlerinin her birine baktı. “Ben giderim.”

Bana döndü. “Yürümek ister misin?”

Hawthorne Şapeli, çimden yapılmış labirentin ötesine ve tenis kortunun batısına konumlanmıştı, büyük değildi ama nefes kesiciydi. Taş kemerler, elle oyulmuş oturaklar ve gösterişli vitray pencereler sanki düzinelerce zanaatkarın eseriymiş gibi görünüyordu.

Büyükanneyi oturaklarda dinlenirken bulduk. “Cereyan yapmasın,” diye bağırdı, kime bağırdığını bile görmek için dönmeden.

Jameson şapelin kapısını kapattı ve oturakta ona katıldık. Büyükannenin başı öne eğikti, gözleri kapalıydı ama bir şekilde ona kimin katıldığını tam olarak biliyor gibiydi. “Utanmaz çocuk!” Jameson’ı azarladı. “Ve sen, küçük hanım! Haftalık pokerimiz dündü, unuttun, değil mi?”

Ürktüm. “Üzgünüm. Dikkatim dağılmıştı.” Bu yetersiz bir ifadeydi.

Büyükanne, gözlerini sadece bana dikmek amacıyla açtı. “Ama şimdi konuşmak istiyorsun, bir şeyle meşgul olmam önemli değilmiş gibi.”

“Duanızı bitirmenizi bekleyebiliriz,” dedim azarlanmış şekilde ya da en azından öyle görünmeye çalışarak.

“Dua?” Büyükanne homurdandı. “Daha çok Tanrı’ya ağzıma geleni söylüyorum”

“Büyükbabam bu şapeli büyükannenin Tanrı’ya bağırabileceği bir yer olsun diye yaptırmıştı,” diye bilgilendirdi Jameson.

Büyükanne ateş püskürdü. “Yaşlı bunak onun yerine beni bir anıt mezar yapmakla tehdit etti. Tobias ondan daha uzun yaşayacağımı hiç düşünmemişti.”

Bu muhtemelen alacağımız itirafa en yakın noktaydı. “Damadınızın kendi ailesi var mıydı?” diye sordum. “Anne babası?”

“Neye karşılık, kızım? Zeus’un kafasından tamamen şekillenmiş olarak ortaya çıkmanın aksine mi?” diye homurdandı büyükanne. “Tobias’ın her zaman bir Tanrı kompleksi vardı”

“Onu severdin,” dedi Jameson kibarca.

Büyükanne öksürdü. “Kendi çocuğum gibi.” Bir ya da iki saniyeliğine gözlerini kapadı, sonra açtı ve şöyle devam etti. “Ailesi vardı sanırım. Hatırladığım kadarıyla, Tobias onu büyüttüklerini ve onun gibi bir çocukla ne yapacakları-

nı pek bilmediklerini söylemişti.” Büyükanne, Jameson’a bir bakış attı. “Hawthorne çocukları sıkıntılı olabiliyor.”

“Yani geç gelen bir bebektir,” diye özetledim. “Başka çocukları var mıydı?”

“Tobias’tan sonra yapmaya cesaret ettiklerinden şüpheliyim.”

“Peki ya daha büyük kardeşler?” diye sordu Jameson.

Bir baba, iki oğul...

“Olduğunu hiç sanmam. Tobias, Aliceimle tanıştığında gayet iyi ve gerçekten yalnızdı. Tobias ergenlik çağındayken babası kalp krizinden ölmüş. Annesi de babasından sonra sadece bir yıl kadar yaşamış.”

“Peki ya akıl hocaları?” diye sordu Jameson. Aklında bir düzine farklı senaryoyu canlandırıldığını neredeyse görebiliyordum. “Baba figürleri? Arkadaşları?”

“Tobias Hawthorne’un arkadaş edinmeyle pek işi olmazdı. Para kazanma işiyle meşguldü. O tek amacı olan bir piçti, kurnaz ve zalimdi.” Büyükannenin sesi titriyordu. “Ama Aliceime ve bana karşı iyiydi.”

“Aile önce gelir,” dedi yanımda duran Jameson yumuşakça.

“Hiç kimse gurur duymadığı bir veya iki şeyi yapmadan bir imparatorluk kurmamıştır ancak Tobias bunun evine yansımalarına izin vermedi. Elini her zaman kirli işlerden uzak tutmadı tabii fakat elini hiç kaldırmadı; Alice’e de, çocuklarına da ve siz oğlanlara da.”

“Öyle bir şey yapsaydı onu öldürürdün,” dedi Jameson sevgiyle.

“Seni pişman ederim,” diye azarladı büyükanne.

Elini her zaman pis işlerden uzak tutmadı. Bu tek cümle beni Toby’yi kaçıran kişiden gelen ilk mesaja götürdü. O zamanlar intikam hedefi ya Toby ya da benmişim gibi görünüyordu. Peki ya Tobias Hawthorne’sa?

Ya tüm bunlar hep yaşlı adamla ilgiliyse?

Ya seçtiği sadece bensem? Toby sadece kaybolmuş oğluydu?

Aklım bu olasılığa ete batan tırnaklar gibi takıldı.

“Damadınız ne yaptı?” diye sordum. “Neden elleri her zaman temiz değildi?”

Büyükanne bu soruya cevap vermemeyi tercih etti.

Jameson onun ellerini tuttu. “Eğer sana birisinin Hawthorne ailesinden intikam almak istediğini söyleseydim...”

Büyükanne yüzünün yan tarafını okşadı. “O kişiye sıraya girmesini söyledim.”

BÖLÜM 38

Varsayımlarınızı tanımlayın. Sorgulayın. Reddedin. Şapel-
den dışarı adım attığımda beynimin üzerindeki bir kabuğun
sonuna kadar kırıldığını ve şimdi her taraftan olasılıkların
aktığını hissettim.

Toby'nin babasının yaptığı bir şeyin intikamı olarak
kaçırıldığını düşünseydim en başından beri ne yapardım?
Eve'nin Hawthorne sırlarıyla ilgili konuşmasını düşündüm,
karanlık sırlar, belki de tehlikeli olanlar, sonra da büyükan-
neyi, imparatorluk ve kirli ellerle ilgili söylediklerini.

Tobias Hawthorne en tepeye gelmek için neler yapmıştı?
Bütün bu parayı ve bütün bu gücü topladıktan sonra, bunu
ne yapmak için kullanmıştı? *Ve kime?*

Beynim bir sonraki olası hamleleri son sürat sıralarken
Oren'a döndüm. "Tobias Hawthorne'un güvenlik şefiyken
ona yönelik tehditleri takip ediyordun. Bir listesi vardı, be-
nimki gibi."

Liste. Büyük L, tehditler. İzlenmesi gereken kişiler.

"Bay Hawthorne'un bir listesi vardı," diye onayladı
Oren. "Ama seninkinden biraz farklıydı."

Benim listem daha çok yabancı ağırlıklıydı. Tobias Hawt-
horne'un vârisi olarak anıldığımdan beri, otomatik olarak
sanal ölüm tehditleri ve sözde sapıklar, ben olmak isteyenler

ve bana zarar vermek isteyen kişilerle birlikte dünya çapında ilgi odağı hâline gelmiştim.

Yeni bir hikâyenin hemen sonrası her zaman daha kötüydü. *Şimdi olduğu gibi.*

“Büyükbabamın listesi onun kazıkladığı kişilerin listesi olabilir mi?” diye sordu Jameson Oren’a.

Ne yaptığımı gördü: Eğer Toby’yi kaçıran kişi kıskançlık, intikam ve eski bir düşmana karşı kazanılan zafer hakkında bir hikâye anlatıyorsa, Tobias Hawthorne’un listesi harika bir başlangıç olabilirdi.

Jameson ve ben diğerlerine yetiştik ve Oren listeyi güneşli odaya teslim ettirdi. Odanın cam duvarları ve cam tavanı vardı, bu yüzden nerede durursanız durun güneşi teninizde hissedebiliyordunuz. Neredeyse tüm geceyi ayakta geçirdikten sonra yedimizin uyanık kalmak için elimizden gelen her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

Özellikle de bu biraz zaman alacağı için.

Tobias Hawthorne’da sadece isim listesi yoktu. Benim hakkımda topladığı dosyalara benzer ama yüzlerce kişinin oluşturduğu dosyalar vardı. Yüzlerce *tehdit*.

“Tüm bu insanları izledin mi?” diye sordum Oren’a, dosya yığınlarına bakarak.

“Önemli olan aktif olarak takip etmek değil, neye benzediklerini bilmek, isimlerini bilmek, göz kulak olmaktı.” Oren’ın ifadesi düz, okunaksız ve *profesyoneldi*. “Dosyalar Bay Hawthorne’un işiydi, benim değil. Yalnızca o kişi ortaya çıkmaya başladığında onlara bakmama izin veriliyordu.”

Şu anda elimizde bir yüz yoktu. Bir isim yoktu, bu yüzden daha önce ne yaptığımıza odaklandım. “Daha yaşlı bir adam arıyoruz,” dedim diğerlerine sessizce. “Tobias

Hawthorne tarafından mağlup edilen ve ihanete uğrayan birini.” Devam etmemiz için bundan daha fazlasını istiyordum.

“Bir aile bağlantısı veya aile benzeri bir bağlantı olabilir, hatta sadece üç kişiye odaklanan bir hikâye bile olabilir.”

“Üç *adam*,” dedi Eve sesini, cesaretini ve dengesini yeniden kazanmış gibi görünerek. “Hikâyede, hepsi *erkekti*. Ve bu adam da Zara’yı ya da Skye’ı değil, Toby’yi kaçırdı. *Oğlunu* kaçırdı.”

Açıkça bunu düşünüyordu. Grayson’a bir göz attı ve onun Eve’ye bakışı bana onun yalnız düşünmediğini düşündürdü.

“Neyse,” dedi Xander, neşelendirmek amacıyla. “Bu devam etmek için hiçbir şey değil.”

Dikkatimi tekrar dosyalara verdim, midemde ağrıya neden olan yığınlara. “Bu adam her kimse,” dedim, “Tobias Hawthorne’la hikâyesi neyse, ne kaybettiyse, şu anda varlıklı, güçlü ve bağlantıları var.”

BÖLÜM 39

Her birimiz üç ya da dört dosyayı bitirdiğimizde, her taraftan gelen güneş ışığı bile odanın üzerine çöken karanlık örtüyü ortadan kaldıramıyordu.

Dosyaları okumadan önce bildiğim şey şuydu: Tobias Hawthorne ilk patentlerine altmışlı yılların sonu ve yetmişli yılların başında başvurmuştu. En azından birinin değerli olduğu ortaya çıkmıştı ve bundan elde ettiği kârı, kendisini Teksas petrolünde önemli bir oyuncu hâline getiren arazi satın alımlarını finanse etmek için kullanmıştı. Sonunda petrol şirketini yüz milyon dolara satmış ve ardından Midas dokunuşuyla milyonları milyarlaraya çevirecek şekilde başka şeylere yönelmişti.

Bunların hepsi kamuya açık bilgilerdi. Bu dosyalardaki bilgiler, hikâyenin Tobias Hawthorne efsanesinin gözden kaçırdığı kısımlarını anlatıyordu. *Düşman kazanmalar. Rakiplerin işini bitirmeler. Sırf karşı tarafı iflas ettirmek amacıyla açılan davalar.* Acımasız milyarderin bir pazar fırsatına odaklanma ve bu alana acımasızca girmek, patentleri ve küçük şirketleri satın almak, en iyi ve en parlakları işe almak ve bunları rekabeti yok etmek için kullanmak, yalnızca yeni bir endüstriye yönelmek yeni bir meydan okumaya girmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Çalışanlarına iyi ödeme yapıyordu fakat rüzgârın yönü değişince ya da kârlar düşünce, hiç acımadan onları işten çıkarırdı.

Tobias Hawthorn'un arkadaş edinmeyle işi yoktu. Büyükanneye damadının gurur duymadığı tam olarak ne yaptığını sormuştum. Cevap etrafımızdaydı ve sırf aradığımız şeyle eşleşmedikleri için herhangi bir dosyadaki ayrıntıları göz ardı etmek imkânsızdı.

Elimdeki dosyaya baktım, *Seaton, Tyler*. Görünüşe göre parlak bir biyomedikal mühendisi olan Bay Seaton, yedi yıllık sadık ve kazançlı hizmetinin ardından Tobias Hawthorne'un idarecilerinden birine kanmıştı. Seaton'un iş gücü azaltılmıştı. Tüm Hawthorne çalışanları gibi ona da şirket sigortasının uzatılmasını da içeren cömert bir kıdem tazminatı verilmişti. Ancak eninde sonunda bu uzatma sona ermiş ve sözleşmesinde yer alan rekabet yasağı maddesi onun başka bir iş bulmasını neredeyse imkânsız hâle getirmişti.

Bir sigorta.

Yutkunarak kendimi bu dosya klasöründeki resimlere bakmaya zorladım. Küçük bir kızın fotoğrafına. *Mariah Seaton*. Dokuz yaşında kanser teşhisi konmuştu, babası işini kaybetmeden hemen önce.

On iki yaşında ölmüştü.

Midemin bulandığını hissederek kendimi dosyanın sayfalarını karıştırmaya devam etmeye zorladım. Son sayfa bir işle ilgili finansal bilgiler içeriyordu, Hawthorne Vakfı'nın St. Jude Çocuk Araştırma Hastanesi'ne yaptığı cömert bağış.

Bu, hesap defterini dengeleyen milyarder Tobias Hawthorne'du.

Bu denge değil.

"Bunu biliyor muydun?" dedi Grayson, sesi alçaktı, gümüşü gözleri Nash'i hedeflemişti.

“Hangi ‘bu’dan konuşuyoruz, küçük kardeşim?”

“Yas tutan dul bir kadından değerinin yüzde biri karşılığında patent satın alımına ne dersin?” Grayson dosyayı yere attı, sonra bir tane daha aldı. “Ya da melek yatırımcı gibi davranıp aslında istediği şey şirketin hisselerini kademeli olarak ele geçirip şirketi kapatarak başka bir yatırımının önünü açmak mıydı?”

“Çalışanlarının fikri mülkiyet haklarını kontrol etmesini sağlayan genel geçer sözleşmeleri iki bin dolara alırım, Alex.” Jameson durakladı. “Bu fikri mülkiyet mesai saatinde yaratılmış olsun ya da olmasın.”

Xander odanın karşı tarafında yutkundu. “Onun ilaç sektörüne girişini gerçekten okumak istemezsiniz.”

“Biliyor muydun?” diye tekrar sordu Grayson, Nash’e. “Bu yüzden mi bir ayağın hep kapının dışındaydı? Neden ihtiyarın çatısı altında olmaya dayanamadın?”

“Neden insanları kurtarıyorsun?” dedi Libby sessizce. Nash’e bakmıyordu. Bileklerine bakıyordu.

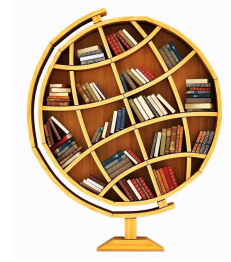
“Kim olduğunu biliyordum.” Nash bundan fazlasını söylemedi fakat çenesindeki sert sakalın altındaki gerilimi görebiliyordum. Başını aşağı eğdi, kovboy şapkasının kenarı yüzünü gizledi.

“Camla dolu torbayı hatırlıyor musunuz?” diye Jameson aniden kardeşlerine sordu, sesinde acı vardı. “Bu, bıçakla yapılan bulmacaydı. İçinde üç elmas bulmak için cam balarını kırmak zorunda kalmıştık. Mesaj *bana neyin gerçek olduğunu söyle* şeklindeydi ve Nash kazanmıştı çünkü geri kalanımız elmaslara odaklanmıştı...”

“Ve ihtiyara gerçek bir çanta dolusu kırık cam vermiştim,” diye bitirdi Nash. Sesinde Libby’nin bileklerine bakmayı bırakıp bir elini sessizce onun koluna koymasına neden olan bir şey vardı.

“Kırılmış cam,” dedi Grayson, vücudunda gerilim dalgasıyla. “Yaptığı şeyi yapmak için nasıl fedakârlıklar yapılması gerektiği konusunda bize verdiği ders. Bir şeyler kırılırdı. Ve eğer kırıkları temizlemezseniz ...”

Xander âdemelmasını oynayarak cümlesini tamamladı. “İnsanlar incinir.”

BÖLÜM 40

Toby'yi kaçıran kişiden otuz altı saat boyunca haber alınmadı, kapıların dışında giderek büyüyen bir paparazzi istifi vardı ve güneşli odada Tobias Hawthorne'un düşmanlarıyla ilgili dosyalarla çok fazla zaman harcadı. Hem de pek çok düşmanla.

Yığınımdaki dosyaları bitirdim. Dört Hawthorne kardeşinin her biri de kendininkileri bitirdi. Libby de. Eve de. Hiçbir şey eşleşmedi. Hiçbiri uymadı. Ama ben başka bir duvara tosladığımızı kabul etmek istemiyordum. Endişeli ya da rakipsiz hissetmek ya da etrafımdaki herkesin *bir hiç uğruna* karnına defalarca kurşun yemiş gibi hissetmek istemiyordum.

Bu yüzden Hawthornelerin hiçbir şeyi kaçırmadığını bildiğim hâlde diğerlerinin zaten okumuş olduğu dosyaları yeniden okumak için güneşli odaya geri döndüm. Bu dosyalar artık onların içine işlemiştir.

Jameson dosya yığınının bitirdiği anda duvarların içinde kaybolmuştu. Dünyanın öbür ucuna, bilinmeyen yerlere gitmediğini bilmemin tek nedeni, sabah uyandığımda yanımdaki yatağın sıcak olmasıydı. Grayson havuza gitti, insanın dayanma noktasını defalarca aşarak kendini zorladı ve Nash işini bitirdikten sonra kapıdaki baskıdan kurtulmuş,

gizlice bir bara kaçmış ve sabahın ikisinde gömleğinin içine sokuşturulmuş bir köpek yavrusuyla geri dönmüştü. Xander zar zor yemek yedi. Eve uykuya ihtiyacı yokmuş ve her dosyanın her ayrıntısını ezberleyebilirse bir cevabın kendiliğinden ortaya çıkacağını düşünüyor gibiydi.

Anladım ki ikimiz Toby hakkında ya da onu esir alan kişinin sessizliği hakkında konuşmamıştık ama bu bizi daha da alevlendirmişti.

İrtibatta olacağım.

Başka bir dosyaya (henüz kendi ulaşamadığım birkaç dosyadan biri) uzanıp onu açtım. *Boştu*. “Bunu okudun mu?” diye sordum Eve’ye, kalbim ani, şaşırtıcı bir güçle göğüs kafesime çarpıyordu. “Burada bir şey yok.”

Eve son yirmi dakikadır incelediği dosyadan başını kaldırdı. Hangi dosyadan bahsettiğimi görünce *gözlerindeki* umutsuz umut titreşti ve söndü. “Isiah Alexander? Daha önce orada bir sayfa vardı. Sadece bir tane. Kısa bir dosya. Bir Hawthorne laboratuvarından kovulan bir başka hoşnutsuz çalışan. Doktora dereceli, *yükselen yıldız*, şimdi de hiçbir şeyi olmayan bir adam.”

Varlık yok. Güç yok. Bağlantı yok. *Bizim aramadığımız bir şey.*

“Nerede o sayfa?” diye sordum, beni kemiren bir soruydu.

“Fark eder mi?” dedi Eve, ses tonu küçümseyiciydi, sıkıntı onu gölgeliyordu. “Başka bir dosyayla karışmış olabilir.”

“Belki,” dedim, dosyayı kapattım, bakışlarım sekmeye takıldı.

Alexander, Isiah. Eve aynı ismi söylemişti fakat şimdiye kadar aklıma takılmamıştı.

Grayson’ın babası Sheffield Grayson’dur. Nash’in babasının adı *Jake Nash*’ti. Xander’ın ismi de *Alexander*’ın kısaltmasıydı.

EYHA'mı laboratuvarda buldum. Burası akla gelebilecek en rasgele eşyalarla dolu gizli bir odaydı. Bazı insanlar gündelik nesneleri sanatsal yorumlara dönüştüren sanatı bulmuşlardı. Xander daha çok *mühendisliği* bulmuştu. Hawthorne kardeşlerin başa çıkma mekanizmasına gelince muhtemelen malikânedeki en sağlıklı olandı.

“Seninle bir şey konuşmam lazım,” dedim.

“Ortaçağ silahlarının etiket dışı kullanımlarıyla ilgili olabilir mi?” diye istekte bulundu Xander. “Çünkü bazı fikirlerim var.”

Bu pek çok açıdan kaygı vericiydi ve Xander'ı o kadar çok üzüyordu ki ağlamak, ona sarılmak ya da o dosyayı kaldırıp Kaydıraklar ve Merdivenler'de istemediğini açıkça belirttiği bir şey hakkında benimle konuşmasını sağlamak dışında herhangi bir şey yapmak istiyordum.

“Bu senin baban mı?” dedim kibarca. “Isaiah Alexander?”

Xander bana döndü. Sonra sanki çok ciddi bir karara varmış gibi elini kaldırıp bir parmağını burnumun ucuna bastırdı. “Bip.”

“Dikkatimi dağıtamayacaksın,” dedim, normalde hissedebileceğim öfke yerini daha hassas ve acı verici bir duyguya bırakmıştı. “Hadi ama Xan, ben senin EYOHHA'nım, konuş benimle.”

“Çifte bip.” Xander tekrar burnuma bastırdı. “Fazladan O ne anlama geliyor?”

“Onursal,” dedim. Sizler beni onursal Hawthorne yaptınız ve bu da beni En Yakın Onursal Hawthorne Arkadaşı yapar. Şimdi *konuş*.”

“Üçlü bip...” diye konuşmaya başladı ama o burnuma dokunamadan eğildim. Doğrudum, elini nazikçe avucumun içine aldım ve sıktım.

Bu Xander'dı, bu yüzden bir sonraki sorumu sorduğumda sesimde en ufak bir suçlama yoktu. "Bu dosyada olan sayfayı sen mi aldın?"

Xander kararlı bir şekilde başını salladı. "Isaiah'ın listede olduğunu bile bilmiyordum. Ama muhtemelen sana dosyasında ne yazdığını söyleyebilirim. Geçtiğimiz birkaç ayı kendime ait bir dosya hazırlamakla geçirdim."

Bu sefer ona sarılma isteğimi bastıramadım. Sıkıca. "Eve, Hawthorne'daki bir laboratuvardan kovulan bir doktora öğrencisi olduğunu söyledi," dedim kendimi geri çektikten sonra.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye cevapladı Xander, neşeli ses tonu gerçeğinin bir kopyasının kopyasıydı. "Zamanlama hariç. Annem bana hamileyken Isaiah muhtemelen kovulmuş. Bana hamile kaldığı için mi? Yani belki de öyle değildir! Ya da belki de öyledir."

Zavallı Xander. Kaydıraklar ve Merdivenler'de dediklerini düşündüm. "Bu yüzden mi onunla iletişime geçmedin?"

"Onu öylece arayamam." Xander bana üzgün bir bakış attı. "Ya benden nefret ediyorsa?"

"Senden kimsenin nefret etme ihtimali yok, Xander," dedim kalbim burkularak.

"Avery, insanlar tüm yaşamım boyunca benden nefret etmiştir." Ses tonunda beni, Xander Hawthorne olmanın nasıl bir şey olduğunu çok az insanın anladığını düşündüren bir şey vardı.

"Seni tanıyan hiç kimse etmiyor," dedim öfkeyle.

Xander gülümsedi ve bu gülümsemeyle ilgili bir şey bende ağlama isteği uyandırdı. "Sence de," dedi, sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha genç gelirken, "o cumartesi oyunlarını sevmemde sorun yok mu? Burada büyümüş olmayı sevmemde? Büyük ve korkunç Tobias Hawthorne'u sevmemde sorun yok mu?"

Bunu onun için cevaplayamadım, hiçbirini için. Geçtiğimiz birkaç günün daha az acı vermiş olmasını sağlayamazdım. Ama söyleyebileceğim tek bir şey vardı.

“Büyük ve korkunç Tobias Hawthorne’u sevmedin. İhtiyarı sevdin.”

“Onun ölmekte olduğunu bilen tek kişi bendim.” Xander diyapazona benzeyen bir şeyi almak için döndü ama yapmakta olduğu mekanizmaya bir şeyler eklemek için tek bir hareket bile yapmadı. “Diğer herkesten haftalar boyunca sakladı. Sonunda sadece benimle olmak istedi ve bana ne dedi biliyor musun, en son şey olarak?”

“Ne?” diye sordum sessizce.

“Bu sona erdiğinde hem nasıl bir adam olduğumu hem de senin nasıl bir adam olmak istediğini anlayacaksın.”

BÖLÜM 41

Güneşli odaya elim boş döndüm, bir çıkmaz sokağa daha girmiştim. *İrtibatta olacağım*. Köşeyi dönüp Eve'nin korumasını gördüğümde bu uğursuz söz aklımda yankılandı. Korumaya başımla selam verdim, kısa bir süre Oren'a baktım, sonra güneşli odanın kapısını iterek açtım.

İçeride Eve önünde açılmış bir dosya ve elinde telefonuyla oturuyordu. *Fotoğraf çekerek*.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, şaşırmış bir şekilde.

Eve başını kaldırdı. “Sence ne yapıyorum?” Sesi kırılmış gibiydi.

“Uyumam gerek. Uyumam gerektiğini biliyorum ama duramam. Bu dosyaları odadan çıkaramam, o yüzden düşündüm de...” Başını salladı, gözleri yaşla doldu, kehribar rengi saçları yüzüne düşüyordu. “Boş ver. Bu aptallık.”

“Aptallık değil,” dedim. “Ve uykuya ihtiyacın var.”

Hepimizin vardı.

Kendi kanadıma geçmeden önce Jameson'ın kanadını kontrol ettim. Orada da yoktu. Annemin sandığım kişi olmadığını keşfettiğimde neler hissettiğimi hatırladım. San-ki yeniden onun ölümünün yasını tutuyormuşum gibi hissetmişim ve buna yardımcı olan tek şey, Libby'nin bana

annemin nasıl bir insan olduğunu hatırlatması ve onu her yönüyle tanıdığımı bana kanıtlamasıydı.

Ama Jameson’a, Xander’a ya da herhangi birine Tobias Hawthorne’dan bahsedebilir miyim? Gerçekten zeki *olduğundan*? Stratejik *olduğundan*? Küçük de olsa vicdan kırıntıları *olduğundan*? Bir yabancı uğruna hepsini mirastan mahrum bırakmış olsa bile ailesine değer verdiğinden?

“Bu sona erdiğinde hem nasıl bir adam olduğumu hem de senin nasıl bir adam olmak istediğini anlayacaksın.” Milyarderin Xander’a söylediği son sözlerini düşündüm. Ne sona erdiğinde? Xander babasını bulması mı? Tobias Hawthorne ölmeden önce planladığı tüm oyunların oynanmış olması mı?

Bu düşünce, bakışlarımı şifonyerimin üzerindeki deri çantaya çekti. İki gündür, Toby’yi kaçırın kişinin iğrenç bilmececi beni tüketmişti ve ne kadar zayıf bir ihtimal olursa olsun, onu çözmeye yaklaştığımızı umuyordum. Ama gerçek şu ki, yaptığımız tüm *akıl yürütmeler* bizi hiçbir yere götürmemişti. Muhtemelen bulmaca tamamlanana kadar bizi hiçbir yere götürmemek için *tasarlanmıştı*.

İrtibatta olacağım.

Bundan nefret ediyordum. Kazanmaya ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye. *Bu sona erdiğinde, nasıl bir adam olduğumu anlayacaksın.* Yavaş yavaş şifonyerime doğru yürüdüm, Tobias Hawthorne’u ve o dosyaları düşündüm, çantayı aldım. Düzenli hareketlerle, henüz kullanmadığım eşyaları yerleştirdim. *Buhar makinesi. Fener. Plaj havlusu. Cam daire.* Jameson’la birlikte ortaya çıkardığımız son ipucunu yüksek sesle söyledim. *“Nefes alma.”*

Zihnimi temizledim. Bir süre sonra bakışlarım havluya, ardından mavi-yeşil daireye kilitlendi. *Bu renk. Bir havlu. Nefes alma.*

Aniden, içgüdüsel bir netlikle ne yapmam gerektiğini anladım.

Bir insan korktuğunda, şaşırdığında, dehşete düştüğünde, sessiz olmaya çalıştığında, etrafı dumanla çevrildiğinde ya da su altında kaldığında nefes almayı bırakırdı.

BÖLÜM 42

Verandaya adım attığımda hareket sensörlü bir ışık yandı. Zihnimde, tek bir kalp atışı süresinde, havuzu gündüz görüldüğü gibi gördüm, ışık sudan yansıyor, tabandaki fayanslar onu Akdeniz gibi nefes kesici bir mavi-yeşil yapmıştı.

Sağ elimde taşıdığım cam parçasıyla aynı renkte. Sol elimle de plaj havlusunu tutuyordum. Bunun ıslanmayı gerektireceği açıktı.

Gece, su daha karanlık ve gölgeliydi. Grayson'ı görmeden önce yüzdüğünü duydum ve varlığımın farkına vardığı ânı hissettim.

Grayson Davenport Hawthorne, elini havuzun köşesine kaydırdı. Kendini yukarı çekti. "Avery." Sesi sakindi fakat gecenin karanlığında yankılandı. "Burada olmamalısın." *Benimle* demek istedi. "Uyuyor olmalıydın."

Grayson ve onun -meli -malıları. *Hawthornelerin kırılmaması gerek.* Sesi zihnimin derinliklerinden geliyordu. *Özellikle de benim.*

Elimden geldiğince bu anıyı düşünmedim. "Orada ışık var mı?" diye sordum. Her hareketsiz kaldığımda ortalığın kararmasıyla uğraşmak istemiyordum ve o gece olduğu gibi Grayson'a, onun parlak, delici gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum.

“Sütunlu girişin altında bir kontrol paneli var.”

Onu bulmayı ve havuzun ışıklarını yakmayı başardım ama yanlışlıkla bir fiskiye de açmıştım. Havuz ışıkları pembe, mor, mavi, yeşil, menekşe renkleri arasında gidip gelirken su muhteşem bir kavis çizerek yukarı doğru püskürdü. Sanki havai fişekleri izliyormuş gibi hissettiriyordu. Sihir gibi.

Ama buraya sihir için gelmemiştim. Tek dokunuşla fiskiye kapandı. Diğeriyle de ışıktaki renk kavisleri.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Grayson ve aslında neden *burada* onunla olduğumu soruyordu.

“Jameson büyükbabanızın bana bir çanta bıraktığını söyledi mi?” diye sordum.

Grayson sanki cevabını ölçer gibi duvarı itip diğer tarafa yūzdü. “Jamie bana her şeyi söylemez.” Grayson’ın cümlelerindeki sessizlikler her zaman çok şey anlatırdı. “Doğrusunu söylemek gerekirse benim de ona söylemediğim çok şey var.”

O gece şarap mahzeninde bana itiraf ettiği şeylerden bahsetmeye en çok yaklaştığı an buydu.

Cam daire elimdeydi. “Bu, büyükbabanın Eve’yle tanıştırsak bana teslim edilmesi talimatını verdiği çantadaki birkaç parçadan biri. Ayrıca...”

“Ne dedin?” Grayson hiçbir uyarıda bulunmadan sudan çıktı. Ekim ayıydı ve geceleri donmasını gerektirecek kadar serindi ama üşümeyi hiç hissetmeyen birine dair çok iyi bir izlenim bırakıyordu.

“Eve’yle karşılaştığımda, büyükbabanın oyunlarından biri tetiklendi.”

“İhtiyar biliyor muydu?” Grayson o kadar hareketsiz duruyordu ki havuzun ışığı açık olmasaydı karanlığın içinde kaybolacaktı. “Büyükbabam Eve’den haberdar mıydı? Toby’nin bir kızı olduğunu biliyor muydu?”

Yutkundum. “Evet.”

Grayson’ın vücudundaki bütün kaslar gerildi. “Biliyordu,” dedi vahşice. “Ve onu orada mı bıraktı? Biliyordu ve hiçbirimize lanet olası tek kelime bile etmedi mi?” Grayson bana doğru yürüdü ve sonra yanımdan geçti. Kendini sütun duvarına dayadı, avuçları düzdü, sırtındaki kaslar o kadar gergindi ki sanki kürekkemikleri deriyi parçalayacakmış gibi görünüyordu.

“Grayson?” bundan fazlasını söyleyemedim. Başka ne söyleyeceğimden emin değildim.

“Kendi kendime ihtiyarın bizi sevdiğini söyledim.” Grayson, kötü olanı iyileştirmek için sağlıklıyı da feda eden bir cerrahın tüm hassasiyetiyle konuştu. “Böyle olmasının nedeni bizi olmamız gereken şeye dönüştürmek gibi asil bir amaç içindi. Ve eğer büyük Tobias Hawthorne bana kardeşlerimden daha sert davrandıysa, kendime bunun daha fazlası olmam gerektiği için olduğunu söyledim. Onurlu olduğu, görevinin ağırlığını hissettiği ve beni buna hazırlamak istediği için bana onur ve görevi öğrettiğine inandım.”

Grayson elini sert yüzeyin avucuna gömülmesine yetecek kadar sert bir şekilde duvara vurdu.

“Ama yaptığı onca şey? O dosya klasörlerindeki kirli küçük sırlar? Eve’yi bilmesi ve ona aşağılık davranan insanlar tarafından yetiştirilmesine izin vermesi? Ailemizin Toby’nin kızına hiçbir borcu yokmuş gibi davranması? Bunun *onurlu* bir yanı yok.” Grayson başını salladı. “*Hiçbirinin yok.*”

Grayson’ın nasıl bir insan olarak yetiştirildiğini bildiği için kırılmasına asla izin vermediğini, Jameson’ın Grayson’ın her zaman çok *mükemmel* olduğunu söylediğini düşündüm. “Büyükbabanın Eve’den ne kadardır haberdar olduğunu bilmiyoruz,” dedim. “Eğer bu yeni bir keşifse onun Emily’ye benzediğini biliyordu ve belki de bunun çok acı verici olacağını düşünmüştü...”

“Belki de benim çok zayıf olduğumu düşünmüştü.” Grayson yüzünü bana döndü. “Her ne kadar başka bir anlama çekmeye çalışsan da söylediğin şey bu, Avery.”

Ona bir adım attım. “Yas tutmak seni zayıf yapmaz, Grayson.”

“Aşk yapar.” Grayson’ın sesi zalimce çıkmaya başlamıştı. “Benim her şeyin üstünde olmam gerekiyordu. Duygular. İncinebilirlik.”

“Neden sen?” diye sordum. “Neden Nash değil. En büyük yük olanınız o. Neden Jameson ya da Xander...”

“Çünkü benim olmam gerekiyordu.” Grayson düzensiz bir nefes aldı. Kafesin kapısını bir kez daha duygularına kapatmak için mücadele ettiğini neredeyse görebiliyordum. “Hayatım boyunca, Avery, benim olmam gerekiyordu. Bu yüzden hep daha iyi olmak zorundaydım, bu yüzden fedakârlık yapmalı, onurlu olmalı ve ailemi ön planda tutmalıydım, bu yüzden kontrolü *asla* kaybetmemeliydim çünkü ihtiyar sonsuza kadar ortalıkta olmayacaktı ve o gittikten sonra dizginleri eline alması gereken kişi *bendim*.”

Grayson olması gerekiyordu, diye düşündüm. *Ben değil*. Bir yıl geçmişti ve Grayson’ın bir tarafı, ihtiyarın ona bu serveti bırakmayı asla planlamadığını bilmesine rağmen hâlâ bu düşünceden kurtulamamıştı.

“Ve Avery, ihtiyarın bu aileye bakıp, *bana* bakıp neden *mirasına* layık olmadığımıza karar verdiğini anladım.” Grayson’ın sesi titredi. “Neden yeterince iyi olmadığımı düşündüğünü anladım ve ama sen öyleydin. Peki ya büyük Tobias Hawthorne onurlu *değilse*? Kendi bencil kazancı için aşmayacağı bir çizgiyle karşılaşmasaydı? ‘Önce aile’ bana söylediği saçma bir yalansa? O zaman neden?” Grayson gözlerini benimkilere dikti. “Bütün bunların ne anlamı var, Avery?”

“Bilmiyorum.” Sesim onunki kadar hassas çıktı. Ttered-
düt ederek cam daireyi tekrar kaldırdım. “Ama belki de
daha fazlası vardır; yapbozun bilmediğimiz bir parçası...”

“Daha fazla oyun.” Grayson elini tekrar duvara vurdu.
“Yaşlı piç öleli bir yıl oldu ve hâlâ ipleri elinde tutuyor.”

Sağ elimde mavi yeşil cam vardı, sol elimdeki plaj havlu-
sunu yere düşürdüm ve ona yaklaştım.

“Yapma” diye soludu Grayson. Beni geçmek için döndü.
“Sana daha önce söyledim, Avery. Kırgınım. Seni de kırmak
istemiyorum. Yatağına dön. O cam parçasını ve çantada
başka ne varsa unut. İhtiyarın oyunlarını oynamayı bırak.”

“Grayson...”

“Sadece dur.”

Bu, aramızdaki başka hiçbir şeyin hissettirmediği bir
şekilde nihai hissettirdi. Hiçbir şey söylemedim. Peşinden
gitmedim. Ve bana durmamı söyleme şekli aklımda çınladı-
ğında, asla durmayan Jameson’ı düşündüm.

Birlikte olduğum Jameson’ı.

Suya doğru yürüdüm. Pantolon ve tişörtümü çıkardım,
cam parçasını dikkatli bir şekilde havuzun kenarına koy-
dum ve suya daldım.

BÖLÜM 43

Gözlerim açık bir şekilde suyun içinde ilerledim. Havuzun dibindeki mavi-yeşil mozaik, açtığım ışıklarla aydınlanarak beni çağırdı. Yaklaştım, elimi fayansların üzerinde gezdirdim ve her şeyi içine çektim: o renk, pürüzsüzlük, minik fayansların kesim ve boyutlarındaki çeşitlilik, neredeyse girdap şeklinde yerleştirilme şekli.

Dibe tekme attım ve yüzeyi kırdığımda yana doğru yavaşça yüzdüm. Bir elime cam daireyi aldım, diğeriyle kendimi kenardan sıg uca doğru çektim. Ayakta durup camı suya daldırdım, sonra da kendim daldım. *Nefes alma.*

Camdan süzülen mavi yeşil fayanslar kayboldu. Altlarında daha basit bir tasarım görebiliyordum: Kareler, bazıları açık renkli, bazıları koyu. *Bir satranç tahtası.*

Bu oyunlarda her zaman, Tobias Hawthorne'un yaptığı hiçbir şeyin amaçsız olmadığının neredeyse fiziksel olarak farkına vardığım bir an vardı. Hawthorne Malikânesi'ne yapılan tüm bu eklemeler ve kaç tanesi doğru oyunu bekleyen hilelerinden birini içeriyordu?

Tuzak üstüne tuzak, demişti bir keresinde Jameson. *Ve bilmece üstüne bilmece.*

Hava almak için geri döndüğümde satranç tahtasının görüntüsü zihnimde canlandı. Grayson'ın bana oynamamamı

söylemesini ve benimle birlikte oynaması gereken Jameson'ı düşündüm. Ve sonra zihnimi tüm bunlardan temizledim. Bundan önceki ipuçlarını düşündüm: *Nefes Alma* adlı kraliyet satrancına giden Vezir Gambiti. Tekrar aşağı indim, camı tekrar kaldırdım ve kareleri zihinsel olarak parçalarla doldurdum.

Zihnimde Vezir Gambiti oynadım. *P-Q4. P-Q4. PBQ4.*

Gözümü kırpmayı reddettim, o hamlelerde yer alan karelerin yerlerini ezberledim, sonra nefes almaya çıktım. Camı tekrar havuzun kenarına yerleştirerek kendimi havuzdan çektim, gece havası sistemime acımasız bir şok yaşattı.

P-Q4, diye düşündüm. Tek bir amaçla dibe daldım. İlk kareyi oluşturan çini mozaiğini ne kadar ittirsem ya da dürtüklesem de hiçbir şey olmuyordu. İkinciye kadar yüzdüm; hâlâ bir şey yoktu, sonra tekrar hava almak için yukarı çıktım, tekrar yana doğru yüzdüm, kendimi tekrar dışarı çektim, titriyordum, titriyordum, hazırdım.

Havayı içime çekip tekrar daldım. *P-QB4*. Vezir Gambiti'nin son hamlesi. Bu sefer fayansları ittiğimde biri döndü ve bir tür saat mekanizması harikası gibi diğerine ve diğerine çarptı.

Zincirleme reaksiyonun parça parça ilerleyişini izledim, gözümü kırpmaya bile korktum, bu her ne ise sadece bir an sürecekti diye dehşete kapıldım. Son bir parça da döndü ve camdan gördüğüm karenin tamamı ortaya çıktı. Ciğerlerim yanmaya başladı, parmaklarımı altına sıkıştırdım. Bir şeye dokundular.

Neredeyse. Neredeyse.

Vücudum yüzeye çıkmamı söylüyordu, yüzeye çıkmam için bana bağıırıyordu ama ben parmaklarımı yine fayansın altına soktum. Bu sefer, bölme kapanmaya başlamadan hemen önce yassı bir paketi dışarı çekmeyi başardım.

İttim, tekmeledim, sonra suyun yüzeyine çıktım. Nefesim kesildi ve nefesimi tutamadım, tekrar tekrar gece havasını içime çektim. Havuzun kenarına kadar yüzdüm. Bu sefer elim kenara uzandığında başka bir el benimkini yakaladı.

Jameson beni sudan çekip çıkardı. “*Nefes alma,*” diye mırıldandı.

Nerede olduğunu ve hatta iyi olup olmadığını sormadım. Sadece havuzun dibinden bulup çıkarttığım paketi tutuyordum.

Jameson plaj havlusunu aldı ve etrafıma sardı. “Aferin, Vâris” dudakları benimkine değdi ve dünya heyecanla, beklentiyle ve kovalamacanın heyecanıyla dolup taşı. Onun ve benim olmamız gereken yol buydu: kaçmak yok, saklanmak yok, suçlama yok, pişmanlık yok.

Sadece *biz*, sorular, cevaplar ve birlikteyken yapabileceklerimiz.

Paketi açmaya koyuldum ve vakum tıkaçını buldum. Jameson bir bıçak tutuyordu. Tanıdım. Kırık cam oyunundaki *bıçak*.

Bıçağı ondan alarak paketi açmak için kestim. İçinde yanmaz bir çanta vardı. Fermuarını açtım ve bulanık bir fotoğraf buldum. Tamamı kadın olan üç kişi çok büyük bir taş kilisenin önünde duruyordu.

“Onları tanıyor musun?” diye sordum Jameson’a.

Başını salladı ve fotoğrafı çevirdi. Arkasında Tobias Hawthorne’un tanıdık karalamasıyla yazılmış bir yer ismi ve tarih vardı. *Margaux, Fransa, 19 Aralık 1973.*

Milyarderin oyunlarını o kadar uzun zamandır oynuyordum ki hemen tarihe takıldım. 12/19/1973. Ve sonra konum vardı. “Margaoux?” dedim sesli olarak. “Margo diye mi telaffuz ediliyor?”

Bu, o isimde bir kişiyi aradığımız anlamına gelebilir ama bir Hawthorne oyununda bu, pek çok başka anlama da gelebilir.

BÖLÜM 44

Jameson beni sıcak bir duşa soktu ve zihnim hâlâ mücadele ediyordu. Bir ipucunu çözmek, anlamı dikkat dağıtıcı unsurlardan ayırmayı gerektiriyordu. Burada dört unsur vardı: fotoğraf, Margaux diye bir isim; Fransa'daki konum ve bir tarih ki bu gerçek bir tarih de olabilirdi ya da çözülmesi gereken bir sayı da.

Her olasılıkta, bu dört unsurun bir kombinasyonu anlamlıydı ve geri kalanı sadece dikkat dağıtıcıydı ama hangileri hangileriydi?

“Üç kadın.” Jameson havlu ısıtıcısından aldığı ılık bir havlu tutarak duşun kapısına doğru geliyordu. “Arka fonda bir kilise. Eğer fotoğrafı tararsak fotoğrafın ters şeklini deneyebiliriz.”

“Bu da ancak,” diye boşluğu doldurdum, sıcak su cildimi rahatlatmıştı, “asıl fotoğrafın internette bir kopyası varsa yardımcı olabilir.” Yine de denemeye değermişti. “Kilisenin konumunu bulmalı, ismin de ne anlama geldiğini çözmeliyiz,” diye mırıldandım etrafımdaki buhar büyürken. “Zara ve büyükanneyle konuşabiliriz. Bu kadınlardan birini tanıyıp tanımadıklarını da görmüş oluruz.”

“Ya da Margaux ismini,” diye ekledi Jameson. Cam kapıdaki buğudan dolayı rengi bulanıktı: Uzun, zayıf ve canımı acıtan tanıdık bir adamdı.

Yağmur duşunu kapadım. Havlumu vücuduma doladım ve banyo paspasına bir adım attım. Jameson'm gözleri gözlerimle buluştu, yüzü pencereden gelen ay ışığıyla aydınlanıyordu, saçları parmaklarımın dokunmak istediği bir dağınıklıktaydı. "Ayrıca bir de düşünmemiz gereken bir tarih var," diye mırıldandı. "Ve çantada kalan diğer objeler."

"Bir buhar makinesi, bir fener ve USB," dedim. "Buhar makinesini ve el fenerini fotoğraf ve içinde geldiği poşet üzerinde deneyebiliriz."

"Geriye üç obje kaldı." Jameson'm ağzının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. "Ve üçü de zaten kullanıldı. Bu da bizi yolun yarısına getirir ve büyükbabam bunun geri adım atmak için iyi bir nokta olduğunu söylerdi. Başa dön. Olayın bütünü ve görevini düşün."

Dudaklarımın uçlarının yukarıya doğru kıvrıldığını hissettim. "Verilmiş bir talimat yok. Soru yok. Cevap yok."

"Soru yok, cevap yok." Jameson'ın sesi alçak ve ipeksi idi. "Ama seni buna yönlendireni biliyoruz. Eve'yle tanıştın." Jameson bir süre uzun uzadıya bunu düşündü, sonra döndü. Yeşil gözleri kendisinden başka kimsenin göremediği bir şeye odaklanmış gibi görünüyordu, sanki birçok olasılık birdenbire gökyüzündeki takımyıldızlar gibi önünde uzanıyordu. "Oyunun başlangıcı Eve'yle tanıştığınızda tetiklendi, bu da bu oyunun bize sizin hakkınızda veya Eve hakkında bir şeyler anlatabileceği, büyükbabamın neden Eve yerine seni seçtiği hakkında bir şeyler söyleyebileceği ya da..."

Jameson kendi düşüncelerinin ağma takılıp tekrar döndü. Sanki her şey yok olmuştu, ben bile.

"Ya da," diye tekrarladı, sanki cevap buymuş gibi. "Başta görmedim," dedi, sesi alçak ve elektriğe kapılmış gibiydi. "Ama şimdi öyle görünüyor ki ihtiyar şu anki saldırının merkezinde olabilir mi?" Jameson'ın bakışları gerçek dünyaya geri döndü. "Ya..."

Jameson ve ben bu kelime için yaşıyorduk. Ya? Şimdi hissetmiştim. “Büyükbabanın bana bıraktığı oyunla...” dedim, “diğer her şey arasında bir bağlantı olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Toby’nin kaçırılması. Bulmacalara meraklı yaşlı adam. Her taraftan birilerinin üzerine gelmesi.

Sorum Jameson’ı ikna etti ve bakışları benimkilere kaydı. “Eve buraya geldiği için bu oyunun sana teslim edildiğini düşünüyorum. Ve Eve’nin buraya gelmesinin tek sebebi bir sorun olmasıydı. Sorun olmasa Eve de olmazdı. Toby kaçırılmasaydı burada olmazdı. Büyükbabam her zaman yedi adım ilerisini düşünürdü. İşlerin nasıl gelişeceğine dair düzinelerce permütasyon görür, her netice için plan yapar, her olası gelecek için strateji oluştururdu.”

Bazen çocuklar yaşlı adamdan bahsederken onun bir ölümlüden daha fazlası gibi görünmesini sağlıyorlardı. Ancak bir kişinin öngörebileceklerinin, en parlak zekânın stratejisinin bile sınırları vardı.

Jameson çenemi eliyle yakaladı ve başımı yavaşça geriye doğru eğerek kendine doğru kaldırdı. “Bir düşün, Vâris. Peki ya Toby’yi kimin kaçırdığını bulmamız için gereken bilgi gerçekten *bu* oyundaysa?”

Boğazım düğümlendi, tüm vücudum umudu fiziksel olarak hissediyordu. “Gerçekten olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordum, sesim kesiliyordu.

Jameson’ın gözlerine gölgeler düşmüştü. “Belki de değildir. Belki uzatıyorumdur. Belki de ne görmek istiyorsam onu görüyorumdur, onu görmek istediğim gibi görüyorumdur.”

Dosyaları ve Jameson’ın Hawthorne Malikânesi’nin duvarlarında kayboluşunu düşündüm. “Buradayım,” dedim yumuşak bir sesle. “Burada tam yanımdayım, Jameson Hawthorne.” *Kaçmayı bırak.*

Elimi boynuna götürdüm. “*Tahiti.*”

“En kötü kısmını bilmek ister misin? Çünkü en kötüsü büyükbabamın kazanmak için ne yapacağını –ve yaptığını– bilmek değil. İçimden ve kemiklerimden, varlığımın her bir zerresiyle bunun *nedenini* bilmek. Onun kazanmak adına yaptığı her şeyi benim de yapacağımı bilmek.”

Jameson Winchester Hawthorne açtır. Daha birkaç haftadır Hawthorne Malikânesi’ndeyken Skye bana böyle demişti. Grayson saygılıydı ve Xander da zekiydi ama Jameson yaşlı adamın favorisiydi çünkü Tobias Hawthorne da *aç* doğmuştu.

Onları aynı görmek beni üzüyordu. “Böyle söyleme, Jameson.”

“Onun için bunların hepsi sadece stratejiydi,” dedi Jameson. “Başkalarının gözden kaçırdığı bağlantıları gördü. Herkes iki boyutlu satranç oynuyordu ama Tobias Hawthorne üçüncüyü gördü ve kazanan hamleyi fark ettiğinde onu kullandı.”

Hawthorne için kazanmaktan daha önemli bir şey yoktur.

“Sırf bunu *yapabiliyor* olman,” dedim öfkeyle, “bunu yapabileceğin anlamına gelmez.”

“Senden önce, Vâris? Kesinlikle bunu yapardım.” Sesi yoğundu. “Şu anda ondan nefret bile edemiyorum. O benim bir parçam. İçimde.”

Jameson’ın parmakları nazikçe saçıma dokundu ve saçımı kıvırdı. “Ama çoğunlukla ondan nefret edemiyorum, Avery Kylie Grambs çünkü bana seni getirdi.”

Onu öpmeme ihtiyacı vardı ve aynı şekilde benim de buna ihtiyacım vardı. Jameson nihayet uzaklaştığında, önce sadece bir santimetre, sonra iki; dudaklarım onunki için arıyordu. Ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Şimdi oyuna dönelim.”

BÖLÜM 45

Çok az uyuyup birbirimize sarılmış uyanarak neredeyse şafağa kadar çalıştık. Büyükanne ve Zara'yla konuştuk, sayılarla oynadık, bırakın Margaux'u Fransa'da bile olmayan kilisenin yerini tespit ettik. Çantanın içindeki kullanılmayan eşyalara geri döndük; bir buhar, bir el feneri, USB.

Öğle vakti bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştık.

Sanki bizi bu durumdan kurtaracak bir şeye ihtiyaç olduğunu sezmiş gibi Xander, Jameson'ın telefonuna mesaj attı. Jameson görmem için bana uzattı. 911.

“Acil bir durum mu var?” diye sordum.

“Daha çok bir çağrı gibi,” dedi Jameson. “Hadi gel.” Koridora kadar gitmiştik ki Libby'nin odasından bir gün önce giydiği kıyafetlerle çıkan Nash'le karşılaştık; elinde küçük, kıpır kıpır bir kaos topu ve kahverengi kürk vardı.

“Umarım o inanılmaz derecede sevimli köpek yavrusunu kız kardeşime vermeye çalışmamışsındır,” dedim ona.

“Çalışmadı.” Libby, üzerinde SABAH İNSANLARINI YİYORUM yazan tişörtü ve siyah pijama pantolonuyla koridora çıktı. “Daha iyisini biliyor. O bir Hawthorne köpeği.” Libby yavru köpeğin kulağını okşamak için uzandı. “Nash bu kızı bir ara sokakta bulmuş. Bazı sarhoş pislikler onu sopayla dürtüyorlarmış.” Nash'i tanıdığım için bunun sarhoş

pislikler için iyi sonuçlandığından şüpheliydim. “Onu kurtardı,” diye devam etti Libby elini bırakırken. “Yaptığı şey bu.”

“Bilmiyorum, sevgilim,” dedi Nash, yavruyu kaşıyarak, gözleri kız kardeşimin üzerindeyken. “Oldukça kötü durumdaydım. Belki de o beni kurtardı.”

Küçük Nash’in Skye’ı küçük kardeşleriyle birlikte onları başkalarına vermesini izlediğini düşündüm. Sonra da Libby’nin beni yanına almasını düşündüm.

“Xander’ın 911 çağrısını aldın mı?” diye sordu Jameson ağabeyine.

“Tabii ki,” dedi Nash ağır ağır.

“911 mi?” Libby kaşlarını çatı, “Xander iyi mi?”

“Bize ihtiyacı var,” dedi Nash ablama, yavru köpeğin çenesini yalamasına izin verirken. “Hepimiz yılda sadece bir tane alabiliyoruz. Mesaj gelirse nerede ve ne yapıyor olduğunuzun bir önemi yoktur. Her şeyi bırakıp gidersiniz.”

“Xander henüz nereye gideceğimizi söylemedi,” diye ekledi Jameson.

Tam o sırada Jameson’ın telefonu titredi; Nash’inki de. Hızlı bir şekilde arka arkaya bir dizi mesaj geldi. Jameson görebileyim diye telefonunu bana doğru tuttu.

Xander her birinde küçük çizimler olan dört fotoğraf göndermişti. İlki, ortasında kar yazan bir kalpti. İkinci fotoğrafı kaydardım ve kaşlarımı çatı. “Bisiklet süren bir maymun mu?”

Libby, Nash’e doğru ilerledi ve cebindeki telefonu aldı. Bu harekette özel bir şey vardı, ona izin vermesi, bu izni onun da bilmesi. “Maymun, AAAAA! diyormuş gibi görünüyor,” diye yorumladı Libby.

Nash resme baktı. “Lemur olabilir,” diye fikrini belirtti.

Başımı hayır anlamında salladım ve üçüncü resme baktım: Xander bir ağaç çizmişti. Dördüncü resim zıplama çu-

buğunun üzerinde zıplayan ve aynı zamanda EEEEE! diyen bir fildi.

Jameson'a baktım. "Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

"Daha önce de belirtildiği gibi 911 Xander'ın bizi çağırdığı anlamına geliyor," dedi Jameson. "Hawthorne kurallarına göre bu çağrı görmezden gelinemez. Resimlere gelince... onlar üzerinde kendin çalış, Vâris."

Resimlere yeniden baktım. Kar yazan kalp. Eeee diye bağıran hayvanlar.

"Yardıma olacaksa ağaçta bir 'ok' var," dedi Nash.

Kar. Aaaaa. Ok. Eeeee. Düşündüm ve sonra hepsini birleştirdim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedim Jameson'a.

"Ne?" diye sordu Libby.

Jameson sırıttı. "Hawthornelar karaoke konusunda asla dalga geçmez."

BÖLÜM 46

Beş dakika sonra Hawthorne tiyatrosundaydık. Hawthorne *sinemasıyla* karıştırılmaması gereken bir sahnesi, kırmızı kadife perdesi, stadyumu ve loca oturma yerleri vardı; tam bir saçmalık.

Xander elinde mikrafonla sahnede duruyordu. Sahne arkasına kurulmuştu ve etrafta bir yerlerde bir projektör olmalıydı çünkü ekranda “911” dans ediyordu.

“Buna ihtiyacım var,” dedi mikrofona Xander. “Sizin buna ihtiyacınız var. Hepimizin var. Nash, senin için Taylor Swift’i hazırladım. Jameson, o dans hareketlerini sergilemeye hazır ol çünkü bu sahne seni çağırıyor ve hepimiz kalçalarının yalan söyleme konusunda tamamen yeteneksiz olduğunu biliyoruz. Grayson’a gelince...” Xander durakladı. “Gray *nerede?*”

“Grayson Hawthorne karaokeden kaçıyor mu?” dedi Libby. “Şoke oldum, size söyleyeyim. Şoke.”

“Gray’in o kadar derin ve pürüzsüz bir sesi var ki, o kadar eski tarz bir şarkı söylerken gerçek anlamda gözyaşları dökeceksiniz ki, 1950’leri en şık takım elbiseleri giyerek ve en yakın arkadaşı Frank Sinatra ile takılarak geçirdiğine inanacaksınız,” diye yemin etti Xander. Gözlerini erkek kardeşlerine kaydırdı. “Ama Gray burada değil.”

Jameson bana bir bakış attı. “911 çağrısını sakın görmezden gelme demişti bana,” dedi. “Ne olursa olsun.”

“Grayson nerede?” diye sordu Nash. İşte o an çarpma ile tahtanın kırılması arası bir ses duydum.

Jameson koridora doğru koştu. Bir ses daha oldu. “Müzik odası,” dedi bize.

Xander sahneden atladı. “Düetim beklemek zorunda!”

“Kiminle düet yapacaktın?” diye sordu Libby.

“Kendimle!” diye bağırdı Xander kapıdan çıkarken fakat Nash onu yakaladı.

“Yerinde kal, Xander. Bırak Jamie gitsin.” Nash bana baktı. “Sen de git, ufaklık.”

Nash’in orada neler olduğunu düşündüğünü ya da Grayson’ın ihtiyacı olanın Jameson ve ben olduğumuzdan neden bu kadar emin göründüğünü bilmiyordum.

“Bu arada,” dedi Nash, Xander’a, “mikrofonu bana ver.”

Jameson ve ben koridorda ilerlerken acı verici derecede güzel bir keman sesi salona doğru süzölmeye başladı. Müzik odasının kapısı açıktı ve içeri adım attığımda Grayson’ın açık cumbalı pencerelerin önünde durduğunu gördüm; üzerinde ceketsiz bir takım elbise, gömleğinin düğmeleri açık, çenesine keman dayamıştı.

Duruşu mükemmeldi, her hareketi düzgündü.

Önündeki zemin tahta parçalarıyla kaplıydı.

Torununun müzik yeteneğini *geliştirmek* amacıyla Tobias Hawthorne’un kaç tane ultra pahalı keman satın aldığını hatırlamıyordum ama görünen o ki Grayson en az birini yok etmişti.

Şarkının son notası o kadar yüksek ve tatlıydı ki neredeyse dayanılmazdı. Sonra Grayson kemani indirip pence-

reden bir adım uzaklaştığında ve enstrümanı tekrar başının üzerine kaldırdığında bir sessizlik oldu.

Jameson kardeşinin kolunu yakaladı. “Yapma.” İkisi bir anlığına üzüntü ve öfkeyle boğuştular. “Gray. Kimseyi değil, sadece kendini yaralıyorsun.” Bunun hiçbir etkisi olmadı, bu yüzden Jameson onu hassas yerinden vurdu. “Avery’yi korkutuyorsun. Ve Xander’ın 911’ini kaçırdın.”

Korkmamıştım. Grayson’dan asla korkamazdım ama ona üzüliyordum.

Grayson yavaşça kemani indirdi. “Özür dilerim,” dedi bana, sesi çok sakindi. “Mahvettiğim senin malın.”

Mallarımı falan umursamıyordum. “Çok güzel çalışıyorsun,” dedim Grayson’a ağlama isteğimi bastırarak.

“Güzellik beklenen bir şeydi,” diye yanıtladı Grayson. “Sanat olmadan tekniğin hiçbir değeri yoktur.” Yok ettiği kemanın kalıntılarına baktı. “Güzellik bir yalan.”

“Hatırlat da bunu söylediğin için seninle daha sonra alay edeyim,” dedi Jameson Grayson’a.

“Bırakın beni,” diye emretti Grayson bize arkasını dönerken.

“Parti vereceğimizi bilseydim,” Jameson yarı şarkı söyledi, “yemek sipariş ederdim.”

“Parti mi?” diye sordum.

“Acıma partisi,” diye sırtıttı Jameson. “Bu duruma uygun giyinmiş olduğumu görüyorum, Grayson.”

“Haklısın.” Grayson kapıya doğru yürüdü. “Bu kendini beğenmişliktir. Bu benim tenezzül etmeyeceğim bir şey.”

Jameson ona çelme takmak için uzandı ve sonra olay başladı. Nash’in Jameson’ı neden gönderdiğini şimdi anlıyordum. Bazen Grayson Davenport Hawthorne’un kavgaya ihtiyacı oluyordu ve Jameson da bunu seve seve yerine getiriyordu.

Jameson, kafasını Grayson’ın karnına vurarak, “Bırak içindekileri döksün,” dedi. “Zavallı bebek.”

Tobias Hawthorne sadece *güzellik* beklememişti. Hawthorne'un dört torunu da neredeyse ölümcüldü.

Grayson, Jameson'ı sırtüstü çevirdi ve ardından öldürmek için yaklaştı. Jameson kendisinin tuzağa düşürülmesine *izin verdiğini* anlayacak kadar iyiydi.

Grayson'ın vücudundaki tüm kaslar gerilmişti. “*Onu hayal kırıklığına uğrattığımızı* düşündüm,” dedi, sesi alçaktı. “Yeterli olmadığımızı düşündüm. *Ben* yeteli değildim, layık değildim. Ama söyle bana, Jamie, bize layık *olacak* ne var ki?”

“Kazanmak için oynadı,” diye homurdandı Jameson kardeşinin altından. “Her zaman. Bunu bir sürpriz olduğunu söyleyemezsin.”

“Haklısın.” Grayson tutuşunu gevşetmedi. “O acımasızdı. Bizi de aynı şekilde yetiştirdi. Özellikle de beni.”

Jameson bakışlarını kardeşininkilere kilitledi. “İsteddiği şeyin canı cehenneme. Sen ne istiyorsun, Gray? Çünkü ikimiz de çok uzun zamandır kendine hiçbir şeyi isteme izni vermediğini biliyoruz.”

İkisi bir bakışma yarışına kapılmışlardı: gümüşü gri gözler ve koyu yeşil gözler; birinin gözü kısılmış, diğeri tamamen açık.

Bakışlarını çeviren ilk kişi Grayson oldu ama kolunu Jameson'm boynundan çekmedi. “Toby'yi geri istiyorum. Eve için.” Bir duraklama oldu ve sonra Grayson başını bana çevirdi, sarı saçlarından neredeyse hale şeklinde ışık yansıyor. “Senin için, Avery.”

Bir anlığına gözlerimi kapadım. “Jameson ve ben, Toby'nin kaçırılmasıyla büyükbabanın bana bıraktığı oyun arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyoruz. Bize bir şey anlatıyor olabilir.”

Grayson bakışlarını tekrar kardeşine çevirdi, sonra elini bırakıp aniden ayağa kalktı.

Devam ettim. “Biliyorum oynamak istemedin...”

“Oynayacağım,” dedi Grayson, kelimeleri havada dağılırken. Bir elini Jameson’a uzattı ve onu ayağa kaldırdı, ikisini sadece birkaç santim arayla ayakta durmasını sağladı. “Oynayacağım ve kazanacağım,” dedi Grayson mutlak bir kanun gücüyle. “Çünkü biz, neyseki oyuz.”

“Her zaman da öyle olacağız,” dedi Jameson. Hawthorne kardeşlere ne kadar yakın olursam olayım, her zaman benim zar zor anlayabildiğim şeyler paylaşıyorlardı.

“İşte, Vâris.” Jameson kardeşiyle göz kontağını kesti, cebinden fotoğrafı çıkardı ve bana verdi. “Bu ipucunu bulan sensin. Açıklamak da sana düşer.”

Kendimi önemli hissettim: Jameson beni uzaklaştırmak yerine Grayson’a yaklaştırıyordu.

Resmi tutuyorken Grayson’ın parmakları benimkine sürttü.

“Bu üç kadının kim olduğunu bilmiyoruz,” dedim. “Arkasında bir tarih var. Ve bir başlık. Daha önce yaptıklarımızı sana aktarabiliriz.”

“Gerek yok.” Grayson’ın bakışları keskindi. “Büyükbabanız sana çantada başka neler bırakmış?”

Çantayı almaya gittim ve geri döndüğümde Grayson ve Jameson daha da uzak duruyordu. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu ve yüzlerindeki ifade ben yokken aralarında ne geçtiğini merak etmeme neden oldu.

“İşte,” dedim, odadaki gerilimi görmezden gelerek. Oyunda kalan üç nesneyi kendi adlandırdığım şekilde yerleştirdim. “Bir buhar makinesi, bir fener ve bir USB.”

Grayson fotoğrafı yanlarına koydu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, başlığı bir kez daha okumak için fotoğrafı çevirdi.

“Tarih bize bazı numaraları veriyor,” dedi Jameson. “Bir kod ya da...”

“Kod değil,” diye mırıldandı Grayson, buhar aletini alırken. “Nostaljik bir parça.” Bakışları yavaşça ve amansızca benimkine ulaştı. “Şarap mahzenine inmemiz gerek.”

BÖLÜM 47

Şarap mahzeninin kapısını açtığımda o geceye dair o kadar çok şey aklıma geldi ki: kokteyl partisi, Grayson'ın bana eşsiz bir *finansal fırsattan* bahsetmek için *bir dakikamı* isteyen herkesi ustalıkla geri çevirmesi, havuzdaki küçük kız, Grayson'ın onu kurtarmak için suya atlayışı.

Armani takım elbisesiyle sudan sıırıslıklam çıkarken nasıl göründüğünü hatırlayabiliyordum. Grayson havlu bile istememişti. Sanki ıslanmamış gibi davranmıştı. İnsanların onunla konuştuğunu, küçük kızın ailesine geri verildiğini hatırladım. Merdivenlerden aşağı kaybolmadan hemen önce yüzünü, *gözlerini* kısa bir anlığına gördüğümü hatırladım.

Onun iyi olmadığını biliyordum ama neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Oyuna odaklan. Anda kalmaya çalıştım, burada, şimdi, ikisiyle birlikte. Jameson sarmal taş merdivenlerden ilk önce indi. Ben onun bir adım gerisindeydim, yürüdüğü yerden yürüyordum, omzumun üzerinden Grayson'a bakmaya cesaret edemiyordum.

Sadece bir sonraki ipucunu bul. Bunun benim yol göstericim, odak noktam olmasına izin verdim ancak taş merdivenin dibine vardığımız anda sahanlık görüş alanımıza girdi: en koyu kiraz ağacından yapılmış antika bir masanın

bulunduğu bir tadım odası. Sandalyeler masanın her iki yanında duruyordu, kollarının uçları bir kısmı tetikte, bir kısmı kükrer vaziyette olan aslan şeklinde oyulmuştu.

Ve böylelikle âna geri dönmüş oldum.

Grayson'ın vücudunun hatları mimariye benziyor: başı ve gözleri aşağıya doğru eğik olmasına rağmen omuzları düzgün, boynu düz. Önündeki masada kristal bir bardak var. Elleri camın her iki yanında duruyor, kasları sanki her an itilecekmiş gibi gergin.

“Burada olmamalısın.” Grayson gözünü kadehten ya da içtiği amber rengi sıvıdan almıyor.

“Ve neyi yapmam veya yapmamam gerektiğini söylemek senin vazifen mi?” diye karşılık veriyorum. Soru tehlikeli hissettiriyor. Açıklayamayacağım bir sebeple burada bulunmak da.

“Biri sana bir şey mi dedi?” diye soruyorum. “Partide, biri seni üzdü mü?”

“Kolay kolay üzülmem,” diyor Grayson, sözleri keskin. Hâlâ kadehten başka bir yere bakmıyor ve bunu görmem gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Grayson'ı kimsenin böyle görmemesi gerekiyor.

“Çocuğun büyükbabası.” Grayson'ın ses tonu değişken ama boynundaki gerilimi görebiliyorum, sanki kelimeler ondan kükreterek çıkmak istiyor. “Bana ne dedi biliyor musun?” Grayson kadehini kaldırıyor ve kalanı içiyor, son yudumuna kadar. “Yaşlı adamın benimle gurur duyacağını söyledi.”

İşte Grayson'ı burada tek başına içmeye iten şey de bu. Karşısındaki sandalyeye oturmak için karşıya geçiyorum. “Sen o küçük kıızı kurtardın.”

“Önemi yok.” Büyülü gümüş gözler benimkilerle buluşuyor. “Kurtarılması kolay biriydi.” Şişeyi alıyor, dikkatli bu-

ğulu gözlerle kadehi tam iki parmak dolduruyor. Parmaklarında, bileklerinde, boynunda ve çenesinde bir gerginlik var. "Bir erkeğin gerçek değerini öğrenmek istiyorsan, kahvaltıdan önce ne kadar imkânsız şeyi başardığına bakmalısın."

Birdenbire Grayson'ın Tobias Hawthorne'un onunla gurur duyduğuna ya da gurur duyacağına inanmadığı için yıkıldığını anlıyorum; ne o kızı kurtardığı için ne de başka bir şey için.

"Değerli olmak," diye devam ediyor, "cesur olmayı gerektirir." Kadehi tekrar kaldırıp ağzına götürüyor ve içiyor.

"Sen değerlisin, Grayson," diyorum ona, ellerine uzanıp tutarken.

Grayson geri çekmiyor. Parmakları ellerimin altında yumruğa dönüşüyor. "O kızı kurtardım. Emily'yi kurtarmadım." Bu bir gerçeğin ifadesi, ruhuna kazınmış bir gerçeğin. "Seni kurtarmadım." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Bir bomba patladı ve sen yerde yatıyordun; ben sadece orada dikilip durdum."

Sesi yoğunlukla titriyor. Dokunuşumun altında vücudunun da aynısını yaptığını hissedebiliyorum.

"Sorun yok, ben iyiyim," diyorum fakat belli ki o duymuyor, duymayacak. "Bana bak, Grayson. Tam buradayım. İyiyim. İyiyiz."

"Howthorneların kırılmaması gerek." Çenesi inip çıkıyor. "Özellikle de benim."

Ayağa kalkıyorum ve ellerini hiç bırakmadan masanın onun tarafına doğru ilerliyorum. "Sen kırılmış değilsin."

"Öyleyim." kelimeleri hızlı ve acımasız. "Ve öyle de olacağım."

"Bana bak," diyorum ama bakmayacak. Ona doğru eğiliyorum. "Bana bak, Grayson. Sen kırılmış değilsin."

Gözleri benimkileri yakalıyor. Göğüslerimiz birlikte inip kalkıyor şimdi.

“Emily kafamdaydı.” Sesinde kısık ve zorlukla bastırılmış bir şeyler var. “Bomba patladıktan sonra onu sanki orada hissettim. Gerçekmiş gibi.”

Bu bir itiraf. Ben ayakta duruyorum, o oturuyor, sırtı düz, başı öne eğik.

“Haftalardır sesini duyuyorum. Haftalardır bana fısıldıyor.” Grayson bana bakıyor. “Bana tekrar kırılmadığımı söyle.”

Düşünmüyorum. Sadece kafasını ellerimin arasına alıyorum. “Onu sevdin ve onu kaybettin,” diyerek başlıyorum.

“Onu hayal kırıklığına uğrattım ve o da beni ben ölene dek bırakmayacak.” Grayson’ın gözleri kapanıyor. “Bundan daha güçlü olmam gerek. Bu hâlimden daha güçlü olmak istiyorum. Senin için.”

O son iki kelime beni mahvetmek üzere. “Benim için hiçbir şey olmak zorunda değilsin, Grayson.” Gözleri açılana kadar bekliyorum, bana bakana kadar. “Bu,” diyorum. “Sen. Bu yeterli.”

Sandalyeden dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri yeniden kapanıyor, bu ânın büyüklüğü etrafımızı sarıyor. Diz çöküp kollarımı ona doluyorum.

“Sen yeterlisin,” diyorum tekrar.

“Asla yeterli olmayacağım.”

Bu anı her yerdeydi. Grayson’ın kendi üzerine, bana doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. Onun ürperişini hissedebiliyordum. Sonra bana gitmemi söylemişti ve ben de kaçmıştım çünkü içten içe bunun asla yeterli olmayacağını söylerken ne demek istediğini biliyordum. Bizi kastediyordu. Ne olduğumuzu ve ne olmadığımızı. Emily’nin kulağına fısıldadığı o haftalarda her şey paramparça olmuştu.

Ne olurdu ki?

Ne olabilirdi?

Şu anda ne olamaz?

Ertesi gün, Grayson veda bile etmeden Harvard'a gitmişti. Ve şimdi geri dönmüştü, tam yanımdaydı ve biz bunu yapıyorduk.

Grayson, Jameson ve ben.

"Bu taraftan." Grayson sağımızdaki şeffaf cam kapıyı işaret etti. Kapıyı açtığı anda, yüzüme yakıcı bir soğuk çarptı. Eşikten adım atarken soğuk havada ince ve beyaz bir görüntü görmeyi bekleyerek uzun, yavaş bir nefes verdim.

"Burası muazzam bir yer." İrade gücüm sayesinde şimdiki zamanda kaldım. *Artık geçmişe dönmek yok. Keşkeler yok.* Oyuna odaklandım. Gereken de buydu. Benim ihtiyacım olan ve onların da benden bekledikleri.

"Teknik olarak hepsi birbirine bağlı beş mahzen var," dedi Jameson. "Bu beyaz şarap için olanı. Kırmızı için olan da var. Eğer dolaşmaya devam edersen burbon ve viskiye de denk gelirsin."

Burada sadece alkol üzerine bir servet olmalıydı. *Bunu düşün. Hiçbir şeyi değil, bunu.*

"Kırmızı şarap arıyoruz." Grayson'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Bir Bordo."

Jameson elime uzandı. Tuttum ve o da bir adım uzaklaşarak parmaklarının benimkilerde gezinmesine izin verdi; bu, yan odaya girerken onu takip etmem için bir davetti. Ben de öyle yaptım.

Grayson beni geçti, Jameson'ı geçti; koridordan koridora doğru kıvrılarak, rafları tarayarak. Sonunda durdu. "Chateau Margaux," dedi, raftan bir şişe çekerken. "Bin dokuz yüz yetmiş üç."

Fotoğraftaki başlık. Margaux, 1973.

"Buhar makinesinin ne için olduğunu tahmin etmek ister misin?" diye sordu bana Jameson.

Bir şişe şarap. Bir buhar makinesi. Chataeu Margaux'u Grayson'dan aldım, elimde çevirdim. Cevap ortaya çıktı.

“Etiket,” dedim. “Eğer onu yırtmaya çalışırsak yırtılabilir. Ancak buhar yapışkanı gevşetecektir...”

Grayson buhar makinesini bana uzattı. “Bu şeref sana ait.”

BÖLÜM 48

Tobias Hawthorne'un koleksiyonundaki tek Chateau Margaux 1973 şişesinin etiketinin arkasında bir çizim vardı. Karakalemle çizilmiş sallanan bir damla kristal.

“Mücevher?” Grayson bir tahminde bulunmaya cüret etti ama ben çoktan kasaya girmiştım.

“Hayır,” dedim yavaşça, kristali çizimde hayal ederek ve geçmişini düşünerek. *Daha önce böyle bir şeyi nerede görmüştüm?* “Sanırım, bir avize arıyoruz.”

Hawthorne Malikânesi'nde on sekiz kristal avize vardı. Aradığımızı çay odasında bulduk.

“Yükseliyor muyuz?” diye sordum, boynumu altı metrelik tavana uzatarak. “Yoksa o şey mi aşağı iniyor?”

Jameson bir duvar paneline doğru yürüdü. Bir düğmeye bastı ve avize yavaşça göz hizasına indi. “Toz almak için,” dedi bana.

Bu canavarın tozunu alma düşüncesi bile bende çarpıntı yarattı. Avizede en az bin kristal olmalıydı. Tek bir yanlış hareketle hepsi parçalanabilirdi.

“Şimdi ne olacak?” diye nefes aldım.

“Şimdi,” dedi Jameson, “teker teker alacağız.”

Tek tek kristalleri incelemek beni benden aldı. Birkaç dakikada bir Jameson ya da Grayson'a sürtünüyordum ya da onlardan biri bana sürtünüyordu.

“Bu,” dedi Grayson aniden. “Şu düzensizliklere bakın.”

Jameson'ın kalp atışı zirvedeydi. “Gravür mü?” diye sordu.

Kardeşini cevaplamak yerine Grayson bana döndü ve bir kristal verdi. Kristale bakakaldım fakat üzerinde bir mesaj ya da ipucu varsa çıplak gözle göremezdim.

Kuyumcu merceğini kullanabiliriz, diye düşündüm. Ya da...

“Fener,” diye atladım. Deri çantanın içine uzandım. Elimi fenerin etrafına kilitledim, hızlı bir nefes aldım. Kristali tuttum, sonra da ışığı içine doğru yaktım. Düzensizlikler ışığın kırılmasına neden oldu. İlk başta sonuç anlaşılamadı ama sonra kristali ters çevirip tekrar denedim.

Bu kez, el fenerinin ışığı kırılarak bir mesaj oluşturdu. Yere yansıtılan ışığa baktığımda mesaj ya da uyarı gayet netti.

KİMSEYE GÜVENME.

BÖLÜM 49

Arkamdan izleniyormuşum ya da uzun otların arasında diz boyu giderken bir yılanın çingiraklarını duyuyormuşum gibi bir ürperti enseme çarptı. Kristali tutuşum daha da sıkılaştı, başka bir yere bakamadım.

KİMSEYE GÜVENME.

“Bu ne anlama geliyor?” dedim, sonunda hızla art arda Jameson ve Grayson’a baktığımda midem korkuyla doldu. “Bir ipucu mu?”

Hâlâ çantada kalan bir objemiz vardı. Oyun bitmedi. Belki bu uyarının harfleri yeniden düzenlenebilir, ya da her kelimenin ilk harfinin baş harfleri çıkarılabilir ya da...

“Kristali görebilir miyim?” diye sordu Jameson. Verdim ve o da aradığını bulana kadar yavaşça el fenerinin ışığı altında döndürdü. “Şurada, tepede. Üç harf, çok küçük ve ışık olmadan soluk görünüyor.”

“*Bit?*” dedi Grayson, değişik bir soru sorarak.

“*Bit.*” Jameson kristali tekrar elime koydu, sonra koyu yeşil gözlerini benimkilere çevirdi. “*Bitti* anlamında, Vâris. Son. Bu bir ipucu değil. Bu kadar.”

Benim oyunum. Muhtemelen Tobias Hawthorne’un son mirası. Ve bu kadar mı? *Kimseye güvenme.* “Peki USB?” dedim. Oyun bitmiş olamazdı. Tobias Hawthorne’un bize bıraktığı bu olamazdı.

“Yanlış yönlendirme?” diye atıldı Jameson. “Ya da ihtiyar sana sadece bir oyun *ve* USB bırakmıştır. Her iki durumda da bu çantanın teslim edilmesiyle başladı ve burada bitiyor.”

Çenemi dayayarak kristali el fenerinin ışınına doğrulttum ve kelimeler yerde yeniden belirdi. KİMSEYE GÜVENME.

Her şeyden sonra, milyarderin bana bıraktığı bunlar mıydı? Jameson’ın, *Büyükbabam her zaman yedi adım ötesini düşünürdü*, dediğini duyar gibiydim. *İşlerin nasıl gelişeceğine dair düzinelerce permütasyon görür, her netice için plan yapar, her olası gelecek için strateji oluştururdu.*

Ne tür bir stratejiydi bu? Toby’yi kaçıran kişinin görüldüğünden daha yakın olduğunu mu düşünmeliydim? Erişimi uzundu ve herkes avucunun içinde olabilirdi. Etrafımdaki *herkesi* sorgulamalı mıydım?

Bir adım geri at, diye düşündüm. Başa dön. Olayın bütününe ve görevini düşün. Durdum. Nefes aldım. Ve *Eve’yi* düşündüm. Bu oyun onunla tanıştığımda başlamıştı. Jameson, büyükbabasının Eve’yi buraya getiren sorunla ilgili bir şeyler öngördüğü teorisini ortaya atmıştı ama ya her şey bundan daha basitse?

Çok çok daha basit.

“Bu oyun Eve’yle tanıştığımız için başladı.” Kelimeleri yüksek sesle söyledim, her biri ağızımdan bir atış kadar güçlü bir şekilde çıkıyordu ancak neredeyse fısıltıyla konuşuyordum. “O tetikleyiciydi.”

Düşüncelerim bir gece öncesine atladı. Güneşli odaya, dosyalara ve Eve ile telefonuna. “Ya ‘kimseye güvenme,’” dedim yavaşça, “aslında ‘ona güvenmeyse?’”

Bu sözleri söyleyene kadar gardımı ne kadar düşüreceğimi fark etmemiştim.

“Eğer ihtiyar senin Eve’ye karşı dikkatli olmanı amaçlamış olsaydı, mesaj, *kimseye güvenme*, demezdi. *Ona güvenme*, derdi.” Grayson, yanlış olması bir yana, daha az doğru olması mümkün olmayan biri gibi konuşuyordu.

Fakat Eve’nin Toby’nin kanadında yalnız kalmak istemesini düşündüm. Dolabımdaki kıyafetlere bakışını. Grayson’ı nasıl bu kadar hızlı kendi tarafına alışını.

Eğer Eve, Emily’ye bu kadar benzemeseydi şimdi onu savunur muydu?

“*Kimse*, tanım gereği Eve’yi de kapsıyor,” diye belirttim. “Kapsamalı da. Tabii eğer bir tehditse...”

“O. *Bir. Tehdit. Değil.*” Grayson’ın ses telleri boğazına doğru gerildi. Onu hâlâ önümde diz çökmüş olarak görebiliyordum.

“Bir tehdit olmasını istemiyorsun,” dedim, çok fazla hissetmemeye dikkat ederek.

“Sen, Vâris?” diye sordu Jameson aniden, gözleri benimkilerde bir anlam arıyordu. “Sen onun bir tehdit olmasını istiyor musun? Çünkü Grayson haklı. Mesaj ‘ona güvenme’ değildi.”

Eve’ye başından beri güvenmeyen kişi Jameson’dı! *Ben kıskanç değilim.* “Dün akşam,” dedim, sesim pürüzlüydü. “Eve’yi güneşli odada dosyaların fotoğrafını çekerken buldum. Bir bahanesi vardı. Kulağa makul geliyordu. Ama onu tanımıyoruz.”

Onu tanımıyorsun, Grayson.

“Ve büyükbabanız onu buraya hiç getirmede,” diye devam ettim. “Neden?” Gözlerimi tekrar Jameson’a çevirdim, soruyu anlamasını isteyerek. “Eve hakkında bizim bilmediğimiz ne biliyordu?”

“Avery.” Oren’in kapı eşiğinden adımı seslenmesi aldığı tek uyarıydı.

Eve ay odasına girdi, saçları nemliydi, geldiği gün giydiği elbiseyi giyyordu. “Beni biliyor muymuş?”

Bakışlarını benden Grayson’a çevirdi; bir yıkım portresi. “Tobias Hawthorne beni biliyor muymuş?”

İyi bir poker oyuncusuydum çünkü büyük ölçüde bir blöfü fark edebiliyordum ve bunun –enesinin titremesi, sesinin sertleşmesi, gözlerindeki ağrılı bakış, sanki dudaklarının aşağı düşmesine izin vermiyormuş gibi ağzının şekli– bir blöf olduğunu hissetmedim.

Ama kafamın arkasında bir ses iki kelime söylüyordu. *Kimseye güvenme.*

Bir sonraki bildiğim şey Eve’nin bana doğru yrdğyd. Oren aramızda durmak için harekete geçti ve Eve’nin gözleri sanki kendini elikleştirmeye çalışıyormuş gibi yukarıya doğru baktı. *Ağlamamaya alışıyordu.*

Telefonunu uzattı. “Al,” dedi, “şifresi,  sekiz dört beş.”

Hareket etmedim.

“Devam et,” dedi Eve bana ve bu kez sesi daha derin ve daha kabaydı. “Fotoğraflara bak, istediğin her şeye bak, Avery.”

Bir suçluluk duygusu hissettim ve Jameson’a baktım. Beni dikkatle izliyordu. Grayson, Eve’nin yanına geldiğinde hiç tepki vermedim.

Başımı aşağıya eğip bir hata mı yaptım acaba diye düşünerek Eve’nin bana verdiği şifreyi telefonuna girdim. Ekran kilidi açıldı ve fotoğraf galerisine gittim. ektiğini gördüğüm dosyanın fotoğrafını silmemişti ve bu sefer fotoğrafını çektiği dosyayı tanıdım.

“Sheffield Grayson.” Bakışlarımı tekrar Eve’ye çevirdim ama bana bakmıyordu bile.

“zgnm,” dedi Eve Grayson’a, sesi sakindi. “Ama o, bu dosyalardaki en zengin kişi. Bir nedeni var. İmknı var. O olmadığını söylediğini biliyorum ama...”

“*Evie.*” Grayson ona baktı, öyle bir Grayson Hawthorne bakışıydı ki onun yapamadığı her şeyi söylüyordu çünkü hafızanıza kazınmıştı. “O yapmadı.”

Sheffield Grayson ölmüştü fakat Eve bunu bilmiyordu. Ve haklıydı: Toby’den sonra *gelmişti*. Sadece şimdilik.

“Eğer Sheffield Grayson değilse,” dedi Eve, sesi çatallıydı. “O zaman elimizde *hiçbir şey* yok.”

O hissi biliyordum: çaresizlik, öfke, hüsrân, umudun birden yok oluşu. Ama hâlâ başım eğik Eve’nin telefonuna bakıyordum, fotoğraf rulosunu geriye sardım. *Kimseye güvenme*. Sheffield Grayson’a ait üç dosyanın daha ve birkaç tane de Toby’nin odasının fotoğrafı vardı ve bu kadardı. Eğer başka bir dosyanın daha fotoğrafını çekmiş olsaydı ya da başka bir şeyin, silinmiş olabilirdi. Daha da gerilere gittim ve Eve ile Toby’nin bir resmini buldum. Toby sanki kamerası uzaklaştırmaya çalışıyor ama gülümsüyordu, Eve de.

Aylar geri gittikçe ikisinin daha fazla fotoğrafı çıktı. Tıpkı söylediği gibi.

Eğer ihtiyar senin sadece Eve’ye karşı dikkatli olmanı amaçlamış olsaydı, mesaj kimseye güvenme, demezdi. Ona güvenme, derdi.

İçime bir şüphe düştü ama arama kayıtlarına baktım. Bir sürü gelen çağrı vardı ama hiçbirini cevaplamamıştı. Hiçbirini rehberde kaydetmemişti. Mesajlarına gittim ve neden bu kadar çok çağrı aldığını hemen anladım. *Hikâye. Basın.* Ben de benzer bir durumla karşılaştığımda yeni bir telefon almak zorunda kalmıştım. Daha fazlası olup olmadığını öğrenmek için mesajlara tıklamaya devam ettim ve sonra basitçe şunu söyleyen bir mesaja denk geldim: *Buluşmalıyız.*

Başımı kaldırdım. “Bu kimden geldi?” diye sordum, telefonu ona doğru çevirirken.

“Mallory Laughlin,” diye karşılık verdi Eve. “Sesli mesaj da bırakmış. Numarayı doğrulayabilirsin.” Başını eğdi. “Sanırım fotoğraflarımı görmüş. Rebecca numaramı vermiş olmalı. Hikâye ortaya çıkınca Toby’ye konsantre olabilmek için telefonumu kapattım ama pek de işe yaramadı.” Eve düzensiz bir nefes aldı. “Bu hasta piçin sapkın küçük oyunlarından bıktım.” Çenesi kalktı ve zümrüt gözleri elmas gibi sertleşti. “Ve istenmediğim yerde de kalmayacağım. *Kalamam.*”

Tüm bu durumun parmaklarımın arasından kayan kum misali benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

“Gitme,” dedi Grayson Eve’ye, sesi yumuşaktı. Sonra bana döndü ve o yumuşaklık kayboldu. “Ona gitmemesini söyle.” Bu ses tonu bana miras kaldığında kullandığı ses tonuydu, uyarı ve tehditlerle dolu. “Ciddiyim, Avery.” Grayson bana baktı. Gözlerinin buzlu veya alevli olmasını bekledim ama ikisi de değildi. “Senden bu zamana kadar hiçbir şey istemedim.”

Hiç istemediği pek çok şey olduğu sesinden anlaşılıyordu.

Jameson’ın beni izlediğini hissedebiliyordum ve benden ne istediği ya da ne yapmamı beklediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, Eve ayrılırsa, Hawthorne Malikânesi’nden çıkıp kapıları geçerse, ateş hattına girerse ve ona bir şey olursa, Grayson Hawthorne’un beni asla affetmeyeceğiydi.

“Gitme,” dedim Eve’ye. “Üzgünüm.”

Hem öyleydim hem de değildim. Çünkü şu sözler beni bir türlü bırakmıyordu: *Kimseye güvenme.*

“Mallory’yle buluşmak istiyorum.” Eve çenesini kaldırdı. “O benim büyükannem. Ve en azından *onun* benden haberi yoktu.”

“Seni onu görmeye götürürüm,” dedi sessizce Grayson ama Eve başını hayır anlamında salladı.

“Ya Avery götürsün,” dedi, ses tonunda eşit oranda meydan okuma ve yaralanma vardı, “ya da yürürüm.”

BÖLÜM 50

Hawthorne Malikânesi'nden ayrıldığım için Oren pek de mutlu değildi ancak caydırılamayacağımı anlayınca güvenlik ekiplerine üç SUV'nin da gitmesini emretti. Ayrıldığımızda, Eve ve benim hangi araçta olduğumuzu bilmenin hiçbir yolu olmayan, birbirinin aynısı üç araç kapının önünden geçerek paparazzi istifini dağıttı.

Bizimle birlikte gelen tek Hawthorne, Xander'dı. Rebecca'nın iyiliği için geliyordu, Eve'nin değil, Eve de buna izin vermişti. Jameson ve Grayson'ı ardımızda bırakmıştık.

“Nasıl biri?” diye sordu Eve Xander'a, paparazzilerden kurtulduğumuzda. “Büyükannem?”

“Rebecca'nın annesi her zaman... gergindi.” Xander'ın cevabı dikkatimi koyu renkli camdan uzaklaştırdı. “Eskiden cerrahtı ama Emily doğup onun kalbinin durumunu öğrendiklerinde Mallory istifa etti ve kendini tam zamanlı olarak Em'in durumunu yönetmeye adadı.”

“Ve sonra Emily öldü,” dedi Eve yumuşakça. “Ve...”

“Bam!” Xander parmaklarıyla patlama hareketi yaptı. “Bex'in annesi içmeye başladı. Babası bir ay süren iş gezilerine çıkıyordu.”

“Ve şimdi ben buradayım.” Eve ellerine baktı: parmakları incecikti, tırnakları da eşit değildi. “Yani bu gerçekten iyi olacak,” diye mırıldandı.

Bu muhtemelen yetersiz bir ifadeydi. Thea'ya haber vermesi için mesaj attım. Cevap gelmedi. Sosyal medyasını açtım ve kendimi paylaştığı son dört fotoğrafa bakarken buldum. Üçü siyah beyaz otoportreydi. İlkinde, Thea doğrudan kameraya bakıyordu, koyu bir maskara sürmüş, yüzü göz yaşlarından siyah çizgilerle kaplanmıştı. İkincisinde, bir top gibi kıvrılmıştı, elleri yumruk olmuş, vücudunda neredeyse görünen bir giysi yoktu. Üçüncüde ise Thea iki eliyle kamerayı kapatıyordu.

Yanımda Eve telefonuma bakıyordu. “Sanırım bunları şiirden bile çok sevebilirim.” Kulağa gerçek gibi geldi. Söylediği her şey doğrudu. Sorun da buydu.

Thea'nın dördüncü resmine odaklanmaya çalıştım, en son yüklenene, bunların içinde tek renkli olana. Resimde iki kişi vardı, ikisi de gülüyordu, kolları birbirine dolanmıştı: Thea Calligaris ve Emily Laughlin. Bu resim, açıklaması olan tek resimdi: *O BENİM en iyi arkadaşımды ve SİZ neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz.*

Fotoğrafa verilen muazzam sayıdaki tepkiye şaşıp kaldım, sonra Xander'a baktım. “Thea hasar kontrolü yapıyor.” Ben dedikodu siteleriyle mücadele edemedim ama o ediyor.

Xander telefonunu bana doğru çevirdi. “Bir video da paylaşmış.” Oynat tuşuna bastı.

“Bazı söylentileri duymuş olabilirsiniz.” Thea'nın sesi mahcuptu. “Onun hakkında.” Ekranda Thea ve Emily'nin fotoğrafı yanıp söndü. “Ve onlar.” Dört Hawthorne kardeşin resmi. “Ve onun da.” Eve'nin bir resmi. “Bu. Bir. Karmaşa.” Thea her kelimedede vücudunu hareket ettiriyordu, tüm bunları daha az hesaplanmış gibi gösteren büyüleyici bir dansla. “Fakat,” diye devam etti, “onlar benim karmaşam. Peki Grayson, Jameson Hawthorne ve ölen en iyi arkadaşım

hakkındaki söylentiler? Doğru değil.” Thea, yüzü tüm ekranı kaplayana kadar kameraya doğru eğildi. “Doğru olmadıklarını biliyorum çünkü onları başlatan bendim.”

Bu video aniden sona erdi ve Xander başını koltuğa yasladı. “O şimdiye kadar yalandan flört ettiğim en muhteşem ve en korkunç kişi.”

Eve ona bir bakış attı. “Çok mu yalandan flört edersin?”

Çok normal görünüyordu. Telefonunda hiçbir şey bulamıştım. Ama gardımı almak zorundaydım.

Değil miydin?

BÖLÜM 51

Rebecca biz daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan açtı. “Annem tam şurada,” dedi Eve’ye sessizce. Derin bir nefes alarak Eve, Rebecca’nın yanından geçti.

“Birden Pi’ye kadar sıralarsan,” diye mırıldandı Xander, “ne kadar kötü?”

Rebecca elini onun elinden çekti ve üç parmağını yine onun avucuna koydu. Normalde krem gibi pürüzsüz olan cildi bu kez kıpkırmızıydı ve tırnak dipleriyle eklem yerlerinin etrafı çatlamıştı.

Birden Pi’ye kadar sıralarsan, üç. Pi sayısının değeri düşünülüğünde bu kesinlikle iyi değildi.

Rebecca, Xander ve beni küçük girişten, Eve ve annesinin daha önce bulunduğu oturma odasına götürdü. Dikkatimi çeken ilk şey, rafta duran kar küreleriydi. Parlayana kadar cilalanmışa benziyorlardı. Aslında her şey, tekrar tekrar fırçalanıp yeni temizlenmiş gibi görünüyordu.

Rebecca’nın elleri. Temizlik onun fikri miydi yoksa annesinin mi merak ettim.

“Rebecca bunun bir aile meselesi olması gerekiyordu.” Mallory Laughlin gözlerini Eve’den almadı, Xander ve ben görüş alanına girdiğimizde bile.

Rebecca başını eğdi, yakut kırmızısı saçları yüzüne düşüyordu. Her zaman bir sanatçının resmini yapmak isteyebile-

ceği türden birine benziyordu. Kısmen örtülse de yüzündeki acıda peri masallarındaki güzelliğe benzer bir şeyler vardı.

Eve büyükannesinin elini tutmak için uzandı. “Avery’nin benimle gelmesini isteyen bendim. Toby... onu ailesi olarak görüyor.”

Of. Eğer Eve bunu bir suçluluk duygusu olarak kastetmişse bu, hem acımasız hem de etkiliydi.

“Saçmalık.” Mallory oturdu, Eve de aynısını yaptığında, Mallory ona doğru eğildi ve çöl serabında kum yutan bir kadın gibi onun huzurunda içkisini içti. “Sen buradayken oğlum neden o kızla ilgilensin ki?” Bir elini Eve’nin yüzünün bir yanına kaldırdı. “Sen bu kadar mükemmelken.”

Yanımda Rebecca dişlerinin arasından bir nefes aldı.

“Kızına benzediğimi biliyorum,” diye mırıldandı Eve. “Bu zor olmalı.”

“Bana benziyorsun.” Rebecca’nın annesi gülümsedi. “Emily de benzerdi. Doğduğu günü hatırlıyorum. Ona baktım ve düşünebildiğim tek şey aynı *ben* olduğuydu. Emily benimdi ve kimse onu benden ayıramazdı. Kendi kendime onun asla hiçbir şey istemeyeceğini söyledim.”

“Başınız sağ olsun,” dedi Eve sessizce.

“Üzülme,” diye yanıtladı Mallory ağlamaklı bir sesle. “Şimdi sen bana geri döndün.”

“Anne.” Rebecca başını yerden kaldırmadan araya girdi. “Bunu konuşmuştuk.”

“Ve ben de sana senin ya da bir başkasının bana çocuk muamelesi yapmasına ihtiyacım olmadığını söylemiştim.” Mallory’nin cevabı camı bile kesecek kadar keskindi. “Dünya böyledir, biliyorsun.” Kadın daha anaç bir tavırla tekrar Eve’ye döndü. “İstedğini almayı ve birinin vermek istemediğin şeyi almasına asla ama asla izin vermemeyi öğrenmek zorundasın.” Mallory elini Eve’nin yanaklarına koydu. “Güçlüsün. Benim gibi. Emily gibi.”

Bu sefer Rebecca'dan duyulabilir bir yanıt gelmedi. Omuzumu yavaşça onunkine çarptım; sessiz, kasıtlı bir şekilde *buradayım* demek için. Xander'ın benim orada durup en eski yara izlerinin sızmasını izlerken hissettiğim kadar işe yaramaz hissedip hissetmediğini merak ettim.

“Size bir şey sorabilir miyim?” dedi Eve, Mallory'ye.

Mallory gülümsedi. “Ne istersen, tatlı kızım.”

“Siz benim büyükannemsiniz. Eşiniz burada mı? O benim büyükbabam mı?”

Mallory'nin cevabı kontrollüydü. “Bunu konuşmamıza gerek yok.”

“İstedğim tek şey nereden geldiğimi bilmek,” dedi Eve. “Lütfen?”

Mallory şu âna kadarki en uzun şekilde ona baktı. “Bana anne diyebilir misin?” diye sordu yumuşak bir sesle. Rebecca başını salladı; annesine, Eve'ye ya da başka birine değil. Başını sallıyordu çünkü bu iyi bir fikir değildi.

“Bana Toby'nin babasından bahseder misin?” diye sordu Eve. “Lütfen, anne.”

Mallory'nin gözleri kapandı ve Eve o küçük kelimeyi söylediğinde içinde hangi ölü yerlerin canlandığını merak ettim.

“Eve,” dedim keskin bir şekilde fakat Rebecca'nın annesi sözümü kesti.

“Benden daha büyüktü. Çok çekiciydi. Çok gizemliydi. Arazide, hatta malikâneye kadar gizlice dolaşırdık. O zamanlar her şey benim elimdeydi ama misafir getirmem yasaktı. Bay Hawthorne mahremiyetine değer veriyordu. Benim ne yapmaya çalıştığımı, onun kutsal salonlarında neler yaptığımızı bilseydi aklını kaybederdi.”

Mallory gözlerini açtı. “Genç kızlar ve yasakları.”

“Adı neydi?” diye sordu Rebecca annesine doğru bir adım atarken.

“Bu gerçekten seni ilgilendirmez, Rebecca,” diye tersledi Mallory.

“Adı *neydi*?” Eve, Rebecca’nın sorusunu tekrarladı. Belki bunun bir nezaket olması gerekiyordu ama bir cevap *aldığı* için acımasızca geldi.

“Liam,” diye fısıldadı Mallory. “Adı Liam’dı.”

Eve arkasına yaslandı. “Ne oldu ona? Senin Liam’ına?”

Mallory, ipleri birdenbire gerilmiş bir kukla gibi kasıldı. “Gitti.” Sesi sakindi, fazla sakın. “Liam çekip gitti.”

Eve Mallory’nin iki elini de kendi ellerine aldı. “Neden gitti?”

“Sadece gitti.”

Kapı zili çaldı ve Oren kapıya doğru yürüdü. Onu girişe kadar takip ettim. Eli kapı kolunu kapatırken dışarıdaki adamlarından birine kesin bir emir verdi.

“Yaklaş.” Oren omzunun üzerinden bana baktı. “Kımıldama, Avery.”

“Avery neden kımıldamıyor?” diye sordu Xander, girişe kadar gelip yanımda durdu. Rebecca onu takip etmek için bir adım attı, sonra tereddüt etti, kendi ikileminde durdu, Eve’nin annesi olan mırıldanmaları arasında kaldı.

Beynim, Xander’ın sorusunun cevabını Oren daha ifade edemeden buldu. “Son paket geldiğinden beri bu, araziden ilk ayrılışım,” dedim. “Başka bir teslimat bekliyorsun.”

Cevap olarak güvenlik şefim kapıyı silahla açtı.

“Sana da merhaba,” dedi Thea kuru kuru.

“Oren’a aldırış etme,” diye onu selamladı Xander. “Seni daha az pasif-agresif türden bir tehdit olarak algıladı.”

Thea’nın sesi, Rebecca’nın ayaklarını donduran buzları parçaladı. “Thea. Aramak istedim ama annem telefonumu aldı.”

“Ve biri de benimkini kapatmış,” dedi Thea. Rebecca’dan bana döndü. “Duştayken, biri evime gelmiş, yatak odama

girmiş, telefonumu kapatmış ve onu buraya getirmem için el yazısıyla yazılmış talimatlarla birlikte bunu yanına bırakmış.”

Thea bir zarf uzattı. Koyu altın rengindeydi, parlıyordu ve yansımalıydı.

“Biri evine mi girdi?” diye sordum, sesim kısıktı.

“Yatak odana mı?” Rebecca bir anda Thea’nın yanındaydı.

Oren zarfı ele geçirdi. *Buraya* getiren kuryeye tuzak kurmuştu ama mesaj başka bir yere, Thea’ya iletilmişti.

Fotoğraflarını gördün mü? O videoyu? diye sordum, Toby’yi kaçıran kişiye sessizce. *Bana yardım ettiği için aldığı ödül bu mu?*

“Senin evinde bir adamım vardı” dedi Oren Thea’ya. “Anormal bir durumdan bahsetmedi.”

Oren’in elindeki zarfa baktım, ön tarafında yazılı olan tam adıma. *Avery Kylie Grambs*. İçimde bir şeyler koptu ve zarfı kaptım, ters çevirdim ve balmumu mührün onu sıkıca kapalı tuttuğunu gördüm.

Mührün tasarımı nefesimi kesti. *Eş merkezli yuvarlak halkalar*.

“Çark gibi,” dedim, sözcükler boğazımda düğümlenirken.

“Açma,” dedi Oren bana. “Emin olmam gerek...”

Sözlerinin geri kalanı zihnimdeki uğultuda kayboldu. Parmaklarım sanki vücudum tam gaz otomatik pilota ayarlanmış gibi zarfı parçaladı. Mührü kırdıktan sonra zarf açıldı, iç kısımda parlak gümüş harflerle yazılmış bir mesaj ortaya çıktı.

363-1982.

Bu kadardı. Sadece yedi rakam. *Bir telefon numarası?* Alan kodu yoktu fakat...

“Avery!” diye bağırdı Rebecca ve ben de elimde tuttuğum kâğıdın alev aldığını fark ettim.

Alevler mesajı yok etti. Elimden düşürdüm ve saniyeler sonra zarf ve sayılar küle döndü. “Nasıl...” demeye başladım.

Xander gelip yanımda durdu. “Bunu yapmak için bir zarf ayarlayabilirim.” Durakladı. “Gerçekten? Bunu yapmak için bir zarf *ayarlamıştım*.”

“Sana beklemeni söyledim, Avery.” Oren bana ancak “baba bakışı” olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. Onunla aramın çok iyi olmadığı açıktı.

“Mesajda ne diyordu?” diye sordu Rebecca.

Xander, birdenbire ortaya çıkan, çörek şeklinde bir kâğıt ve kalem çıkardı. “Hatırladığın her şeyi yaz,” dedi.

Gözlerimi kapadım, sayıları hayal ettim ve sonra yazdım: 363-1982.

Kâğıdı Xander görebilsin diye çevirdim. “Bin dokuz yüz seksen iki.” Xander kısa çizgiden sonraki sayılara odaklandı. “Bir yıl olabilir. Üç yüz altmış üçüncü günü yirmi dokuz aralık olan bir yıl.”

29 Aralık, 1982.

“Bana telefon numarası gibi geldi,” dedi Thea.

“Ben de önce öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandım. “Ama alan kodu yok.”

“Konum belirtebilecek bir şey var mıydı?” diye sordu Xander. “Eğer bir alan kodu elde edebilirsek bu bize arayabileceğimiz bir numara verir.”

Arayabileceğimiz bir numara. Kontrol edilecek bir tarih. Ve kim bilir daha ne kadar olasılık vardı? Bir şifre, koordinatlar, bir banka hesabı olabilirdi...

“Hemen Hawthorne Malikânesi’ne dönmemizi tavsiye ederim,” diye araya girdi Oren. İfadesi kesinlikle taş gibiy-

di. “Eğer işimi yapmama müsaade etmekle ilgileniyorsan, Avery...”

“Üzgünüm,” dedim. Oren’a hayatım pahasına güvenmiştim ve işini olması gerekenden daha da zorlaştırmaktan daha iyisini ona borçluydum. “Zarftaki mührü görünce bir şey beni dürttü.”

Eş merkezli yuvarlak halkalar. Toby kaçırıldığında, belki çark bir işe yarar diye düşünmüştüm ama kaçırın kişi çarkı geri yolladığında yanılmış olduğumu sandım.

Peki ya değilsem?

Ya çark bilmecenin bir parçasıysa?

“Sayılar dikkat dağıtmak için olabilir,” dedi Xander, ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak. “Belki de mühür mesaj *olabilir.*”

“Dışarı!”

Oturma odasına döndüm. Mallory Laughlin bizi izliyordu.

“Hepiniz evimden çıkın!”

Buradaki varlığımız hiçbir zaman hoş karşılanmamıştı ve şimdi *yangına* dönmüştü.

“Hanımefendi.” Oren bir elini kaldırdı. “Hepinizin Hawthorne Malikânesi’ne dönmesini öneriyorum.”

“Ne?” diye sordu Thea bal rengi gözlerini kısarak.

Oren bakışlarını ona çevirdi. “Sen de uzun süreli bir konaklama için plan yapmalısın. Buna pijama partisi diyebilirsin.”

“Thea’nın tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?” Rebecca bakışlarını odada gezdirdi. “Hatta hepimizin öyle olduğunu.”

“Haneye tecavüz bir tehdittir.” Oren’ın ses tonu ölçülüydü. “Avery’ye ulaşmak için aracılara başvurmaya istekli olduğunu kanıtlayan biriyle karşı karşıyayız. Bir mesaj göndermek için bu sefer Thea’yı kullandı; üstelik sadece gerçek anlamda değil.”

Herkese ulaşabilirim. Onları koruyamazsın. Mesaj buydu.

“Saçmalık,” diye atıldı Rebecca’nın annesi. “Sizinle hiçbir yere gelmeyeceğim, Bay Oren, kızlarım da.”

“Kızın,” dedi Rebecca sessizce. Kalbimin göğsümde yer değiştirdiğini hissettim.

Oren fikrinden dönmedi. “Zaten risk altında olmasanız bile korkarım bu ziyaret sizi kötü adamımızın radarına sokacak. Her ne kadar duymak istemeseniz de, Bayan Laughlin...”

“Aslında, *doktor*,” diye atıldı Rebecca’nın annesi. “Ve risk de umurumda değil. Dünya benden şimdiye kadar aldığından daha fazlasını alamaz.”

Sanki tek yapabildiği orada durup darbeleri almaya devam etmiş gibi kollarmı beline dolamış olan Rebecca’ya yaklaştım.

“Bu doğru değil,” dedi Thea sessizce.

“Thea.” Rebecca’nın sesi boğuklaştı. “Yapma.”

Mallory Laughlin Thea’ya sevgiyle baktı. “Ne tatlı bir kız.” Rebecca’ya döndü. “Kız kardeşinin arkadaşlarına neden bu kadar kötü davranmak zorunda olduğunu bilmiyorum.”

“Ben,” dedi Thea, sesi çelik kadar sertti, “tatlı bir kız değilim.”

“Bizimle gelmeniz gerek,” dedi Eve, Mallory’ye. “Güvende olduğunuzu bilmem lazım.”

“Ah!” Mallory’nin ifadesi yumuşadı. Gerginliğin ortadan kalktığı anda trajik bir şeyler vardı; sanki onu dağılmaktan koruyan tek şeymiş gibi. “Senin anneye ihtiyacın var,” dedi Eve’ye. Sesindeki hassasiyet neredeyse acı vericiydi.

“Hawthorne Malikânesi’ne gel,” dedi Eve tekrar. “Benim için?”

“Senin için,” diye bu fikre katıldı Mallory, Rebecca'ya bakmaktan bile kaçınarak.

“Ama malikâneye adım atmayacağım. Bunca yıl Tobias Hawthorne oğlumun öldüğünü düşünmeme neden oldu. Bana bir torunum olduğundan hiç bahsetmedi. Bebeğimi çalması yeterince kötüydü, o çocukların Emily'mi öldürmesi yeterince kötüydü; *oraya adımımı atmayacağım.*”

“Wayback Kulübesi'nde kalabilirsiniz,” dedi Oren teselli edercesine. “Ailenizle.”

“Ben seninle kalacağım,” dedi Rebecca sessizce.

“Hayır,” dedi annesi. “Hawthorneleri çok seviyorsun, Rebecca. Onlarla kal.”

BÖLÜM 52

Oren; Mallory, Rebecca ve Thea'yı malikâneye geri getirmek için tuzak araçlardan birini çağırdı. Eve, Xander ve benim yerine onlarla gitmeyi tercih etti ve ikinci araç eve yanaştığında ne Eve ne de Mallory oradaydı.

“Eve sana kır evinde kalacağını iletmemi söyledi.” Rebecca başını öne eğdi. “Annemle birlikte.

Eve'nin, *istenmediğim yerde kalmayacağım*, dediğini duyabiliyordum. *Kalamam*. Bir suçluluk duygusu daha hissettim, sonra amacın bu olup olmadığını merak ettim.

“Sayının ne anlama geldiğini kendisinin bulmaya çalışacağını söyledi,” diye ekledi Thea. “Yalnızca burada değil.”

Eğer Eve güvenilir biriye onu incitmişim. Fena hâlde. Ama eğer değilse...

Oren'a döndüm. “Hâlâ Eve'yi takip eden bir adamın var mı?”

“Onun için bir,” diye açıklamaya başladı güvenlik şefim, “bir tane de Mallory için, altısı kapıları, dördü de buradaki çevreyi koruyor ve üçü de benim yanımda, malikânede.”

Bunun beni daha güvenli hissettirmesi gerekiyordu ama düşünebildiğim tek şey şuydu: *Kimseye güvenme*.

Alisa antrede beni bekliyordu. Oren biliyor olmalıydı ama beni hiç uyarmadı.

Bir şey söyleyemeden, küçük, havlayan bir karaltı köşeyi döndü.

Bir an sonra Libby de onu takip ederek peşinden geldi. “Ev çok büyük!” diye homurdandı. “Köpekçik çok hızlı! Kardiyo dan nefret ediyorum!”

“Ona henüz isim koymadınız mı?” diye seslendi Xander yavru bize yaklaşıırken.

Libby koşmayı bırakıp eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi. “Sana ismini söylemiştim, Xander. O...”

“Bir Hawthorne köpeği,” diye tamamladı Xander. “Sen nasıl istersen.” Yavruyu aldı ve onu göğsüne bastırdı. “Sana Tiramisu diyelim mi,” diye duyurdu.

“Bu Nash’in yaptığını varsayıyorum?” Alisa yavru köpeğin kulağını okşamak için uzandı. “Küçük bir uyarı,” dedi yavruya yumuşak bir şekilde, “Nash Hawthorne terk etmediği hiçbir şeyi sevmemiştir.”

Libby bir an Alisa’ya baktı, sonra terli saçlarını sürme çekilmiş gözlerinin önünden çekti. “Şuna bakar mısınız?” dedi ifadesiz bir şekilde. “Kardiyo zamanım geldi.”

Kız kardeşim sessizce uzaklaşırken Alisa’ya gözlerimi kıstım. “Gerçekten gerekli miydi?”

“Şu anda daha büyük sorunlarımız var.” Alisa telefonunu uzattı. Ekranında bir haber vardı.

“İnsanlar Çok Gergin”: Hawthorne Vârisi Dizginleri Ele Almanın Eşiğinde.

Görünüşe göre *Market Watch*, yeteneklerim hakkında pek olumlu görüşe sahip değildi. Tobias Hawthorne’un büyük yatırımcı olduğu tüm girişimler dikkatle işaretleniyordu.

“Saldırı devam ediyor,” diye devam ettim. “Buna ayıracak zamanım yok.”

“Ve sen de bunlarla uğraşmak zorunda olan kişi değilsin,” diye yanıtladı Alisa. “Tabii eğer bir müteveli atarsan.”

Kimseye güvenme. Birden, bu uyarıyı farklı bir şekilde duydum. Yoksa Tobias Hawthorne bunun çifte bir anlam taşımasını mı kastetmişti?

Yıl sonuna yaklaştıkça Alisa daha da zorladı; o ve firması dizginleri kaybetmeye daha da yaklaştı.

“Onu rahat bırak, Alisa.”

Başımı kaldırdığımda Jameson’ın bize doğru geldiğini gördüm. Uzun manşetli bembeyaz bir gömlek giymişti. “Müteveliye gerek yok. Avery mali danışmanlarla idare edebilir.”

“Mali danışmanlar, on sekiz yaşındaki birinin dünyanın en büyük servetlerinden biriyle ilgili kararlar vermesi fikri konusunda kimsenin sinirlerini yatıştırmaz.” Alisa Jameson’a ağzı kapalı bir teklifte bulundu, *savunmanın söyleyecek başka sözü yoktur* tarzı bir gülümseme. “Algı önemlidir.” Bana tekrar döndü. “Ve bu yüzden, görmen gereken bir şey var.”

Telefonunu benden aldı, yeni bir sayfa açtı, sonra bana geri verdi. Bu kez kendimi Emily ve Eve hakkındaki hikâyeyi ortaya çıkaran ünlülerin dedikodu sitesine bakarken buldum.

Değişen Hawthornelar? Hawthorne Vârisi ve Sallanan Yeni Yaşam Tarzı?

Bu güzel başlığın altında bir dizi fotoğraf vardı.

Jameson smokiniyle, ben de balo elbisemle kumsalda dans ediyoruz. Grayson’la aylar önce yaptığım bir röportajdan, beni öptüğünden alınmış sabit bir kare. Son fotoğraf ben ve Xander, bir saatten az bir süre önce Rebecca’nın evinin verandasında dururken çekilmişti.

Paparazzilerin bizi orada yakaladığını fark etmemiştim. *Üstelik belki de paparazzi değildi.* Düşmanımızın her yerde olduğunu hissetmemek gittikçe zorlaşıyordu.

“Buna olumlu tarafından bakalım,” diye önerdi Xander. “Bu fotoğrafta çok şık görünüyorum.”

“Avery’nin böyle bir şeyi görmesi için hiçbir neden yok,” dedi Jameson zorla.

Jameson Winchester Hawthorne korumacı modu, görülmesi gereken bir şeydi.

“Algı önemlidir,” diye tekrarladı Alisa.

“Şu anda,” diye yanıtladım, telefonunu ona geri verirken, “diğer şeyler daha önemli. Bir şey bulduğunu söyle, Alisa. İpler kimin elinde?”

Günler önce bu konuyla ilgilendiğini söylemişti ama sonrasında tek kelime duymamıştım.

“Net serveti en az iki yüz milyon dolar olan kaç kişi var biliyor musun?” dedi Alisa sakince.

“Otuz bin civarında. Yalnızca Amerika Birleşik Devletleri’nde sekiz yüz milyarder var ve bunun için milyarlar gerekmez.”

“Bağlantılar gerekir.”

Başımı kaldırıp merdivenlere ve Grayson’a baktım. Bize katılmak için merdivenleri inerken bir an durup bana baktı. Simsiyah giyinmişti ama takım elbise değildi.

“Elinde ne varsa,” dedi Alisa’ya, “bana gönder.”

Sonunda... *sonunda*... gözleri benimkileri buldu. “Eve nerede?”

Bana vurduğunu hissettim.

“Kulübede,” diye yanıtladı Rebecca. “Annem ve büyük-babamla birlikte.”

“Eğer bir şey bulursak,” dedim Grayson’ın keskin bakışının beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak, “onu arayacağız.”

“Bir şey bulmak...” Jameson’ın gözleri lazer gibi benimkilere kilitlendi. “Ne hakkında?”

“Toby’yi kaçıran kişi giderek daha da agresifleşiyor,” dedi Oren.

“Nasıl daha agresif?” diye bastırdı Alisa.

Xander Tiramisu’yu yüzüne doğru kaldırdı ve yavrunun sesiyle konuştu. “Üzülme. Yangın epey küçüktü.”

“Ne yangını?” dedi Jameson ve aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi tuttu. “Söyle bize, Vâris.”

“Başka bir zarf. Mesaj havayla temas edince alev aldı. Yedi sayı vardı.”

Jameson’ın başparmağı elimde gezindi. “Peki o zaman, Vâris. Oyun başlasın.”

BÖLÜM 53

İki potansiyel ipucumuz vardı: mühür ve sayılar.

Çarkı tanımlamaya Jameson ve benim aylardır olduğumuzdan daha yakın olmadığımız göz önüne alındığında sayılara odaklanmayı seçtim.

Böl ve fethet bir Hawthorne mottosu değildi ama öyle de olabilirdi. Grayson finansal bilgileri aldı: banka kayıtları, yatırım hesapları, işlemler. Xander, Thea ve Rebecca tarih açısını aldılar: 29 Aralık 1982. Jameson ve bana aralarında telefon numarasının da bulunduğu sayısız olasılık kaldı. Eğer gerçekten bir alan kodunu kaçırıyorsak boşluğu doldurmak iki şeyi çıkaracaktı: Birincisi, bize aranabilecek bir numara verecekti. İkincisi, bize bir konum verecekti.

Toby'nin nerede olduğuna dair bir ipucu mu? Yoksa bulmacanın başka bir parçası mı?

“Amerika Birleşik Devletleri’nde üç binden fazla alan kodu var,” dedi Jameson hafızasından.

“Bir liste çıkaracağım,” dedim ona ama aslında söylemek istediğim şey şuydu, *aramız iyi mi?*

Telefon görüşmesi yaptıktan 30 dakika sonra, her alan kodunun ardından 363-1982 çevirdiğim, tek bir kayda değer arama bile yapmamıştım. Biraz ara verip, numarayı internette araştırıp sonuçları taradım. *Ayrımcı konut uygu-*

lamalarını içeren bir dava. Değeri iki bin doların üzerinde olan bir beyzbol kartı. Piskoposluk Kilisesi'ndeki 1982 ilahi kitabından bir ilahi.

Bir telefon çaldı, başımı kaldırdım. Thea telefonunu uzattı. “Bloke numara,” dedi çünkü o, Thea Calligaris’ti ve *tereddüt* ya da *ikinci tahmin* kelimelerinin anlamını bilmediğinden cevap verdi.

İki saniye sonra telefonu bana verdi. Kulağıma götürüp, “Alo?” dedim.

“Ben kimim?” dedi bir ses, o ses.

O soru derimin içine *işlemekle* kalmadı, günlerdir zaten orada yaşıyordu ve Thea’nın telefonunu sırf bana ona ulaştığını hatırlatmak için mi aradığını merak ettim.

“Sen söyle,” diye yanıtladım. Beni çileden çıkarmaya niyetli değildi. Şimdi değil.

“Zaten söyledim.” Sesi her zamanki gibi pürüzsüzdü, ahengi belirgindi.

Jameson alan kodlarının olduğu listeyi kaptı, sonra üzerine bir mesaj karaladı. ÇARKI SOR.

“Çark,” dedim. “Ne olduğunu biliyordun.” Duraklayıp gelmesini beklediğim cevap gelmedi. “Toby’nin sende olduğunun kanıtı olarak bana geri gönderdiğin şeyin değerini biliyordun.”

“Yakinen.”

“Ve tahmin etmemi mi istiyorsun? Nedir, tüm bu olanlar ne için?”

“Tahmin etmek,” dedi Toby’yi kaçıran kişi yumuşacık, “aklı veya ruhu bunu *bilemeyecek* kadar zayıf olanların işidir.”

Bu, Tobias Hawthorne’un söyleyebileceği bir şey gibiydi.

“Küçük arkadaşının cep telefonuna bir program yükledim. Seni takip ediyorum, seni dinliyorum. Oradasın, onun kutsal alanında, değil mi?”

Tobias Hawthorne'un çalışma odası. Kutsal alanla kastettiği buydu. Nerede olduğumuzu *biliyordu*. Elimdeki telefon kirli, tehditkâr hissettirdi. Onu pencereden dışarı atmak istedim ama yapmadım.

“Nerede olduğum neden önemli?” diye sordum.

“Beklemekten sıkıldım.” Her nasılsa bu, bu adamın konuştuğunu duyduğum tüm sözlerden daha tehditkâr geldi. “*Yukarı bak.*”

Hat düştü. Telefonu Oren’a verdim. “Birisine bizi gözetlemesini sağlayacak bir program yükletmiş.”

Çünkü her yerde olduğunu bilmemi istiyordu.

Oren telefonu yere attı ve topuğuyla sertçe üstüne vurdu. Thea’nın öfkeli çılgınlığını aklımdaki düşüncelerin kakofonisi bastırdı.

“Yukarı bak,” diye kelimeleri tekrarladım. Gözlerim Jameson’inkilere kaydı. “Bana büyükbabanın kutsal alanında olduğumu söyledi, bence cevabı biliyordu. Ve bir de *yukarı bak* dedi.”

Başımı tavana doğru yamulttum. Çok yüksekti, maun kirişli ve özel pervazlıydı. Eğer *yukarı bak*, Tobias Hawthorne bulmacalarının bir parçası olsaydı, şu anda bir merdiven getiriyor olurum ama Tobias Hawthorne’la uğraşmıyorduk.

“Bizi dinliyormuş,” dedim, tenimde yağ varmış gibi bir hisle. “Ama Thea’nın kamerasını *hack*’lese bile beni göremezdi. Peki nerede oturduğumu bilmeyen biri beni bu odada nerede hayal ederdi?”

Tobias Hawthorne’un masasına doğru yürüdüm. Saatlerce burada oturup çalıştığını, strateji geliştirdiğini biliyordum. Kendimi onun yerine koyarak masanın arkasına oturdum. Çalışıyormuşum gibi aşağıya baktım, sonra yukarı baktım. Bu işe yaramayınca ne Jameson ne de Xander’ın oturup düşünemeyeceğini düşündüm. Ayağa kalktım, masanın diğer tarafına yürüdüm. *Yukarı bak.*

Baktım ve kendimi Hawthorne torunlarının kazandığı kupa ve madalyalarla dolu duvara bakarken buldum: motokrostan yüzmeye ve tilte kadar her dalda ulusal şampiyonluklar; sörf, eskrim ve boğa biniciliği kupaları. Bunlar onun beklediği türden sonuçlardı.

Duvarda başka şeyler de vardı: Hawthornelar tarafından yazılmış çizgi romanlar, Grayson'ın fotoğraflarından oluşan bir büyük kitap; çoğu da Xander adına olan birkaç patent.

Patentler, anlamaya başlıyordum. Her sertifikanın üzerinde sayı vardı. *Ve her sayı*, diye düşündüm, etrafımdaki dünya aniden netleşti ve aşırı odaklandım, *yedi rakamdan oluşmuştu*.

BÖLÜM 54

ABD Patent numarası 3631982 olana baktık. 1972’de alınmış bir yardımcı patentti. Patenti tutan iki kişi vardı: biri Tobias Hawthorne, diğeri Vincent Blake adında bir adam.

Ben kimim? demişti telefondaki adam. Ve ben de ona sen söyle dediğimde, zaten söylediğini söylemişti.

“Vincent Blake,” dedim çocuklara dönerek. “Büyükbabanız ondan hiç bahsetti mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Jameson, enerjisi ve yoğunluğu bir fırtınanın kopması gibi yayılıyordu. “Gray? Xan?”

“İhtiyarın sırları olduğunu hepimiz biliyoruz.” Grayson’ın sesi gergindi.

“Bende de bir şey yok,” diye itiraf etti Xander. Bilgisayar ekranına daha iyi bakmak için önüme geçti, ardından patent bilgilerine göz attı ve tasarımın çizimi üzerinde durdu. “Petrol kuyularını açmaya yarayan mekanizma.”

Bu bir şey hatırlattı. “Bu büyükbabanızın para kazanma şekli; en azından başlarda.”

“Bu patentle değil,” diye alay etti Xander. “Bak. Tam şurada!” Çizimde anlayamadığım bir detayı işaret etti. “Petrol mühendisliği konusunda tam olarak uzman sayılmam ama ölümcül kusur denebilecek bir şeyin olduğunu ben bile görebiliyorum. Tasarımın önceki teknolojiden daha verimli olma-

sı gerekiyordu ama...” Xander omuz silkti. “Ayrıntılar, ayrıntılar, sıkıcı şeyler... uzun lafın kısası bu patent değersiz.”

“Fakat ihtiyarın başvuruda bulunduğu 1972’ye ait tek patent o değil.” Grayson’ın sesi buz gibiydi.

“Diğer patent nedir?” diye sordum.

Birkaç dakika sonra Xander onu çıkardı. “Bu mekanizmanın amacı aynı,” dedi tasarıma bakarak, “ve aynı genel çerçevenin bazı unsurlarını görebilirsin fakat bu *çalışıyor*.”

“Neden biri aynı yıl içinde bu kadar benzer tasarımlarla iki patent başvurusunda bulunsun ki?” diye sordum.

“Yardımcı patentler yeni veya geliştirilmiş teknolojilerin yaratılmasını kapsar.” Jameson gelip yanımda durdu, vücudu benimkine değiyordu. “Bir patenti ihlal etmek kolay değildir ancak önceki patentin benzersizlik iddialarını ortaya atabilirsiniz bu yapılabilir. Her iddiayı tek tek bozmanız gerekir.”

“Bu patentin yaptığı,” diye ekledi Xander. “Bunu bir mantık bulmacası gibi düşünün. Bu tasarım, ihlal vakası kalmayacak kadar değişiyor ve *sonra iddialarının* temelini oluşturan yeni parçayı ekliyor. Ve bu patenti değerli kılan da işte bu yeni parçadır.”

Bu patentin yalnızca bir sahibi vardı, Tobias Hawthorne. Aklım karıştı. “Büyükbabanız Vincent Blake adında bir adamla kötü bir patent başvurusu yaptı. Ve ardından hemen sadece kendisi daha iyi ve hak ihlalinde bulunmayan bir patent başvurusunda bulundu ve bu, ilkinin tamamen değersiz hâle getirdi.”

“Ve büyükbabamıza milyonlar kazandırdı,” diye ekledi Grayson. “Onun öncesinde, petrol kulesinde çalışıyor ve geceleri mucitçilik oynuyordu. Ve sonrasında...”

Tobias Hawthorne oldu.

“Vincent Blake.” Hızla çarpan kalbimi saran göğsüm sıkıştı. “Uğraştığımız kişi o. Toby’yi kaçıran. Ve bu yüzden intikam istiyor.”

“Bir patent mi?”

Eve’yi görmek için başımı kaldırdım. “Ona mesaj attım,” dedi Grayson, ani ortaya çıkışıyla ilgili sahip olabileceğim şüpheleri ortadan kaldırmak için.

“Tüm bunlar,” diye devam etti Eve, ses tonunda duygu açıkça hissediliyordu, “*bir patent yüzünden mi?*”

Ben kimim? diye sormuştu bana Vincent Blake. Ama bu işin sonu değildi. Olamazdı. Bulmacanın Toby’yi kimin ve neden kaçırdığından oluştuğunu düşünmüştüm. Peki ya üçüncü bir unsur, üçüncü bir soru varsa?

Ne istiyor?

“Kiminle uğraştığımızı bilmemiz gerek.” Grayson’ın sesi, şarap mahzenindeki parçalanmış çocuğa hiç benzemiyordu. Daha çok, tehditlerle *baş a çıkma* konusunda fazlasıyla kararlıymış gibi çıkıyordu.

“Gerçekten bu adamı daha önce hiç duymadınız mı?” diye sordu Thea. “Zengin, güçlü, ailenizden tiksiniyor ve siz ismini bile hiç duymadınız?”

“Zenginlerin çeşit çeşit olduğunu,” diye yanıtladı Grayson, “sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Jameson bana telefonunu attı ve ben de onun Vincent Blake hakkında edindiği bilgilere göz attım. “Teksaslıymış,” dedim. Bu durum aniden çok daha küçük geldi. “Net serveti yarım milyar doların biraz altında.”

“Eski petrol parası.” Jameson’ın bakışları Grayson’ınkiyle buluştu. “Blake’in babası 1930’lardaki Teksas petrol patlaması sırasında sıvı altına ulaşmış. 1950’lerin sonunda her şey genç Vincent’e kalmış. Yirmi yıl daha petrol işiyle uğraşmış, sonra çiftçiliğe yönelmiş.”

Bu bize bu adamın neler yapabileceği ya da ne istediği hakkında bir bilgi vermiyordu. “Şimdi seksenlerinde olmalı,” dedim, gerçeklere sadık kalmaya çalışarak.

“İhtiyardan yaşlı,” dedi Grayson, sesi buz gibi ile soğuk arasında bıçak sırtında dengelenmişti.

“Büyükbabanın adını arama terimlerine eklemeyi dene,” dedim Jameson’a.

Patentin yanı sıra bir darbe daha aldık; seksenlerden bir dergi profili. Tobias Hawthorne’un hızlı yükselişiyle ilgili çoğu haberde olduğu gibi bu haberde de onun ilk işinin bir petrol platformunda çalışmak olduğundan bahsediliyordu. Aradaki fark, bu makalede aynı zamanda o teçhizatın sahibi olan adamın adının da geçiyor olmasıydı.

“Yani Blake onun patronuydu.” Jameson tükürdü. “Şunu hayal edin; Vincent Blake tüm şirketin sahibi. Altmışların sonu, yetmişlerin başında, büyükbabamız ise bir ameleden başkası değildi.”

“Büyük fikirlerle dolu bir amele,” diye ekledi Xander, parmaklarını hızlıca kalçasına vurarak.

“Belki Tobias bu fikirlerden birini patronuna iletir,” diye bir fikir sundum. “Cesur hareket karşılığını verir ve sonunda yeni bir tür sondaj teknolojisi tasarımı üzerinde işbirliği yaparlar.”

“Bu noktada büyükbabamız, fikri mülkiyet alanında kendisine bir servet talep etmek için zengin ve güçlü bir adama ihanet eder,” diye devam ettirdi Grayson korkunç bir sakinlikle.

“Güçlü adam onu kayıtsızlık için dava etmez mi?” Xander şüpheliydi. “İkinci patentin birinciyi bozmaması, zengin bir adamın hiç kimseyi yasal ücretler karşılığında hiçbir yere gömemeyeceği anlamına gelmez.”

“O zaman neden yapmadı?” diye sordum. Vücudum her zaman binlerce soruyu daha gündeme getiren türden bir cevabı bulmaya eşlik eden adrenaline dolup taşıyordu.

Toby’yi kaçıran kişiyi biliyorduk.

Bunların hepsinin neyle ilgili olduğunu biliyorduk.

Fakat hâlâ beni yiyip bitiren, zihnimi kurcalayan ayrıntılar vardı. Çark. Hikâyedeki üç karakter. Buradaki *son oyunun nedir? Ne istiyor?*

“Birisi Blake’in büyükbabanızla bağlantısı hakkında daha fazla şey biliyor olmalı.” Eve sırayla Hawthorne kardeşlerin her birine baktı.

Bir sonraki hamlemizin ne olacağını düşündüm. Tobias Hawthorne, 1974 yılında, patentin alınmasından sadece iki yıl sonra Alice ile evlenmişti. Jameson, büyükanneye arkadaşları ve akıl hocaları hakkında sorular sorduğunda onun yanıtı Tobias Hawthorne’un hiçbir zaman arkadaş edinme işiyle ilgisinin olmadığı yönünde olmuştu.

Akıl hocalarıyla ilgili bir şey söylememişti.

BÖLÜM 55

Bu kez büyükanneyi görmeye yalnız gittim. “Vincent Blake.” Metalik çarkı büyükannenin çayını içtiği yemek masasının üzerine koydum.

Homurdandı. “Bunun bir rüşvet olması mı gerekiyor?”

Çarkın ne olduğu konusunda ya büyükanne de bizden fazlasını bilmiyordu ya da blöf yapıyordu. “Tobias Hawthorne yetmişlerin başında Vincent Blake adında bir adam için çalışıyordu. Bu Alice’le çıkmaya başlamadan öncesine denk geliyor olabilir...”

“Değildi,” diye homurdandı. “Uzun bir flört dönemi idi. Aptal herif, Aliceime yüzüğünü vermeden önce kendi başına bir şeyler yapmak istediğinde ısrar etti.”

Büyükanne oradaydı. Hatırlıyor.

“Tobias ve Vincent Blake bir patent üzerinde işbirliği yapmışlar,” dedim, kalbimin aralıksız çarpmasını susturmaya çalışarak. “Ve sonra damadınız Blake’i milyonlar değerindeki bir gelişme üzerinden dolandırmış.”

“Yine ne yapmış?” Bir an için büyükannenin söyleyeceği tek şey buymuş gibi göründü, sonra kaşlarını çattı. “Vincent Blake zengindi ve kendisinin Tanrı’dan daha güçlü olduğuna inanıyordu. Tobias’ı sevdi ve onu aralarına aldı.”

“Ama?” diye sordum.

“Bu durumdan herkes memnun değildi. Bay Blake, himayesindekileri birbirine düşürmeyi severdi. Oğlu o zamanlar bir etken olamayacak kadar gençti ama Bay Blake, aile olmanın size bedavadan bir şey elde etme hakkı sağlamadığını yeğenlerine çok açık bir şekilde belirtmişti. Gücün hak edilmesi gerekiyordu. *Kazanılması* gerekiyordu.”

“Kazanılması,” diye tekrarladım. Blake’in ilk aramasını düşündüm. *Ben sadece bulmacalara meraklı olan yaşlı bir adamım.* Bunca zamandır, Toby’yi kaçıran kişinin Tobias Hawthorne’un oyunlarını oynadığını düşünmüştük. Peki ya Tobias Hawthorne ipucunu Vincent Blake’ten almışsa? Peki ya o cumartesi sabahı oyunlarının kurucusu olmadan önce oyuncusu olmuşsa?

“Ne oldu?” Büyükanneye baskı yaptım. “Eğer Tobias, Blake’in yakın çevresindeyse neden ona ihanet etsin ki?”

“Bahsettiğim yeğenleri mi? Bir mesaj vermek istediler. Bölgelerini belirlemek. Tobias’ı onun yerine koymak.”

“Ne yaptılar?” diye sordum.

“O zamanlar Bayan Blake yoktu,” diye homurdandı büyükanne. “Küçük oğulları doğduğunda ölmüştü, Bay Blake, Tobias’ı akşam yemeğine davet etmeye başladığında çocuk on beş yaşından büyük olamazdı. Sonunda Tobias, Alice’i de yanında götürmeye başladı. Bay Blake’in de ona kanı ısınmıştı ama farklı bir şekilde.” Bana bir bakış attı. “Erkektir, yapar türünden.”

“O...” Cümleyi bitiremedim bil. “Onlar...”

“Kötüyü düşünüyorsan cevabım *hayır*. Ama eğer yeğenlerin Tobias’a Alice yüzünden yaklaştıklarını, Alice’i taciz ettiklerini, kaba davrandıklarını ve birinin onu sıkıştırıp dudaklarını kendininkine yaklaştıracak kadar ileri gittiğini düşünüyorsan o zaman cevabım *evet*.”

Büyükanne birçok kez, piyanoyu biraz fazla iyi çaldığı için parmaklarını kıran ilk kocasını öldürdüğünü güçlü bir

şekilde ima etmişti. Eğer o şansın yarısına bile sahip olsaydı Vincent Blake'in yeğenlerini hadım edeceğinden derinden şüpheleniyordum.

“Ve Blake bir şey yapmadı mı?” diye sordum.

Büyükanne cevap vermedi ve ben de adamı nasıl karakterize ettiğini düşündüm; erkektir yapar türünden. “Ve damadınız da o zaman gitmeye karar verdi,” diye tahmin ettim, durum netleşiyordu.

“Tobias, Blake için çalışma hayalini bıraktı ve gözünü o olmaya dikti. Daha iyi bir versiyonu. Daha iyi bir *adam*.”

“O yüzden iki patente başvurdu,” dedim. “Biri birlikte çalıştıkları, diğeri farklı ama daha iyi olan. Neden Blake ona dava açmadı?”

“Çünkü Tobias onu adil bir şekilde yendi. Ah, belki biraz kurnazlıktı ve bir ihanetti elbette ama Vincent Blake bu oyunu oynayabilecek birini takdir ederdi.”

Zengin ve güçlü bir adam genç Tobias Hawthorne'un gitmesine izin vermiş ve karşılığında Tobias Hawthorne onu gölgede bırakmıştı.

“Blake tehlikeli midir?” diye sordum.

“Vincent Blake ve Tobias gibi adamlar her zaman tehlikelidir,” diye yanıtladı büyükanne.

“Bunları neden daha önce Jameson'la birlikte geldiğimizde anlatmadınız?”

“Kırk beş yıldan fazla oldu,” diye dudak büktü büyükanne, “o zamandan beri bu ailenin ne kadar düşmanı oldu biliyor musun?”

Bunu düşündüm. “Damadınızın tehdit listesi var. Blake o listede yok.”

“O hâlde Tobias, Blake'i bir tehdit olarak görmemiş olmalı ya da tehdidin etkisiz hâle getirildiğini düşünüyordu.”

“Blake, Toby'yi neden kaçırsın ki?” diye sordum. “Neden şimdi?”

“Çünkü damadım onu uzak tutamaz artık.”

Büyükanne elimi sıkıca tuttu. Yüzündeki ifade yumuşadı. “Şimdi piyanoyu sen çalıyorsun, kızım. Vincent Blake gibi adamlara izin verirken parmaklarının her birini kıracaklardır.”

BÖLÜM 56

Diğerlerinin yanına döndüğümde Vincent Blake'in tüm yolladıklarını bana gönderdiğini düşündüm. Ve telefonda *vâris* dışında kimseyle konuşmayacağını açıkça belirtmişti.

Şimdi piyanoyu sen çalıyorsun, kızım... Antreye adım attığımda ve Büyük Oda'nın duvarlarından seken kısık bir konuşma duyduğumda büyükannenin sözleri hâlâ aklımda yankılanıyordu.

"Yapma." Bu Thea'ydı, sesi alçak ve hassastı. "İçine kapanma."

"Kapanmıyorum." *Rebecca.*

"Üzülme, Bex."

Rebecca bu vurgudaki anlamı fark etti. "Kızgın ol."

"Annenden, Emily ve Eve'den nefret et, etmek zorundaysan benden de nefret et ama sakın ortadan kaybolayım deme."

Beni gördüğü an Jameson antreye geldi. "Bir şey var mı?"

Yutkundum. "Vincent Blake büyükbabanı yakın çevresine almış. Ona aileden biri gibi ya da en azından ona benzer davranmış."

"Müsrif oğul." Jameson'ın gözleri parladı.

"Eve?" Bu, Grayson'du ve bağıırıyordu. Antreyi taradım. *Oren, Xander, Thea, Rebecca Büyük Oda'nın önündeydiler. Ama Eve yoktu.*

Grayson görüş alanına girdi. “Eve gitmiş. Bir not bırakmış. Blake’in peşinden gidiyor.”

“Peki koruması?” diye sordum Oren’a.

Cevaplayan Grayson oldu. “Banyoya gitti, korumayı atlatmış.”

“Endişelenmeli miyiz?” Xander ortaya bir soru attı.

Büyükannenin, *Vincent Blake ve Tobias gibi adamlar her zaman tehlikelidir*, uyarısını duyuyordum.

“Peşinden gidiyorum.” Grayson sanki bir kavgaya hazırlanmış gibi acımasızca kollarını birleştirdi.

“Grayson, dur,” dedim aceleyle. “Düşün.” Eve’nin bir anda gitmesi çok anlamsızdı. Vincent Blake’in kapısına gidip Toby’yi öylece geri alacağını mı düşünmüştü?

Jameson, Grason’la aramıza girdi. Bir ya da iki saniyeliğine bana baktı, sonra kardeşine döndü. “Sakin ol, Gray.”

Grayson kelimelerin anlamını bilmiyormuş gibi bakıyordu. Taşlaşmıştı, hareketsizdi, çenesindeki kaslar kaya gibi sertti. “Onu bir kez daha yüzüstü bırakamam, Jamie.”

Bir kez daha. Kalbim sıkıştı. Jameson elini kardeşinin omzuna koydu. “*Konuşma* için yalvarıyorum.”

Grayson yemin etti. “Bunun için zamanım...”

“*Yapmak. Zaman.*” Jameson öne eğildi ve ne olduğunu duyamıyordum, Grayson’ın kulağına bir şey söyledi. *Konuşma*, Hawthorneların bir ritüeliydi; bu Grayson’ın Jameson bitirene kadar konuşamayacağı anlamına geliyordu.

Jameson Grayson’ın kulağına öfkeli fısıldamasını bitirdiğinde Grayson kıpırdamadan duruyordu. Onun kavga çıkarmasını, Jameson’ın söylediklerine fiziksel olarak yanıt verme hakkını kullanmasını bekledim. Ancak bunun yerine Grayson Davenport Hawthorne tek ve yalnızca tek kelimeyle ayrıldı. “Vazgeçiyorum.”

“Neyden vazgeçiyorsun?” diye sordu Rebecca.

Thea alaycı bir şekilde homurdandı. “Hawthornelar.”

“Vâris.” Jameson tekrar bana döndü. “Seninle konuşmam gerek. Yalnız.”

BÖLÜM 57

Jameson beni üçüncü kata; model trenlerle dolu bir hobi odasına götürdü. Onlardan düzinelerce vardı ve iki katı kadar ray cam masaların üzerine yerleştirilmişti. Jameson trenlerden birinin yan tarafındaki bir düğmeye bastı. Doku- nuşuyla arkamızdaki duvar ikiye bölündü ve eski moda bir telefon kulübesi büyüklüğünde ve şeklinde gizli bir oda ortaya çıktı. Duvarları tamamen değerli taşlardan yapılmıştı; odanın yarısı parlak, metalik siyah, diğer yarısı ise yanar- döner beyazdı.

“Obsidyen,” dedi Jameson. “Ve akik kristali.”

“Burada ne yapıyoruz, Jameson?” diye sordum. “Benim- le ne hakkında konuşacaksın?”

Sanki bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissettim. *Bir sır? Bir itiraf?* Jameson başıyla değerli taş odayı işaret etti. İçeri adım attım. Başımızın üstündeki tavan gökkuşağı renk- leri parlıyordu; daha fazla mücevherle.

Çok sonra Jameson’ın beni odaya doğru takip etmediğini anladım.

Duvar arkamdan kapandı. Ne olduğunu anlamam bir sa- niyemi aldı. *Jameson beni buraya kapatmıştı.* “Ne yapıyor- sun?” Duvara vurdum. “Jameson!” Telefonum çaldı. “Beni buradan çıkar.” Cevap verdiğim anda bunu söyledim.

“Çıkaracağım.” Jameson hattın diğer ucunda söz verdi.
“Geri döndüğümüzde.”

Biz. Aniden Grayson’ın neden dövüşme hakkında feragat ettiğini anladım. *Konuşma.* “Ona Eve’nin peşinden birlikte gideceğinizi söyledin.”

Jameson yanıldığını söylemedi.

“Ya tehlikedeysen?” diye sordum. “Tek istediği Toby’yi geri almak olsa bile bana onu almak için seni ya da Grayson’ı takas etmeyeceğini dürüstçe söyleyebilir misin? Onu çok az tanıyoruz ve büyükbabanın mesajında şöyle yazıyordu...”

“Vâris, tehlikeden uzak durduğumu hiç gördün mü?”

Parmaklarım yumruğa dönüştü. Jameson Winchester Hawthorne tehlike için yaşıyordu. “Eğer beni buradan çıkarmazsan Hawthorne, seni...”

“Yara izimin nasıl olduğunu öğrenmek ister misin?” Jameson’ın sesi bu zamana kadar duymadığım kadar yumuşaktı. Hangi yara izinden bahsettiğini hemen anladım.

“Kapıyı açmanı istiyorum,” dedim.

“Geri gittim.” Bu sözlerin devam etmesine izin verdi.
“Emily’nin öldüğü yere *geri gittim.*”

Emily’nin kalbi uçurumdan atladıktan sonra durmuştu.
“Jameson...”

“İnanılmaz bir yükseklikten atladım, tıpkı onun yaptığı gibi. İlkinde bir şey olmadı. Ya da ikincisinde. Ama üçüncüsünde...”

Jameson’ın gövdesi boyunca uzanan yara izini zihnimde canlandırabiliyordum. Parmaklarımı kaç kez kenarlarında gezdirmiş, karnının her iki yanındaki pürüzsüz deriyi hissetmiştim?

“Suya batmış bir ağaç vardı. Sadece bir dalını görebiliyordum. Altında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her şeyi açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum ama yanılmışım.”

Jameson’ın uçurumun tepesinden aşağı inip suya çarptığını hayal ettim. Sivri bir dalın etini yakaladığını, onu zar zor yavaşlattığını hayal ettim.

“İlkin hiç acı hissetmedim. Suda kan gördüm ve *sonra* acıyı hissettim. Sanki tenim yanıyordu. Vücudum çılgılık atarken kıyıya doğru yürüdüm. Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım. İhtiyar orada duruyordu. Kana gözünü bile kırpmadı, bana iyi olup olmadığımı sormadı, bağırmadı. Kanan bedenime yukarıdan aşağıya bakarken söylediği tek şey suydı: *Hevesini aldın, değil mi?*”

Değerli taş kafesimin duvarına yaslandım. “Bunu neden şimdi söylüyorsun?”

Diğer tarafta adımlarını duyabiliyordum. “Çünkü Gray canı yanana kadar atlamaya devam edecek. O her zaman sağlam olandı, Vâris. Asla titremeyen, asla geri adım atmayan, asla şüphe etmeyen. Ve şimdi, o güven veren alışıldık düşünme sistemini kaybetti ve benim güçlü olmam gerekiyor.”

“Beni de götür,” dedim Jameson’a.

“Bu seferlik,” dedi, sesinde acı bir tonla, “*bırak* da seni koruyan ben olayım, Avery.”

Gerçek adımı kullanmıştı. “Beni korumana ihtiyacım yok. Beni burada bırakamazsın, Jameson.”

“Yapamazsın. Edemezsin. Zorundasın. Bu benim ailemin pisliği, Vâris.”

İlk defa Jameson’ın ses tonunda kötü bir şey yoktu, ima yoktu. “Bunu temizlemek de bize düşer.”

“Peki ya Eve?” diye sordum. “Büyükbabanızın ne dediğini biliyorsun. *Kimseye güvenme*. Grayson düzgün düşünmüyor ama sen...”

“Her zamankinden daha net düşünüyorum. Eve’ye de güvenmiyorum.”

Sesi alçak ve acı vericiydi. Olduğum ve olabileceğim her şeyle güvendiğim tek kişi, Vâris, sensin.”

Ve böylece Jameson Winchester Hawthorne telefonu kapattı.

BÖLÜM 58

Jameson'ı boğacaktım. İkimiz yarışıyorduk, bahis oynuyorduk ve cesaret istiyorduk, bunu değil.

Oren'i aramayı denedim ama sesli mesaja düştü. Libby de cevap vermedi, bu da şarjının bitmiş olması demekti. Xander'i, sonra da Rebecca'yı denedim. Telefonunun bozulduğunu hatırlamadan önce Thea'yı aramak üzereydim. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak bıçağımı aldım, cinayet planladım, sonra da kira ödemekte zorlanan yabancılara on bin dolar verdim.

Sonunda Max'e mesaj attım. *Jameson beni dünyanın en pahalı zindanına hapsetti*, diye yazdım. *Beni korumakla ilgili saçma sapan fikirleri var.*

Max'in yanıtlaması uzun sürmedi. O YEŞİL GÖZLÜ PİÇ.

Kendime rağmen sııttım ve karşılık verdim: *Küfür ettin.*

Max ışık hızıyla cevapladı: *"Sırıtkan, ataerkil bot-kafalı, anasını-sattığım, ağzına tükürdüğüm ataerkilini mi tercih ederdin?"*

Homurdandım ve sonunda değerli taşlı odanın üç yüz altmış derecelik manzarasını görebilecek kadar sakinleştim. *Obsidyenden yapılmış iki duvar*, diye düşündüm. *Beyaz akikten yapılmış iki duvar.* Duvarları incelemek beni bir çı-

kış anahtarına yönlendirmedi ancak değerli taşların tuğlalara dönüştürüldüğünü ve bu tuğlalardan herhangi birinin üstüne veya altına bastığınızda döndüklerini ortaya çıkardı. Siyah bir tuğlayı döndürmek onu beyaza çevirdi. Beyaz bir tuğlayı döndürmek onu siyaha çevirdi.

Xander'ı tuttuğu bir yapbozla uğraşırken gördüğüm tüm zamanları düşündüm, sonra boynumu uzatıp duvarların, tavanın ve zeminin her detayını inceledim. Jameson beni bir zindana kilitlememişti.

Beni bir *kaçış odasına* kilitlemişti.

Üç saat geçmesine rağmen hâlâ doğru yola ulaşamamıştım ve her geçen dakika Jameson ile Grayson'ın Eve'ye yetişip yetişmediğini merak ediyordum. Her türlü uyarı zihnimde dönüp duruyordu.

Kimseye güvenme.

Yakınındaki herkes bir dahaki hedef olabilir.

Beklemekten yoruldum.

En karanlık anlarımda Eve'nin Toby'yi geri almak için her şeyi ama her şeyi yapacağına dair nasıl yemin ettiğini düşündüm.

Onu düşünme. Ya da onları. Ya da bunların hiçbirini. Çevremdeki ışıltılı odaya –zenginliğe, güzelliğe– baktım ve duvarların üzerime geldiğini hissetmemeye çalıştım. “Işıltı,” diye mırıldandım. “Zenginlik. Peki ya elmaslar?”

Zaten düzinelerce desen denemiştım: *H harfi, bir satranç tahtası, bir anahtar...*

Şimdiyse beyaz duvarlar üzerinde kara elmas, siyah duvarlarda da beyaz elmasları deniyordum. *Hiçbir şey.* Hayal kırıklığına uğradım, elimi elmaslardan birinin üzerine götürüp sildim.

Çıt.

Duyduğum sesle gözlerim kocaman açıldı. *İki siyah elmas, bir beyaz elmas, diğer obsidyen duvarda hiçbir şey yok.* İkinci tıklamayla yerde bir panel belirdi, daha iyi görebilmek için çömeldim. Panel değil. Bir tavan kapısı. “Sonunda!”

Hiç düşünmeden, tereddüt etmeden karanlığa daldım. Telefonumu aldım, ışığını açtım, sonra bir merdivene çarpma kadar dolambaçlı yolun kıvrımlarını ve dönüşlerini takip ettim. Tırmandım ve bir tavana, sonra da başka bir tavan kapısına geldim.

Avuçlarımı düz bir şekilde ona dayayıp sonuna kadar ittim, sonra kendimi daha önce hiç görmediğim bir yatak odasına çektim. Altı telli yıpranmış bir gitar önümdeki duvara yaslanmıştı; solumda dalgaların karaya attığı odunların yeniden kullanılmasından yapılmışa benzeyen kral boy bir yatak duruyordu. Arkamı döndüğümde Nash’in şifonyer olarak ikiye katlanan büyük bir ahşap çalışma tezgâhının yanındaki metal bir tabureye tündediğini gördüm.

Kapıyı kapatıyordu.

Ona doğru yürüdüm. “Gidiyorum,” dedim öfkeyle. “Beni durdurmaya çalışma. Jameson ve Grayson’ın peşinden gideceğim.”

“Öyle mi?” Nash tabureden kıpırdamadı. “Sana dövüşmeyi öğrettim çünkü *düşüncene* güveniyorum, ufaklık.” Ayağa kalktı, ifadesi yumuşaktı. “Güvenin mi kayboldu?” Nash bu soruyu cevaplamam için bana bir saniye verdi, sonra kenara çekilip kapıya giden yolu açtı.

Kahretsin, Nash. Uzun bir nefes verdim. “Hayır.”

Öfkemin, endişemin ve karanlığın, döngü hâlindeki düşüncelerimin ötesinde düşündüm. Ben orada saatlerce ge rideydim ve Oren’in Jameson ile Grayson’ın yalnız başına gitmesine izin vereceği söylenemezdi.

“O mankafalar geri döndüğünde biraz bant ödünç almak istersen,” dedi Nash, “beni ikna edebilirsin.”

“Teşekkürler, Nash.” Biraz daha sakinleşip koridora çıktım ve Oren’i gördüm. “Jameson, Grayson ve Eve,” dedim hemen, ses tonum sertti, “ne durumdalar?”

“Güvende, hazır ve nazır,” diye rapor verdi Oren. “Eve, Blake yerleşkesine gitmeyi başardı ancak içeri girmesine izin verilmedi. Çocuklar kısa bir süre sonra oraya vardılar ve onu ikna ettiler. Şimdi hepsi geri dönüyor.”

Gelen rahatlama, kızgınlığımın artmasının önünü açtı. “Jameson’ın beni kilitlemesine izin mi verdin?”

“Güvendeydin.” Oren’in dudakları titredi. “Korunuyordun.”

“İşte karşınızda!” Oren’in diğer tarafından bir ses gürledi. “Kahramanlar savaşa gidiyor! Avery özgür kalacak!”

Oren’in arkasına baktığımda Xander, Thea ve Rebecca’nın geldiğini gördüm. Xander’in elinde bir ortaçağ şövalyesinin kolundan alınmış gibi görünen devasa bir metal kalkan vardı.

“İyi ve kutsal olan her şeye yemin ederim ki,” dedi Thea fısıldayarak, “Şimdi rol yapma oyunu” hakkında bir kelime daha söylersen Xander...”

Oren’in yanından geçtim. “‘Kurtardığın’ için minnettarım Xan ama telefonuna bakamaz mıydın?” Rebecca’ya baktım. “Sen de?”

“Üzgünüm,” dedi Rebecca. “Telefonum sessizdeydi. Kafa dağıtıyorduk.” Yeşil gözleri Thea’ya kaydı. “Bilardo oynuyorduk.”

Thea’ya baktım. Kazağı omzundan yırtılmıştı, saçı belirgin şekilde kusursuz değildi. İkisi bilardo salonunda ya

* Yüz yüze bir ortamda, katılımcıların kostüm giydikleri, sahne ekipmanı kullandıkları ve rollerini sahneledikleri rol yapma oyunu. (c.n.)

da atari salonunda olabilirlerdi ama *bilardo oynamalarına* imkân yoktu. Ama en azından Rebecca artık kabuğuna çekilmiş görünmüyordu.

“Mazeretin nedir?” diye sordum Xander’a.

Kalkanını yan tarafa tuttu. “Ofisime buyurun.”

Gözlerimi devirdim ama yine de ona katıldım.

Xander bizi Oren’dan uzak tutmak için kalkanı kullandı ve sonra beni köşeye götürdü. “Vincent Blake’in mevcut ve geçmiş varlıklarını derinlemesine incelemek için içerik silsilesine girdim.” Xander durakladı, kendisini güçlendirdi. “İsmi tanıdım. VB, Isaiah Alexander’ın kovulduktan hemen sonra çalıştığı yeri.”

Xander’in babası Vincent Blake için çalışmıştı.

Bu düşünce aklımda bir domino taşı gibiydi, biri diğerini deviriyordu. *Müsrif Oğul’da üç karakter vardı, değil mi?*

Vezir, şah ve fil. Sadık kalan oğul.

“Isaiah Alexander hâlâ Blake için mi çalışıyor?” diye sordum Xander’a, aklım karışmıştı.

“Hayır,” dedi Xander vurgulayarak. “On beş yıldır hayır. Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum, Avery ama Isaiah’ın Toby’nin kaçırılmasında parmağı olması mümkün değil. Kendisi kendi garajına sahip bir tamirci ve onun için çalışan diğer tamirci doğum izninde olduğundan haftalardır çift vardiya çalışıyor.” Xander yutkundu. “Ama yine de... bize üstünlük sağlayacak bir şeyler biliyor olabilir. Ya da bir şeyler bilen birini tanıyordur. Ya da bilen birini tanıyan birini tanıyor...”

Thea yardımsever bir şekilde eliyle Xander’ın ağzını kapadı.

Dosya. Zihnimdeki domino zinciri sona erdi ve derin bir nefes aldım. Isaiah Alexander’ın dosyası boştu ve Xander sayfayı almadı.

Kayıp sayfada Vincent Blake'ten bahsedilmiş olma ihtimali neydi?

Eve aldı. Bu bir atlatma olabilirdi. Adil olmayabilirdi. Artık söyleyemiyordum bile.

Tüm vücudum titrerken Xander'ın kalkanının etrafından dolaştım ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde köşeyi dönüp bizi takip eden Oren'a baktım. "Jameson, Grayson ve Eve eve dönüyorlar değil mi?" diye sordum, kelimeleri kırparak. "Adamlarının koruması altında güvendeler ve önümüzdeki üç saat boyunca öyle kalacaklar?"

Oren'ın gözleri şüpheyle kısıldı. "Evet dersem ne yapacaksınız?"

Bu bize üç saat kazandırır. Xander'a baktım. "Sanırım Isaiah'la konuşmamız gerekecek. Ama hazır değilsen..."

"Doğuştan hazırım!" Xander kalkanını salladı. Xander Hawthorne'a özgü bir gülümsemeyle gülümsedi, sonra cesaretinin azalmasına izin verdi. "Ama gitmeden önce grup kucaklaşması yapalım mı?"

BÖLÜM 59

Bir saat sonra, otoyolda paparazzileri atlatmış, büyük bir güvenlik ekibiyle birlikte küçük bir kasabadaki tamirci dükkânının önüne park etmiştik. Dükkânda sadece bir kişi çalışıyordu. İçeri girdiğimizde bir arabanın altındaydı.

“Beklemeniz gerekecek.” Isaiah Alexander’ın sesi ne yüksek ne de alçaktı.

Xander’ın iyiliği için onun bu olaylara gerçekten bulaşmadığını umuyordum.

“Yardım ister misiniz?” diye teklifte bulundu Xander. Bazı insanlar sinirlenince susarlar. Xander gevezelik etti. “Mekanik şeylerde oldukça iyiyimdir, özellikle de yanıcı olmadıkları müddetçe.”

Bir kıkırdama sesi. “Çok fazla zamanı olan biri gibi konuşun” Isaiah Alexander arabanın altından çıkıp ayağa kalktı. Xander’ın boyundaydı ama omuzları daha genişti. Teni koyu kahveydi ama ikisinin de gözleri aynıydı.

“İş mi arıyorsun?” diye sordu Xander’a, sanki üç genç kız ve birkaç korumayla birlikte buraya sürekli gelen inatçı gençlere soruyor gibi.

“Ben Xander.” Xander yutkundu. “Hawthorne.”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Isaiah, ses tonu ciddi ama bir şekilde de nazikti. “İş mi arıyorsun?”

“Belki.” Xander ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve ardından gergin gevezeliklerine devam etti. “Son iki yılda geri dönüşü olmayan noktaya kadar dört buçuk Porsche’yi söktüğüm konusunda muhtemelen seni uyarsam iyi olur. Ama bence bunu hak etmişlerdi ve benim de parçalara ihtiyacım vardı.”

Isaiah bunu olumlu karşıladı. “Bir şeyler üretmeyi seviyorsun, değil mi?”

Soru ve dudaklarının yukarıya doğru hafif kıvrımı neredeyse beni altüst etmişti, bu yüzden bunun Xander’ı ne kadar derinden etkilediğini hayal bile edemiyordum.

“Beni görünce şaşırmadın.” Xander’ın sesi şaşkın çıkmıştı; bu, *kelimenin tam anlamıyla* kendini sersemletebilen ve hiçbir ritmi kaçırmadan ilerleyebilen birinden geliyordu. “Şaşıracığını düşünmüştüm.” Ağzından kaçırdı. “Ya da kim olduğumu bilmeyeceğini. Tepkimi senin tam şaşkınlık ve bilgi seviyene göre ayarlayan bir zihinsel akış şeması hazırlamıştım.”

Isaiah Alexander oğluna baktı, ifadesi değişmemişti. “Üç boyutlu muydu?”

“Zihinsel akış şemam mı?” Xander ellerini havaya kaldırdı. “Tabii ki üç boyutluydu! Kim iki boyutlu şema yapar ki?”

“İnekler?” dedi Thea ve sonra tiyatro seyircisinin duyacağı bir sesle. “Bana üç boyutlu şemayı kimin yaptığını sor, Xander.”

“Thea.” Rebecca onu dürttü.

“Yardım ediyorum,” diye ısrar etti Thea ve tabii ki Xander biraz sakinleşmiş görünüyordu.

“Beni biliyor muydun?” diye sordu Isaiah’a, sessizdi ama onu şimdiye kadar gördüğünden daha yoğundu.

Isaiah, Xander’ın gözlerine baktı. “Sen doğmadan önce.”

O zaman neden orada değildin? diye düşündüm nefesi-mi kesen bir gaddarlıkla. Babam çoğunlukla ortalıkta yoktu ama bu, Xander'dı, dikkat dağıtıcı unsurların ve kaosun kralı, EYHA, bu adamı aylardır bilen ama buraya sadece benim için gelen Xander.

Onun incinmesi fikrine katlanamazdım.

“Gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu Xander Isaiah’a te-reddütle.

“İsteseydim,” diye yanıtladı Isaiah, “sana iş isteyip iste-mediğini sorar mıydım?”

Xander gözlerini kırpıstırdı. Defalarca. “Buraya seninle Vincent Blake hakkında konuşmamız gerektiği için geldik,” dedi, beynine çarpan binlerce şey hakkında söyleyebildiği tek şey buymuş gibi.

Isaiah tek kaşını kaldırdı. “Bana gerçekten ziyade istek gibi geldi”

“İnsanların ikinci öğle yemeği hakkında böyle der,” dedi Xander gevezelik moduna dönerek, “ve bu tamamen yalan.”

“Yemek konusunda hemfikiriz,” dedi Isaiah. Sonra dö-nüp yanındaki arabaya baktı. “Blake için çalışmaya sen doğduktan kısa bir süre sonra başlayıp sadece iki yıldan bi-raz fazla çalıştım.”

Xander derin bir nefes aldı. “Büyükbabamın yanında ça-lıştıktan hemen sonra mı?”

Tobias Hawthorne’un sözü geçtiğinde Isaiah kendi-ni güçlü gösteriyormuş gibi görünüyordu. “Hawthorne’da çalıştığım süre boyunca rakipler beni çalmaya çalıştı. Her seferinde büyükbaban sözleşmemi iyileştirdi. Yirmi iki ya-şındaydım, bir dâhiydim, dünyanın zirvesindeydim ama sonra... hiçbir şey değildim.” Isaiah arabanın kaputunu açtı. “Hawthorne beni kovduktan sonra teklifler oldukça çabuk tükendi. Gençtim, aceleciydim ve altı rakamın orta-

sında bir maaşla yükseklerde uçuyordum, bir gecede dışlanan kişi oldum.”

“Skye yüzünden.” Xander’ın kafası karıştı.

Isaiah motordan başını kaldırıp Xander’a bir bakış fırlattı. “Annen söz konusu olduğunda kendi kararlarımı kendim verdim, Xander.”

“Ve ihtiyar onlar yüzünden seni cezalandırdı,” diye yanıtladı Xander, ne kadar acıdığını görmek için bir çürüğün üzerine basan bir çocuk gibi.

“Bir ceza değildi.” Isaiah dikkatini tekrar arabaya verdi. “Bir stratejiydi. Yirmi iki yaşında, nakit paraya o kadar doymuş bir gençtim ki bu paranın duracağını hiç düşünmemiştim. Yaptığım şeylerin çoğunu mahvetmiştim, bu yüzden kovulduktan ve kara listeye alındıktan sonra velayet için çok fazla mücadele edecek kaynaklara sahip değildim.”

Skye ile ilgili değildi. Isaiah Alexander’ın ne dediğini anlamaya başladım. *Tobias Hawthorne, Isaiah’ı Xander yüzünden kovmuştu.* İhtiyar onu, en küçük torununa hamile kalınmasından memnun olmadığı için değil, onu paylaşmayı reddettiği için kovmuştu.

“Sen de oğlundan vazgeçtin?” Rebecca, Isaiah’a sertçe sordu. Kendisi için nasıl savaşılacağını bilen biri değildi ama Xander için her zaman savaşırdı.

“Xander doğduğunda üçüncü sınıf bir avukatın dava açmasına yetecek kadar toparlayabilmişim. Mahkeme babalık testi yapılmasına karar verdi. Ama bilmiyor musunuz, sonuç negatif çıktı.”

Xander’ın gözlerine sahip adam böyle söyledi. Hem de Xander’ın gülümsemesiyle. “Akış şeması” kelimesini duyan ve Xander’ın bunları üç boyutlu yapıp yapmadığını soran adam dedi bunları.

“Skye ismimi Alexander koydu.” Xander doğası gereği sessiz bir insan değildi ama sesi artık zorlukla duyulabiliyordu. “DNA testinde sahtecilik yapmışlardır.”

“Kanıtlayamadım,” dedi Isaiah. “Senin yanına yaklaştımadım.” Bir şeyleri ayarladıktan sonra arabanın kaputunu kapattı. “Ve iş bulamadım. Vincent Blake’in yanına girdim.”

“Vincent Blake ile ilgili konuşmak istemiyorum,” dedi Xander, o kadar yoğun duygular içindeydi ki bağırırmaya başlamasını bekliyordum. Bunun yerine sesi fısıltıya dönüştü. “Beni *istediğini* mi söylüyorsun?”

Babamın Ricky Grambs yerine Toby olmasını ne kadar istediğimi, Rebecca’nın görünmez olarak büyüdüğünü ve Eve’nin on sekiz yaşına geldiği gün evden taşındığını düşündüm. Libby’yi düşündüm; annesi ona kendisini aşağılayan ve kontrol eden bir partneri hak ettiğini öğretmişti, sonra Jameson’ın *açlığını* ve Grayson’ın cezalandırıcı mükemmelliğini düşündüm; her ikisi de her zaman erişilemez olan onay için yarışıyordu.

Xander’ı ve buraya gelmekten ne kadar korktuğunu düşündüm.

Beni istediğini mi söylüyorsun? Bu soru etrafımızda yankılandı.

Isaiah yanıtladı: “Hâlâ istiyorum.”

Xander kaçtı. Bir an oradaydı, sonra kapının dışındaydı.

“Biz peşinden gideriz,” dedi Rebecca, yanma Thea’yı da alarak.

“Ne gerekiyorsa sor, Avery çünkü Xander soramaz. Bunu yapmak zorunda olmamalı.”

Kapı Rebecca ve Thea’nın ardından çarptı, ben de Isaiah Alexander’e baktım. *Oğlun harika biri*, diye düşündüm. *Onu asla incitemezsin*. Ama kendimi buraya gelme nedenimize ve Xander’ın sormadığı sorulara odaklanmaya zorladım. “Yani kovulup kara listeye alındıktan sonra Vincent Blake birdenbire ortaya çıkıp sana iş mi teklif etti?”

Isaiah beni o kadar uzun süre değerlendirdi ki kendimi yaklaşık dört yaşında ve beş santim boyunda hissettim. Ama yüzümde ne gördüyse bana bir cevap kazandırmıştı. “Blake en kötü ânımda yanıma geldi, Tobias Hawthorne’dan korkmadığını ve ben de korkmazsam birlikte harika şeyler yapabileceğimizi söyledi. Bana yeni inovasyon laboratuvarının başkanı olarak bir pozisyon teklif etti. Onun adına yaptığım sürece, istediğimi icat etmekte özgürdüm. Yine param olmuştu. Ben yine özgür olmuşum.”

“Peki neden bıraktın?” diye sordum. Bu bir tahmindir ama içimden bir ses iyi bir tahmin olduğunu söylüyordu.

“Fark etmemem gereken şeyleri fark etmeye başladım,” dedi Isaiah sakince. “Eğer ararsan şablon oradadır. Vincent Blake’in yoluna çıkan insanlar uzun süre ayakta kalamazlar. Kazalar yaşandı. İnsanlar ortadan kayboldu. Kimsenin kanıtlayabileceği bir şey yoktu. Blake’le ilişkilendirilecek bir şey yoktu ama şablonu bir kez görünce görmezden gelemedim. Kimin için çalıştığımı biliyordum.”

Buraya kısmen Vincent Blake’in neler yapabileceğini öğrenmek için gelmiştik. Ve artık biliyordum.

“Bu yüzden ayrıldım,” dedi Isaiah. “Kazandığım parayı aldım, bu kez biriktirmiştım, o parayla da burayı açtım, böylece başka bir Vincent Blake ya da Tobias Hawthorne için çalışmama gerek kalmadı.”

Isaiah’ın başına gelenler ahlakça doğru değildi. Bunların hiçbiri doğru değildi.

Rebecca ve Thea yeniden ortaya çıktı. Xander onlarla birlikte değildi. “Caddenin aşağısında bir çörek dükkânı var,” dedi Rebecca nefes nefese, “on iki jöle ve krema durumumuz var.”

Tekrar Isaiah’a baktım.

“Sana ihtiyaçları var gibi,” dedi, ilgisini tekrar çalıştığı arabaya yönelterek. “Burada olacağım.”

BÖLÜM 60

Rebecca ve Thea beni çörek dükkânına götürdüler, sonra da dışarıda beklediler. Xander tek başına bir masada oturup çörekleri üst üste dizmişti. Benim saydığıma göre beş tane vardı.

“İşte karşınızda...” dedi Xander. “Eğik Bavyera Kreması Kulesi!”

“Diğer yedi çörek nerede?” diye sordum çok üstüne gitmeden.

Xander başını salladı. “Çok fazla pişmanlığım var.”

“Kesinlikle şimdi bir çörek daha aldın,” diye işaret ettim.

“Bu çörekten muhtemelen *pişman* olamam,” diye kesin bir dille belirtti Xander.

Sesimi yumuşattım. “Az önce Hawthorne ailesinin, seni *isteyen* babanı hayatından uzak tutmak için sahte babalık testi yaptığını öğrendin. Kızgın ya da perişan olmanda sorun yok ya da...”

“Öfke ve yıkım konusunda uzman değilim, bunlar daha çok beyinlerinin üzüntüye odaklanmasına izin verecek kadar yavaşlayan insanlar için. Benim uzmanlık alanıma girense daha çok dizginsiz coşku ile sonsuz arasındaki Venn şeması örtüşmesi...”

“Xander.” Masanın üzerinden uzanıp elimi onun elinin üstüne koydum. Bir an orada öylece oturdu ve ellerimize baktı.

“Seni severim bilirsin, Avery ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.” Xander elimin altındaki elini çekti. “Neyi açıklamak istemediğimi de açıklamak istemiyorum, sadece bu çöreği bitirip en iyi dört çöreğini de yemek ve kendimi muhtemelen kusmadığım için tebrik etmek istiyorum.”

Başka bir kelime daha etmedim. Sadece Oren görüş alanıma girene kadar orada onunla durup bekledim. Başını sağa eğdi. Xander ve ben yerel biri tarafından fark edilmiştik, ben öyle sanıyorum ama iş Hawthorne ailesine ve Hawthorne vârisine gelince hiçbir şey uzun süre *yerel* kalmazdı.

Isaiah’ın garajına döndük. “Dışarıda beklememizi ister misin?” diye sordum Xander’a.

“Hayır. Sadece o metal çarkı bana vermeni istiyorum,” diye yanıtladı Xander. “Senin yanında olduğunu varsayıyorum?”

Yanımdaydı ve hemen ona verdim çünkü şu anda Xander’ın istediği her şeyi yapardım.

Kapıyı iterek açtı ve yavaşça Isaiah’ın üzerinde çalıştığı arabaya doğru yürüdü.

“Sana iki şey sormam gerek. İlki, Rube Goldberg makineleri hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hiç yapmadım.” Isaiah’ın bakışları Xander’inkiyle buluştu. “Ama mancınıklarının olması gerektiğini düşünüyorum.”

Xander sanki bu kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını salladı. “İkincisi, daha önce hiç buna benzer bir şey gördün mü?” Çarkı Isaiah’a uzattı, ikisi orada bulunan herkesin arasında sivrildi.

Isaiah arkı Xander'dan aldı. "Siz ocuklar bunu hangi cehennemden buldunuz?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Xander, gözleri parlayarak. "Bir tür insan yapımı bir Şey mi?"

"İnsan yapımı mı?" Isaiah başını salladı. "Hayır. *Bu* Bay Blake'in kartviziti. Ona hep aile mührü derdi."

Son mesajın geldiği zarfının üzerindeki aynı sembolü taşıyan mum mührü düşündüm.

"Sanırım onda onlardan beş tane vardı?" diye devam etti Isaiah. "Eğer mühürlerden biri sizdeyse Blake'in imparatorluğunda dilediğiniz gibi oynama iznine sahip olduğunuz anlamına geliyordu, ta ki onu memnun etmeye ne kadar. Eğer memnuniyetsiz olursa mühürden ve onunla birlikte gelen statü ve g ten mahrum kalmıŐsınız demektir."

Bunun sonuçlarını düşündüm. "Sadece aile mi?"

"Sadece aile," diyerek onayladı Isaiah. "Yeğenler, büyük yeğenler, kuzenler."

"Peki Blake'in oğlu?" diye sordum. Büyükanne bir oğuldan bahsetmiŐti.

"Bir oğlu olduğunu duymuştum," diye cevap verdi Isaiah. "Ama o, ben ortaya çıkmadan yıllar önce çekip gitmiş."

Müsrif oğul, diye düşündüm birden, adrenalin damarlarıma hücum etti.

"Vincent Blake'in oğlu *ekip gitmiş* derken neyi kastettin?" diye sordum Isaiah'a.

"Ne s ylediysem onu." Isaiah bana bir bakış attı. "Oğul bir noktada gitmiş ve geri dönmemiŐ. Mühürleri bu kadar değerli kılan Şeylerden biri de bu. Aile servetinin doğrudan vârisi yoktu. Söylentiye göre Blake öldüğünde *bunlardan* birini tutan herhangi biri..." Isaiah arka doğru başını salladı. "Hisseyi alır."

Isaiah beş mühür olduğunu söylemişti. Bu, elimde tuttuğum çarkın yaklaşık yüz milyon dolar değerinde olduğu an-

lamına geliyordu. Toby'yi ve anneme bir şeye ihtiyacı olursa Jackson'a gitmesi konusunda verdiği talimatları düşündüm. *Ne bıraktığımı biliyorsun, yazmıştı. Değerini biliyorsun.*

“Yirmi yıldan fazla bir süre önce, Toby bunu babasından çalmış.” Mühre, eş merkezli halka katmanlarına baktım. “Ama neden Tobias Hawthorne’da Blake ailesinin mühürlerinden biri var? Blake’in servetinin beşte birini kendisine ihanet eden bir milyardere bırakmayı planlamasının imkânı yok.”

Isaiah omuz silkti ama bunda kafa karıştıran bir şeyler vardı, sanki Tobias Hawthorne ya da Vincent Blake’e aklında yer vermeyi reddediyordu. “Ne biliyorsam anlattım,” dedi. “İşe dönsem iyi olur.” Bakışları Xander’a gitti. “Yalnız...”

Bir an için Xander’a babasının dosyasını sorduğumda duyduğum belirsizliğin aynısını onun ses tonunda da duydum.

“Konuşmak istiyorum,” dedi Xander kelimeleri aceleyle söyleyerek. “Evet, yani, sen de istiyorsan.”

“Peki o hâlde,” dedi Isaiah.

Rebecca durup tekrar dükkâna döndüğünde hepimiz neredeyse kapıdan çıkacaktık. “Vincent Blake’in oğlunun adı neydi?” diye sordu, sesinde garip bir ton vardı.

“Uzun zaman oldu,” dedi Isaiah ama sonra tekrar Xander’a baktı ve içini çekti. “Bir düşüneyim... Will.” Isaiah parmaklarını şıklattı. “Oğlunun adı Will Blake’ti.”

Will Blake. Bir an için Isaiah’ın dükkânında duramadım. Hawthorne Malikânesi’nde Toby’nin kanadındayken, zihinsel konular üzerine yazılmış bir şiir okumuştum.

William Blake.

BÖLÜM 61

Ya Toby o şiiri duygusal sebeplerden seçmediyse? Ya kendisi hakkında yazdığı sırlar ve yalanlar gizlice evlat edinilmesinin ötesindeyse?

O mühür neden Tobias Hawthorne'daydı?

Rebecca, Thea ve ben; Xander'a babasıyla vakit geçirmesi için biraz zaman tanıdık. Geri kalanımız SUV'de bekledik. Paparazziler çörek dükkânına gelirse Isaiah'ın garajına değil benim SUV'lerime odaklansınlar diye Oren'a bloğun etrafından dolaşmasını sağladım. Biz beklerken, aklım hızla çalışıyordu. *William Blake. Blake ailesinin mühürü. Nakam. İntikam. İntikamcı.*

Xander SUV'ye bindiğinde babası hakkında tek kelime etmedi. "Bütün o düşüncelerini bana anlat," dedi bana.

Bir süre onu inceledim. Kahverengi gözleri sabit ve parlaktı, bu yüzden buna mecbur kaldım. "Vincent Blake'in şu anda yaptığı şeyin, Toby'yi kaçırmasının, benimle oyun oynamasının, hiçbirinin elli yıl önce alınmış bir patentle ilgili olduğunu düşünmüyorum." Patent numarası bize kiminle uğraştığımızı söylemişti. Bunun bize de motivasyon sağladığını sanıyorduk ama yanılmışız. "Sanırım bu Vincent Blake'in oğluyla ilgili."

"Müsrif oğul," diye mırıldandı Xander. "Will Blake."

Dünyayı nankörce dolaşarak, Vincent Blake'in kendine özgü sesi zihnimde çınladı, harcanmış bir gençlik. Hayır-sever bir baba, onu evinde karşılamaya hazırды. Ama eğer hafızam yanıltmıyorsa o hikâyede üç karakter vardı...

Her şey bu hikâyedeki üçüncü kişinin Tobias Hawthorne olduğunu işaret ediyordu ve eğer durum buysa belki de Xander yanıliyordu. “Ya Will müsrif değilse?” dedim. “Telefonda, Blake müsrif oğul benzetmesinde üç karakterin olduğunu vurguladı. Baba...”

“Vincent Blake.” Thea boşluğu doldurdu.

Başımı salladım. “Ailesine ihanet eden, parayı alıp kaçan oğul ya Vincent Blake'in *kendi* oğlu değilse? Ya aile ortamına getirdiği bir adamsa? Genç Tobias Hawthorne. Büyükanne o zamanlar Blake'in oğlunun daha genç olduğunu söylemişti, o on beş yaşındayken büyükbabanız...” Bir hesap yaptım. “Yirmi dördtü.”

“Vincent Blake'in on beş yaşındaki oğlu bu mühürlerden birine sahip olacak yaşta olmayabilirdi,” dedi Xander, sesli düşünerek, “ama ihanete tanık olacak kadar büyüktü.”

Tüm vücudum canlı ve tetikte hissediyordum, dehşete kapılmış ve büyülenmişim. “İhanete tanık olmak,” diye tekrarladım, “ve babasının neden hiç kimsenin onu milyonların arasından kurtarmasına izin vermediğini merak etmek.”

Bu, Will Blake'i, müsrif çocuğun ihanetinin cezalandırılmak yerine ödüllendirilmesine üzülen iyi oğul konumuna getiriyordu.

Müsrif oğul hikâyesinde üç karakter vardı, öyle değil mi? Nakam. İntikam. İntikamcı.

Sonunda hep ben kazanırım.

“Soru şu ki,” dedi Xander, “Toby neden o zamanlar William Blake adlı bir şairin şiirini kanadında saklı bırakmıştı?”

“Peki,” diye ekledim, aklımda bir düşünce belirdi, “Will ortadan kaybolduğunda Blake ailesinin mühürlerinden birinin yanında *olması* ihtimali nedir?”

Tobias Hawthorne’un elindeki mühür Vincent Blake’in oğluna ait olsaydı...

Sanki uçurumun kenarına doğru gidiyormuşuz gibi hissettim.

“Will Blake ne kadar zaman önce kayboldu?” Rebecca hiçbirimize bakmıyordu. Pencereden süzülen ışık saçlarına vuruyordu. Sesi gırtlaktan ve yoğundu.

Telefonumu aldım ve bir araştırma yaptım. Sonra bir başka. Sonunda emindim: Vincent Blake’in oğluyla en son halka açık bir fotoğraf çekildiğinde Will yirmili yaşlarının başındaydı. “Kırk yıl önce mi?” diye tahmin ettim. “Artı veya eksi. Rebecca...”

“Will, William’ın takma adlarından biridir,” dedi Rebecca, arabadaki oksijenin son molekülünü bile emerek. “Ama bir diğeri de Liam’dır.”

BÖLÜM 62

Mallory Laughlin onu hamile bırakan adam hakkında pek bir şey açıklamamıştı. Onun daha büyük ve çok çekici olduğunu söylemişti. Adının *Liam* olduğunu söylemişti. Eve, Liam'a ne olduğunu sorduğunda tek söylediği onun çekip gittiği idi.

Liam, Will Blake'se...

Eğer Hawthorne arazisinde yaşayan on altı yaşında bir kızı aramışsa...

Eğer o kızı hamile bıraktıysa...

Ve eğer Will gerçekten kırk yıldır *-artı veya eksi-* görülmediyse...

Kafamda biriken sorular. Toby, Will Blake'in biyolojik babası olduğunu biliyor muydu veya bundan şüpheleniyor muydu? Vincent Blake, Toby'nin torunu olduğunu biliyor muydu? *Onu bu yüzden mi kaçırdı?* Ve eğer Toby'nin babasından çaldığı mühür gerçekten Vincent Blake'in oğluna aitse, nasıl oldu da Tobias Hawthorne'un eline geçmişti?

Will Blake'e ne olmuştu?

Daha önce uçurumun kenarına doğru hızla gittiysek şimdi serbest düşüşteydim.

Hawthorne Malikânesi'ne döndüğümüzde SUV'den inerken Jameson oradaydı. Benden birkaç santim uzakta durdu,

yoğunluğu vücuduna yayılıyordu. Konuştuğumda öğrendiğimiz her şey ağzımdan dökülüyordu.

“Senin neyin var, Vâris?”

Ona baktım, inanmazlık yerini içimde köpüren ve patlayan öfkeye bıraktı. “*Benim* neyim mi var? Beni dünyanın en değerli kaçış odasına kilitleyen sensin!”

“Seni güvende tutmak için,” diye vurguladı Jameson. “Vincent Blake güçlü, bağlantıları var ve senin peşinden gelmeye devam edecek, Avery çünkü krallığın anahtarlarını tutan sensin. Ve senin sahip olduğun şeyi mi istiyor yoksa onu yakmak mı istiyor bilmiyorum ama her iki durumda da bana izin vermezsen seni nasıl güvende tutabilirim?”

Jameson’ın beni sevdiğini biliyorum ve bu beni çok kızdırıyor çünkü bizim aşkımız böyle olmak zorunda. “Beni hiçbir şeyde tutman gerekmiyor!” diye tersledim. Bakışlarını uzaklaştırmaya çalıştı ama izin vermedim. “Ne bulduğumuzu sor.”

Sormadı.

“Sadece sor, Jameson.”

Sormak istediğini ama kendini zorladığını görebiliyordum. “Önce bana söz ver.”

“Ne için söz verecektim?”

“Daha dikkatli olmak için. Geldiğimde seni tekrar gitmiş bulmamak için.”

Onu buna inandırmak için bunu nasıl söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden iki elimi de göğsüne koydum ve herkesten daha iyi tanıdığım yeşil gözlere baktım. “Burada kilitli kalmayacağım ve beni kilitlemek sana düşmez. Senin korumana ihtiyacım yok.”

“Bunu sen istedin!” Jameson sanki kelimeler ondan koparılmış gibi konuşuyordu. Derin bir nefes alarak parmaklarını etrafımda dolaştırdı. “Bu her zaman istediğin şeydi.

Onurlu olmaya çalışan ve sevdiği kızı korumak için ölebilecek kibirli, görev bilincine sahip bir pislik.”

Dondum. Mantıksal olarak kalbimin hâlâ attığını biliyordum. Hâlâ nefes alıyordum. Ama hissetmedim. Diğerlerini görüş alanımda görebiliyordum ama hareket edemiyordum, Jameson’dan sesini alçaltmasını isteyemezdim, gözlerinin yeşili ve yüzünün çizgileri dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

“Ben Grayson değilim,” dedi, kelimelerle harap olmuş bir hâlde.

“Olmanı istemiyorum,” dedim yalvararak... ne için, bundan bile emin değildim.

“Evet istiyorsun,” diye ısrar etti Jameson sessizce. “Ve bunun bir önemi bile yok çünkü burada gösteri yapmıyorum, Vâris. Aşırı korumacı davranmıyorum ya da öyleymiş gibi de yapmıyorum, hayatımda bir kez olsun, doğru şeyi yapmak istiyorum.” Ellerini yüzümün bir yanına, ardından ensemin arkasına götürdü ve dokunuşunu vücudumun her santim karesinde hissettim. “Seni seviyorum. Seni korumak için *ölürüm*. Seni güvende tutmak için benden nefret etmeni sağladım, *kahretsin*, Avery, bazı şeyler kumar oynanamayacak kadar değerlidir.”

Jameson Whinchester Hawthorne beni seviyordu. Beni *seviyordu* ve ben de onu seviyordum. Ama onun Grayson olmasını istemediğimi söylediğimde ciddi olduğuma nasıl inandıracağımı bilmiyordum.

“Senin için,” dedi Jameson, sesi kısıktı, “olmak istediğim bu.”

Keşke yine Hawthorne Malikânesi’nin bahçesinde olsak diye hayal ettim. Yine doğum günüm olduğunu ya da bir yılın geride bırakılıp geçtiğini ve dünyanın öbür ucunda olduğumuzu, her şeyi gördüğümüzü, her şeyi yaptığımızı, her

şeye sahip olduğumuzu. Toby'nin hiç kaçırılmadığını, Vincent Blake'in var olmadığını, Eve'nin buraya hiç gelmemiş olmasını diledim...

Eve, diye düşündüm birden ve sonra çok daha önce fark etmem gereken bir şeyin farkına vardım. Eğer Vincent Blake'in oğlu Toby'nin babasıysa bu, Eve'yi torununun kızı yapıyordu.

Eve ve Vincent Blake aileydi. Sözcükler beynimde şarapnel gibi patladı. Eve'nin bana posta yoluyla DNA testi yaptığından bahsettiğini, Toby'nin onun için ne ifade ettiğini anladığımı, sonunda istenmenin onun için nasıl bir his olduğunu anladığımı düşündüğüm için güvenimi ilk kez nasıl kazandığını anlattığını, sonunda onu isteyen bir *aileye* sahip olmayı istediğini düşündüm.

Fakat o aile ya Toby değilse?

Ya onu ilk önce başkası bulmuşsa?

Ona Toby'nin kanadını gösterdiğimi, “Zehirli Ağaç”tan bahsettiğim ve şairin adını söylediğim ânı düşündüm: William Blake. Eve dizlerinin üstüne çöküp şiiri tekrar tekrar okumuştı. *İsmi tanımişti.*

“Vâris.” Jameson hâlâ bana bakıyordu ve başparmaklarını hafifçe elmacıkkemiklerimin üzerinde gezdirmesinden aklımın uçtuğunu anladığını fark ettim. Bunun için beni suçlamadı. Benden başka bir şey istemedi. Tek söylediği “Anlat bana,” oldu.

Ben de anlattım.

Ve sonra bana Eve'nin Wayback Kulübesi'nde olduğunu söyledi, Grayson'la birlikte.

BÖLÜM 63

Oren ve iki adamı, Jameson ve beni Wayback Kulübesi'ne götürdü. Rebecca bizimle gelmedi, bizimle gelmek *istemedi*. Thea ve Xander onunla kaldı.

Bayan Laughlin açana kadar zili tekrar tekrar çaldım.

“Grayson ve Eve,” dedim, sesimi hissettiğimden daha sakin çıkarmaya çalışarak, “buradalar mı?”

Bayan Laughlin, muhtemelen nesiller boyu Hawthorne çocuklarında kullanılan bir bakışla beni iğneledi. “Kızımın birlikte mutfaktalar.”

Oraya doğru ilerledim, Jameson peşimdeydi, Oren tam solumdaydı, adamları onun sadece birkaç adım gerisindeydi. Eve'yi Mallory'nin yıpranmış ahşap masasının karşısında otururken bulduk. Grayson, nöbet tutan aksi bir melek gibi Eve'nin arkasında duruyordu.

Eve bakışlarını bize doğru çevirdi ve ben onun gözlerindeki kurnaz bakışı, konuşmadan önce durumu değerlendirdiğini, beni değerlendirdiğini hayal edip etmediğimi merak ettim. “Herhangi bir gelişme?”

Bir, diye düşündüm. *Vincent Blake'le münasebetin olduğunu biliyorum.*

“Toby'ye ulaşmaya çalıştım,” diye devam etti Eve dikkatle. “Ama ulaşamadım. *Biri* beni geri getirdi.”

O biri, şu anda ona çok yakın oturuyordu.

“Grayson,” dedim, “seninle konuşmam gerek.”

Eve dönüp Grayson’a baktı. Saçlarının omzuna düşmesinde narin bir şeyler vardı, gözlerini ona çevirmesindeyse neredeyse büyüleyici bir şeyler bulunuyordu.

“Grayson,” dedim tekrar, sesim telaşlı ve alçaktı.

Jameson bana kardeşinin adını üçüncü kez söyleme fırsatı vermedi. “Avery, senin de bilmen gereken bir şeyi öğrendi. Dışarıda, Gray. Şimdi.”

Grayson bize doğru yürüdü. Eve de geldi. “Ne öğrendin?” diye sordu.

“Ne olmasını umuyorsun... ya da ne olmamasını?” Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama şimdi söylemiştim, onun tepkisini belli etmiştim.

“Bu ne demek oluyor?” diye tersledi Eve, yüzünde acıya benzer bir şey titreşti.

Bu bir rol müydü? *Bunca zamandır, hepsi rol müydü?* Bakışlarım boynundaki zincire takıldı ve üzerinde havlu ve madalyondan başka bir şey olmadan banyomdan çıktığı âna döndüm. Bütün hayatını kimsesi olmadan geçirdiğini ısrar eden Eve neden madalyon taksındı ki?

İçinde ne vardı?

Küçük metal bir çark. Isaiah beş tane olduğunu söylemişti, Vincent Blake özellikle aileye veriyordu ve Eve ailedendi.

“Madalyonunu aç,” dedim keskince. “İçinde ne var bana göster.”

Eve hareketsiz kaldı. Madalyona uzandım ama Grayson elimi yakaladı. Bana buz gibi bir bakış attı. “Ne yapıyorsun, Avery?”

“Vincent Blake’in bir oğlu varmış,” dedim. Bunu burada yapmak istememiştim, Mallory’nin ve Bayan Laughlin’in önünde ama öyle olsun. “Adı Will’miş. Sanırım Toby’nin

babasıydı. Ve *bu*?” Toby ortadan kaybolduğunda elinde bulunan Blake ailesinin mührünü geri çektim. “Oldukça kesin bir şekilde Will’indi. Blake bunları kendi safındaki aile üyelerine veriyordu.” Eve’nin beni izlediğini hissedebiliyordum. Yüzü ifadesizdi, o kadar dikkatli bir ifadesizlikti ki. “Doğru değil mi, Eve?”

“Buraya gelip,” Mallory Laughlin cırtlak bir şekilde tersledi, “bunları söylemeye hakkınız yok. *Herhangi birini.*” Beni geçip Bayan Laughlin’e baktı. “Sen de orada öylece durup bunları yapmasına izin mi vereceksin?” diye sordu, sesini bir oktav yükselterek. “Burası senin evin!”

“Sanırım en iyisi,” dedi Bayan Laughlin sertçe, “buradan gitmeniz olacak.”

Bir yılımı onunla ve ekibin geri kalanıyla birlikte ilerlemek için harcadım. Yabancı ve düşman olmaktan, kabul edilmeye geçmişim. Bunu kaybetmek istemiyordum ama geri adım atamazdım.

“Adının Liam olduğunu söyledi,” dedim sessizce, bakışlarım Mallory’ye kaydı. “Size gerçekte kim olduğunu ya da neden burada olduğunu söylemedi.”

Bayan Laughlin bana doğru bir adım attı. “Gitmeniz gerek.”

Hayatının büyük bölümünde Hawthorne Malikânesi’nde kâhya olarak hizmet etmiş kadına dönerek, “Will Blake kızınızı aradı,” dedim. “Yirmili yaşlarında olmalıydı. Kızınız da henüz on altı yaşındaydı. Onu gizlice araziye soktu, hatta Hawthorne Malikânesi’ne kadar.” Durmadım. “Muhtemelen bu onun fikriydi.”

Acı dolu bir ifade Bayan Laughlin’i gözlerini kapatmaya zorladı. “Kes şunu,” diye yalvardı. “Lütfen.”

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedim, “ama Will Blake’in o zamandan beri görülmediğini biliyorum. Ve bazı neden-

lerden dolayı siz ve kocanız, Hawthornelerin torununuza evlat edinmelerine ve hatta bebeğin annesine bile onu kendi canları ve kanları gibi devretmelerine izin verdiniz.”

Mallory’nin boğazından tiz bir miyavlama sesi çıktı.

“Onları korumaya çalışıyordunuz, değil mi?” diye sordum Bayan Laughlin’e yumuşak bir sesle. “Kızınızı *ve* Toby’yi. Onları Vincent Blake’ten korumaya çalışıyordunuz.”

“Neden bahsediyor?” Eve, Mallory’ye doğru süzüldü, sonra eğildi ve gözleri doğrudan Mallory’ye bakacak şekilde başını eğdi. “Bana doğruyu söylemek zorundasınız,” diye devam etti. “Her şeyi. Liam... sizi *terk etmedi*, değil mi?”

O zaman onun ne yaptığını, şimdiye kadar ne yaptığını gördüm. “Bu yüzden buradasın,” dedim. “Ona cevapları vermen karşılığında Vincent Blake sana ne teklif etti?”

“Bu kadar yeter,” dedi Grayson bana sert bir şekilde.

“Gerçekten ama gerçekten yetmez,” diye yanıtladı yanı başımda alev alev yanan Jameson.

“Bu kolyenin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun, Grayson,” dedi Eve, madalyonu sıkarak. “Neden taktığımı biliyorsun. *Biliyorsun, Grayson.*”

“*Kimseye güvenme,*” dedim, sesim onunkine karışıyordu. “İhtiyarın mesajı buydu. Son mesajı, Gray. Çünkü Eve buradaysa Vincent Blake de çok geride olmayabilir.”

Eve vücudunu Grayson’inkine çevirdi; her hareketi zarafet ve öfkeyle doluydu. “Tobias Hawthorne’un son mesajı kimin umurunda?” diye sordu, sorunun sonunda sesi parçalar oldu.

“Beni istemedi, Gray. Avery’yi seçti. Onun için *asla* yeterli olmayacaktım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, Gray. Herkesten daha iyi biliyorsun.”

Gray’in parmaklarımdan kaydığını hissedebiliyordum ama savaşmayı bırakamazdım. “Skye’a mührü sormaya bizi

sen ittin,” dedim, Eve’ye bakarak. “Hawthorne ailesinin derin, karanlık sırlarını sorup duruyorsun. Toby’nin babasıyla ilgili cevaplar için baskı yaptın...”

Eve’nin yanağına tek bir damla gözyaşı süzüldü.

“*Avery.*” Grayson’ın ses tonunu tanıdım. Bu, vâris olarak yetiştirilen çocuktü. Yerine bir rakibi koymak için ellerini kirletmek zorunda olmayan kişiydi.

Yine düşman mı oldum, Gray?

“Eve sana hiçbir şey yapmadı.” Grayson’ın sesi beni bir bistüri gibi kesti. “Toby’nin ebeveynliği hakkında söylediklerin doğru olsa bile Eve’nin ailesiyle suçlanmasına gerek yok.”

“O zaman madalyonunu aç,” dedim, ağzım kurumuştü.

Eve bana doğru yürüdü. Üç adım kala Oren devreye girdi. “Bu yeterince yakın.”

Grayson’a, hiç kimseye tek kelime etmeden Eve madalyonunu açtı. İçinde küçük bir kızın resmi vardı, *Eve* olduğunu fark ettim. Saçları kısa kesilmiş ve yamuk yumuktu, küçük yanakları incecikti. “Hiç kimse ona değer vermedi. Hiç kimse onun resmini madalyona koymazdı.” Eve bakışlarıyla buluştu ve her ne kadar savunmasız görünse de bu kırılğanlığın altında başka bir şey gördüm. “Bunu bir hatırlatıcı olarak taktım. Kimse seni sevmese bile sen kendini sevebilirsin. Kimse seni ilk sıraya koymasa bile sen kendini *koyabilirsin.*”

Orada durup kendini ilk sıraya koyacağını itiraf ediyordu ama sanki Grayson bunu göremiyordu. “Yeter,” diye emretti. “Sen bu değilsin, Avery.”

“Belki de Gray,” Jameson karşı çıktı, “onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsun.”

“Dışarı!” diye gürledi Bayan Laughlin. “Hepiniz çıkın!”

Hiçbirimiz hareket etmedik ve yaşlı kadının gözleri kııldı.

“Burası benim evim. Bay Hawthorne vasiyetinde bize ömür boyu kira ödemediye yaşama hakkı verdi.” Bayan Laughlin kızına baktı, sonra Eve’ye, sonunda bana döndü. “Beni kovabilirsin ama beni tahliye edemezsin ve evimi terk edeceksin.”

“Lottie,” dedi Oren sessizce.

“Bana Lottie deme, John Oren.” Bayan Laughlin ona bakarak. “Şimdi kızını, oğullarını al ve defolun.”

BÖLÜM 64

“Senin neyin var?” Grayson biz dışarı çıkar çıkmaz patladı.

“Söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu?” diye sordum, kalbim kırılan cam parçaları gibiydi. “Ya *onun* söylediklerini? Kendini ilk sıraya koydu, Grayson. Büyükbabandan *nefret ediyor*. Biz onun ailesi falan değiliz. Onun ailesi, *Blake*.”

Grayson SUV’ye doğru yürürken durdu. İnatlaştı, gömleğinin manşetleriyle ilgilendi ve takımının yakasındaki hayali bir noktayı temizledi. “Açıkçası,” dedi, ses tonu neredeyse muhteşemdi, “senin hakkında yanılmışım.”

Yüzüme buz gibi su atmış gibi hissettim. Bana vurmuş gibi.

Ve sonra Grayson Hawthorne’un uzaklaşmasını izledim.

Her şeyi bildiğini sanan adam, sanki bir ömür önceymiş gibi hissettiğim şeyleri söylediğimi duyabiliyordum.

Jilet gibi keskin dili olan bir kız.

Grayson’ın bana etkileyici bir yüzüm olduğunu söylediğini, Jameson’a benim de onlardan biri olduğumu Latince söylediğini duyabiliyordum, o yüzden anlayamıyordum. Grayson’ın uzun kılıcı tutuşumu düzelttiğini hissedebiliyordum, Hawthorne broşumu yere düşmeden yakaladığını görebiliyordum. El yapımı bir günlüğü yemek masasının üzerinden bana doğru kaydırıldığını görüyordum.

“Oren kulübeyi gözetlemesi için adam yollayabilir,” dedi yanımda duran Jameson. Ne kadar canımın yandığını biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranma nezaketi gösterdi. “Eğer Eve bir tehditse onu kontrol altında tutabiliriz.”

Dönüp ona baktım. “Bunun Grayson ve benimle ilgili olmadığını biliyorsun,” dedim, Grayson’ın zihnindeki silüetini uzaklaştırmaya zorlayarak. “Bunu bildiğini söyle, Jameson.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı, “seni sevdiğimi ve tüm garipliklere rağmen senin de beni sevdiğini biliyorum.” Jameson’ın gülümsemesi daha küçüktü ama her zamankinden daha az kıvrık değildi. “Ve aynı zamanda Grayson’ın daha iyi bir adam olduğunu da biliyorum. Hep öyleydi. Daha iyi oğul, daha iyi torun, daha iyi Hawthorne. Sanırım bu yüzden Emily’nin beni seçmesini delice istiyordum. Bir kez olsun o kişi olmak istedim. Ama hep o oldu, Vâris. Ben Emily için bir oyundum. Onu sevdi.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Sevmedi. Sevdiğin insanlara öyle davranmazsın.”

“Sen *davranmazsın*,” diye yanıtladı Jameson. “Sen onurlusun, Avery Kylie Grambs. Bir kez benimleysen, *benimlesindir*. Beni seviyorsun, yara izlerini, hepsini. Bunu biliyorum, Vâris. *Biliyorum*.” Jameson bu sözleri söyledi ve ciddiye. Söylediklerine inanıyordu. “Senin için daha iyi bir adam olmayı istemem o kadar berbat bir şey ki?” diye devam etti.

Kavgamızı düşündüm. “*Daha iyisi*, arkadaşım ve ortağım olmak ve benim adıma karar veremeyeceğinin farkına varmak. *Daha iyisi*, kendimi her şeyi yapabilecek biri olarak görmemi sağlaman. Seninle uçaktan atlardım, Jameson, seninle bir yanardağın kenarında kar kayağı yaptım, sahip olduğum her şeyle senin üzerine, bize, dünyaya karşı bahse

girerdim. Kaçıp risk alamazsın ve benden senin yarattığın yaldızlı kafeste kalmamı bekleyemezsin. Sen bu değilsin ve benim istediğim de bu *değil*.” Beni gerçekten duyabilmesi için bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. “Sen,” dedim, bir adım daha yaklaşarak, “beni her zaman cesur kıldın. Beni konfor alanımın dışına iten sensin. Artık beni tekrar kapatamazsın.”

Jameson yüzümün her detayını ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana baktı. “Emily’den ayrıldım,” dedi. “Gray ayrılmadı. Ve biliyorum ki eğer ayrılmış olsaydı seni sevebilirdi. Yaptı. Sen her şeysin, Vâris, başka ne seçeneği olabilirdi ki?”

“Her zaman sen olacaktın,” dedim Jameson’a. Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Benim de söylemeye, *her zaman* bu kadar kapalı olmasına rağmen.

Cevap olarak Jameson bana yine çarpık bir şekilde gülmüsedti. “Böyle zamanlarda, Vâris, keşke blöf yapmada bu kadar iyi olmayan bir kıza âşık olsaydım diyorum.”

Jameson da Grayson’ın yaptığı gibi gitti.

“Hadi seni malikâneye götürelim,” dedi Oren. Az önce olup bitenler hakkında herhangi bir yorumda bulunmadı.

Grayson veya Jameson’ı düşünmeye fırsat vermedim. Onun yerine geri kalanı, Vincent Blake’in kayıp oğlunu, *intikamı* ve Blake’in benimle oynamaktan vazgeçmeyeceği oyunları düşündüm. Magazin gazetelerindeki hikâyeleri, paparazzileri, her taraftan gelen mali saldırıları, güvenlik ekibimi parçalamaya çalışanları ve tüm bu süre boyunca Toby’yi kaçırdıkları konusunda benimle dalga geçenleri.

İpucu üstüne ipucu.

Bulmaca üstüne bulmaca.

Bundan çok bunalmıştım. Eve döndüğümde Blake’in bana gönderdiği telefonu almaya gittim. Onun için sahip

olduğum tek numarayı aradım ve cevap vermeyince gerçek telefonumdan, NFL (Ulusal Futbol Ligi) takımımın sahiple-
rinin suitine imrenilen bir davetiye alan her kişiyi, bir hayır
galasında bana yakınlaşmaya çalışan Teksas sosyetesindeki
her oyuncuyu, finansal bir fırsat için benden onay isteyen
her kişiyi başka aramalar yapmaya başladım.

Para parayı çekiyor, güç gücü getiriyordu. Ve bir sonraki
ipucunu beklemekten bıkmıştım.

Biraz zaman aldı ama Vincent Blake'in cep telefonu nu-
marasını bilen birini buldum, hiç tereddütsüz numarayı
bana verdi. Numarayı çevirirken kalbim göğsüme yumruk
üstüne yumruk atar gibi çarpıyordu.

Blake açtığında numara yapmakla uğraşmadım. "Eve'den
haberdarım. Oğlunu da biliyorum."

"Öyle mi?"

Sorular, bulmacalar ve oyunlar. *Artık yok.* "Ne istiyor-
sun?" diye sordum. Öfkemi ve altında saklı olan duygunun
her zerresini duyup duymadığını merak ettim.

Bunun, kazandığını düşünmesine neden olup olmadığını
merak ettim.

"Ne mi istiyorum, Avery Kylie Grambs?" Vincent Bla-
ke'in sesi eğleniyormuş gibiydi. "Tahmin et."

"Tahminlerden bıktım."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu ama hâlâ oradaydı.
Kapatmadı. Ve sessizliği bozan ilk kişi ben olmayacaktım.

"Çok net değil mi?" dedi Blake sonunda. "Tobias Hawt-
horne'un bunca yıldır benden sakladığı gerçeği istiyorum.
Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum. Ve senden, Avery
Kylie Grambs'ten geçmiş deşip cesedi bana getirmesini is-
tiyorum."

BÖLÜM 65

Vincent Blake oğlunun öldüğüne inanıyordu. Cesedinin *burada* olduğuna inanıyordu.

Blake ailesinin mührünü, Toby'nin onu çaldığı gerçeğini, çalındığında babasının tepkisini düşündüm.

Ne bıraktığımı biliyorsun, yazmıştı uzun zaman önce anneme. *Değerini biliyorsun*. Genç Toby mührü çalmıştı ve babasının bulması için William Blake'in "Zehirli Ağaç"ının gizli bir kopyasını bırakmıştı.

"Gerçeği bildiğini bilmenizi istedi." Tobias Hawthorne'a hitap etmek bir şekilde doğru geldi. Bu onun mirasıydı.

Hepsi onun mirasıydı.

"Siz ne yaptınız," diye fısıldadım, "Vincent Blake'in oğlunu mülkünüzde bulduğunuzda?"

Bir adamın on altı yaşındaki bir kız aracılığıyla kendisine saldırdığını fark ettiğinde. O kız âşık olduğunu düşünmüş olabilirdi ama Tobias Hawthorne bunu böyle görmezdi. Will Blake yirmili yaşlarındaydı. Mallory yalnızca on altı yaşındaydı.

Ve Vincent Blake'in aksine Tobias Hawthorne *erkektir yapara* inanmıyordu.

Ona ne oldu? Eve'nin sorduğunu duyar gibiydim. *Liam'ına*. Ve Mallory'nin tek söylediği *Liam'ın çekip gittiği*ydi.

Neden gitti?

Gitti işte.

Yürümeye başladım ve kendimi Toby'nin eski kanadında buldum; "Zehirli Ağaç"ın satırlarını ve Toby'nin duvarlarında görünmez olarak sakladığı günlüğü okudum. Genç Toby'nin öfkesini şimdi, daha önce anlamadığım bir şekilde anlıyordum. *Bir şeyler biliyordu.*

Babası hakkında.

Evlat edinilmesinin gizli tutulmasının nedeni hakkında.

Will Blake ve tehlikeli bir adamın tek torununu göz önünde saklama kararı hakkında. Aylar önce şifresini çözdüğümüz Toby'nin şiirini düşündüm.

"Sırlar, yalanlar,

Tek nefret ettiğim bunlar,

Ağaç zehirli,

Göremiyor musun?

Zehirledi S'yi, Z'yi ve beni.

Çaldığım kanıt,

Karanlık çukurda.

Işık her şeyi açığa çıkaracak

Yazıyorum..."

"*Duvara.*" O zamanki gibi şimdi de bitirdim. Ama bu sefer beynim her şeyi yeni bir mercekla görüyordu. Eğer Toby onu çaldığında mührün ne olduğunu biliyorsa bu, Will Blake'in ve Vincent Blake'in kim olduğunu da bildiği anlamına geliyordu. Ve eğer Toby bunu bilseydi...

Başka ne biliyordu?

Çaldığım kanıt,

Karanlık çukurda.

Bu şiiri Eve'ye okuduğumda bana şunu sormuştu: *Neyin kanıtı?* Cevaplar, bir kanıt arıyordu. *Bir vücut* için şöyle düşündüm: *Ya da bu noktada daha gerçekçi olmak gerekirse*

kemikler için. Ama Eve henüz bunların hiçbirini bulamamıştı. Eğer bulmuş olsaydı Blake bu görevi bana vermezdi.

Tobias Hawthorne'un bunca yıldır benden sakladığı gerçeği istiyorum. Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum.

Hawthorne Malikânesi karanlık yerlerle doluydu: gizli bölmeler, gizli geçitler, gömülü tüneller. Belki de Toby'nin bulunduğu tek şey mühürdü. *Ya da belki insan kalıntıları da bulmuştu.* Bu düşünce sinsiydi çünkü bir yanımda, Vincent Blake bana bunu söylemeden önce, derinlerde bir yerde aradığımız şeyin bu olduğundan şüphelenmişti.

Oğlu buraya gelmişti. Tobias Hawthorne'un himayesindeki bir çocuğu hedef almıştı. *Bu evde.*

Tobias Hawthorne gibi bir adam bir cesedi nereye saklamış olabilirdi?

Oren, Sheffield Grayson'ın cesedinden nasıl kurtulmuştu emin değildim. Ancak Vincent Blake'in oğlu, Oren yaşlı adam için çalışmaya gelmeden çok önce ortadan kaybolmuştu. O zamanlar Hawthorne'un serveti yeniydi ve oldukça küçüktü. Tobias Hawthorne'un muhtemelen güvenliği bile yoktu.

O zamanlar Hawthorne Malikânesi sadece bir konaktı.

Tobias Hawthorne her yıl yeni bir yer ekledi.

Bu düşünce aklımdan geçti: Kalbim onu damarlarıma pompaladı.

Ve birdenbire nereden başlayacağımı biliyordum.

Bay Laughlin'in bana vermiş olduğu planları çıkardım. Her biri, Tobias Hawthorne'un Hawthorne Malikânesi'nin inşa edilmesinden bu yana geçen on yıllar boyunca ona yaptığı eklemeleri detaylandırıyordu. *Garaj. Spa. Sinema. Bowling salonu.* Sayfa üstüne sayfa, plan üstüne plan açtım. *Tır-*

manma duvarı. Tenis kortu. Bir çardak, açık hava mutfağı, sera ve çok daha fazlası için planlar buldum.

Düşün, dedim kendi kendime. Tobias Hawthorne'un şimdiye kadar yaptığı her şeyin, *inşa ettiği* her şeyin bir amacı vardı. Yüzme havuzunun dibindeki bölmeyi, malikâne-
nedeki gizli geçitleri, malikânenin altındaki tünelleri, hepsini düşündüm.

Tobias Hawthorne'un en karanlık sırlarını saklayabileceği binlerce yer vardı. Bu işe rasgele girersem hiçbir yere varamazdım. Mantıklı olmam gerekiyordu. Sistematiik olmam gerekiyordu.

Planları kronolojik sıraya koy, diye düşündüm.

Yalnızca birkaç plan yıllarla işaretlenmişti ancak her set önerilen eklemenin malikâne veya çevredeki mülkle nasıl entegre edileceğini gösteriyordu. Önceden yapılmış olan planları –malikânenin en küçük, en basit olduğu planları– bulmam, onlar üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Orijinal Hawthorne Malikânesi planını bulana kadar sayfaları karıştırdım. Yavaş yavaş, titizlikle geri kalan planları düzene soktum. Şafak söktüğünde yarıya kadar gelmiştim ama bu yeterliydi. Üzerinde tarih bulunan birkaç sete dayanarak geri kalanların yıllarını hesaplayabildim.

Toby'nin kanadındayken yanlış soruya odaklanmıştım: *Tobias Hawthorne bir cesedi nereye saklayabilirdi değil, ne zaman sakladı olacaktı.* Toby'nin doğduğu yılı biliyordum ama hangi ay olduğunu bilmiyordum. Bu, konuyu iki plan dizisine daraltmamı sağladı. Tobias Hawthorne serayı Toby'nin doğumundan bir yıl önce kurmuştu.

Toby'nin doğduğu yıl şapel yapılmıştı.

Jameson'ın, büyükbabasının, şapeli büyükannesinin Tanrı'ya bağırması için inşa ettiğini söylediğini düşündüm ve sonra büyükannenin tepkisini düşündüm. *Yaşlı bunak onun yerine beni bir anıt mezar yapmakla tehdit etti.*

Peki ya bu bir tehdit olmasaydı? Ya Tobias Hawthorne bunun çok açık olduğuna karar vermiş olsaydı?

Tobias Hawthorne gibi bir adam bir cesedi nereye saklardı?

BÖLÜM 66

Şapelin taş kemerlerinden geçerek odayı taradım: özenle oyulmuş sıralar, ayrıntılı vitray pencereler, saf beyaz mermerden yapılmış bir sunak. Günün bu erken saatlerinde, doğudan gelen ışık odayı vitraydan süzülüp renklendiriyordu. Her paneli inceledim, bir şeyler aradım.

Bir ipucu.

Hiçbir şey. Sıraların arasından geçtim. Sadece altı tane vardı. Ahşap işçiliği büyüleyiciydi ama içinde herhangi bir sır varsa da gizli bölmeler, bir düğme, talimatlar; onları bulamadım.

Geriye sunak kalıyordu. Göğsüme kadar geliyordu ve uzunluğu bir buçuk metreden biraz fazlaydı ve belki de üç metre derinliğindeydi. Sunağın tepesinde bir şamdan vardı; ısıtılı, altın bir İncil ve gümüş bir haç. Her birini dikkatle inceledim ve sunağın ön kısmına kazınmış yazıya bakmak için diz çöktüm.

Bir alıntı. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim ve yüksek sesle okudum. “*Yani gözlerimizi görünene değil, görünmeyene diyoruz çünkü görülen geçicidir, görünmeyen ise sonsuz.*”

İncil’e benziyordu. Max’i aramak için çok erkendi, bu yüzden alıntıyı telefona mesaj olarak gönderdim ve o da bana bir İncil ayeti verdi: 2 Korintliler 4:18.

Blake'in bir kilit üzerinde farklı bir İncil ayetini şifre olarak kullandığını düşündüm. Genç Tobias Hawthorne onun kaç oyununu oynamıştı?

“Gözlerimizi görünene değil,” dedim yüksek sesle, “görünmeyene diyoruz.” Sunağa baktım. *Görünmeyen nedir?*

Sunağın önünde diz çökerek parmaklarımı üzerinde gezdirdim: yukarı aşağı, sağa sola, tepeden dibe. Arka tarafa doğru ilerledim ve mermerle zemin arasında hafif bir boşluk buldum. Bakmak için eğildim ama hiçbir şey göremedim, bu yüzden parmaklarımı boşluğa kaydırdım.

Anında bir dizi kabarık daire hissettim. İlk içgüdüm bir tanesini zorlamaktı ama aceleci olmak istemedim, bu yüzden tam sayımı yapana kadar keşfetmeye devam ettim. Her birinde altı tane olmak üzere üç sıra kabarık daire vardı.

Toplamda on sekiz. *2 Korintliler 4:18*, diye düşündüm. Bu, on sekiz kabarık daireden dördüne basmam gerektiği anlamına mı geliyordu? Ve eğer öyleyse, hangi dördü?

Hüsranla ayağa kalktım. Tobias Hawthorne'la hiçbir şey kolay olmamıştı. Büyüklüğüne dikkat ederek sunağın etrafında tekrar dolaştım. Milyarder bir türbe inşa etmek istemişti ama yapmamıştı. Bu şapeli inşa etmişti ve eğer bu devasa mermer levhanın içi boşsa, içinde bir ceset için yer olacağını düşünmeden duramadım.

Yapabilirim. Will Blake'in mezarı olduğundan şüphelendiğim yerin üzerinde yazan alıntıya baktım. “*Yani gözlerimizi görünene değil,*” tekrar sesli okudum, “*görünmeyene diyoruz çünkü görünen geçicidir, görünmeyen ise sonsuz.*”

Görünmeyen.

Görünmeyen bir şeye gözlerini dikmek ne anlama geliyordu?

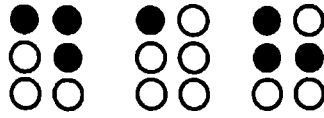
Kabarık dairelere bakmamın hiçbir yolu yoktu. Onları göremedim. Onları hissetmem gerekiyordu. *Parmaklarımla,*

diye düşündüm ve birdenbire bu yazıtın ne anlama geldiğini anladım; İncil değil ama Tobias Hawthorne yoluyla.

Görünmeyeni nasıl görmem gerektiğini tam olarak biliyordum.

Telefonumu çıkardım ve sayıların Braille alfabesiyle nasıl yazıldığına baktım. *Dört. Bir. Sekiz.*

Sunağın arkasına çömelip parmaklarımı mermerin altına kaydurdum ve yalnızca gösterilen kabarık dairelere bastım. *Dört. Bir. Sekiz.*

Bir çatırtı duydum, gözlerim sunağın tepesine kaydı. Geri kalanından bir mermer levha ayrıldı. *Kilidi açıldı.*

Şamdana, İncil'e ve yerdeki haça doğru ilerledim. Serbest kalan levha belki beş santim kalınlığındaydı ve tek başıma hareket ettiremeyeceğim kadar ağırdı.

Her zaman tetikte bekleyen Oren'a baktım. "Yardıma ihtiyacım var," dedim.

Bana uzun uzun ve sert bir şekilde baktı, sonra içinden küfretti ve bana yardım etmeye geldi. Mermer levhayı kaydurdık ve içgüdülerimin doğru olduğunu anlamam için fazla hareket etmemiz gerekmedi. Sunağın içi *oyulmuştu*. Bir cesedin sığabileceği büyüklükte bir alan vardı.

Ama hiçbir kalıntı yoktu. Bunun yerine, bir zamanlar bir iskeleti ya da cesedi örtebilecek türden bir kefen buldum. *Şapel ve bu sunak bittiğinde geriye kemiklerden başka bir şey kalır mıydı?* Ölüm kokusu almadım. Hareket ettirmek için kefene uzandığımda, bu derme çatma mezarın içindeki mermerin tanıdık el yazısıyla tahrif edildiğini gördüm.

Toby'nin el yazısı.

Öfkeyle dört kelimeyi mermere kazımasının ne kadar sürdüğünü merak ettim. Blake ailesinin mührünü burada bulup bulmadığını merak ettim. Burada başka ne bulunduğunu merak ettim.

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM, BABA.

O kelimeleri ardında bırakmıştı, Toby kaçtığında Tobias Hawthorne'un bu sırrın kalıp kalmadığını kontrol etmesi durumunda bulacağı kelimeler.

Ve sonra bir zamanlar Will Blake'in mezarı olması gereken yerde son bir şey gördüm.

Bir USB.

BÖLÜM 67

USB'yi elimde sıkıca tuttum. Onu çıkarırken aklım karıştı. Sürücü kesinlikle o mezarda yirmi yıldır durmuyordu. Yeni görünüyordu.

“Biliyor musun, Avery, buraya ilk senin gelmene şaşırmak isterdim ama şaşırmadım.” *Eve*. Başımı kaldırdığımda onun şapel kapısında taş bir kemerin altında durduğunu gördüm. “Bazı insanların sihirli dokunuşları vardır,” diye devam etti yumuşak bir şekilde. Bana, sunağa doğru yürüdü. “Orada ne buldun?”

Tereddütlü, savunmasız görünüyordu ama Oren yoluna adım attığı anda, yüzündeki eşleşen ifade, sönmeden bir saniye önce titreşen bir ampul gibiydi.

“Orada insan kalıntıları olması gerekiyordu,” dedi Eve sakin bir şekilde. *Çok sakin* bir şekilde. “Ama yoktu, değil mi?” Başını yana eğdi, bakışları elimdeki USB'ye takılırken saçları açık kehribar rengi dalgalar hâlinde düşüyordu. “Onu bana vermen gerekecek.”

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordum. Çok geç olana kadar ellerinin hareket ettiğini fark etmedim.

Silahı var. Eve silahını, Nash'in bana benimkini tutmayı öğrettiği şekilde tutuyordu. *Silahı doğrudan beni hedef almıştı*. Bu düşünce gerçekleşmese iyi olurdu ama benim de

çizmemde bir bıçak vardı. Bunca zamandır antrenman yapıyordum. Yani vücudumun panikleme gerekiyordu ama bunun yerine üzerime doğal olmayan bir sakinlik çöktü.

Oren silahını çekti, “İndir silahını,” diye emretti.

Eve onu duymuyormuş gibiydi, sanki bu odada duyup gördüğü tek kişi bendim.

“Silahı nereden buldun?” Durumu değerlendirmek için zaman kazanıyordum. “Sabahın köründe bu araziye gelmenin imkânı yok.” Bu sözleri söylerken bile Eve’nin Vincent Blake’in adını “öğrendiği” anda kaçtığını düşündüm.

“Silahını indir!” diye tekrarladı Oren. “Senden önce ateş edebileceğimi garanti ederim. Ve ben ıskalamam.”

Eve bir adım öne çıktı, hiç ama hiç korkmuyordu. “Korumanın beni vurmasına izin mi vereceksin, Avery?”

Bu farklı bir Eve’ydi. Kendini koruma katmanları, kırılganlık, ham duygular; hepsi gitmişti.

“Blake’in Toby’yi kaçırmasına yardım ettin, değil mi?” dedim, kesinlik bir sıcak dalgası gibi üzerime çökerken.

“Zorunda kalmayacaktım,” dedi Eve ses tonu pürüzsüz ve sertti, “eğer Toby açılsaydı. Beni buraya getirmeyi kabul etseydi. *Ama etmedi.*”

“Bu silahını indirmen gerektiğiyle ilgili son uyarım!” diye gürledi Oren.

“Ben hâlâ Toby’nin kızıyım,” dedi Eve, tanıdık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir ifade takınarak, silahı oynatmadan. “Ve açıkçası, Avery, Oren beni vurursa Gray ne hisseder? O yakışıklı, kırılmış çocuk beni yerde kanlar içinde gördüğünde ne olur sanıyorsun?”

Grayson’dan bahsettiğinde içgüdüsel olarak onu aradım ama orada değildi. Bastırılmış öfkeyle bedenim titrerken Oren’a döndüm. “Silahını indir,” dedim.

Güvenlik şefim önüme geçti. “Önce o bıraksın.”

Yüzünde kibirli bir ifade olan Eve silahını indirdi. Oren anında üzerine çıktı, onu yere yatırdı ve yere sabitledi.

Eve şapelin zemininden bana baktı ve gülümsedi. “Sen Toby’yi geri istiyorsun, ben de o mezarda ne bulduysan onu istiyorum.”

Mezar demişti. Daha önce de orada kalıntıların olması gerektiğini söylemişti. Bu sonuca nasıl vardığını merak ettim ve sonra onu nerede ve kiminle bıraktığımı hatırladım. “Mallory,” dedim.

“Liam’ın çekip gitmediğini itiraf etti. *Çok fazla kan vardı*, derken söylediği her kelimeye inanıyorum.” Eve sunağa baktı. “O zaman ceset nerede?”

“Gerçekten umursadığın tek şey bu mu?” diye sordum. En başından beri, onun için önemli olan tek bir şey olduğunu söylüyordu. Bunun bir yalan olduğunu düşünmeye başlıyordum; tek amacının Toby ile hiçbir ilgisi yoktu.

Hiçbir zaman Toby olmamıştı.

“*Önemsemek* incinmenin reçetesidir ve çok uzun zamandır kimsenin beni incitmesine izin vermedim.” Eve sanki yere serilen değil de üstün olan kendisiymiş gibi yeniden gülümsedi. “Adil olmak gerekirse seni uyarmıştım, Avery. Senin yerinde ben olsam ben de bana güvenmezdim demiştim. İstedığimi elde etmek için her şeyi ama *her şeyi* yapacak bir insan olduğumu söylemiştim. Sana *görünmezliğin* asla olamayacağım tek şey olduğunu söylemiştim.”

“Ve Toby,” dedim ona tekrar bakarak, üzerime gelen hastalıklı bir anlayışla, “saklanmanı istedi.”

“Blake beni yanında istiyor,” dedi Eve, sesinde hararetle. “Önce kendimi kanıtlamam gerek.”

“Sende henüz mühür yok, değil mi?” diye sordum. Büyükannenin Vincent Blake’in kimseye, ailesine bile bedavadan hiçbir şey vermediğini söylediği aklıma geldi.

“Bir tane alacağım,” dedi Eve, sesi amacın öfkesiyle yanyıyordu. “Bana USB’yi ver, belki sen de istediğini alırsın,” durakladı, sonra tam kalbimden vurdu. “*Toby’yi.*”

Adını söylemesinden bile nefret ediyordum. “Bunu nasıl yaparsın?” dedim, Blake’in bana gönderdiği yüzünde morluklar olan resmi ve sonra Eve’nin fotoğraf galerisindeki Eve ve Toby’nin resimlerini düşünerek. “Sana güvenmişti.”

“İnsanların sana güvenmesini sağlamak kolay,” dedi Eve yumuşak bir sesle, “eğer seni bir yerin kanarken görürlerse.” Buraya geldiğinde gösterdiği morlukları düşündüm, birine ona vurmasını *söyleyip söylemediğini* merak ettim. “Bütün hayatını incitmemeye çalışarak geçirebilirsin,” diye devam etti Eve, sesi yüksek ve netti. “Fakat insanların *senin için* acı çekmesini sağlamak? İşte gerçek güç budur.”

Toby’nin bana iki kızı olduğunu söylediğini düşündüm.

“USB’yi bana ver,” dedi Eve tekrar, gözleri hâlâ parılıyordu. “Ve beni bir daha görmem gerekmeyecek, Avery. Ben mühürü hak etmiş olacağım ve sen de burayı ve çocukları kurtarabileceksin. Kazan kazan.”

Hayal dünyasındaydı. Oren onu sıkıştırmıştı. Benim yanıma *silahla* gelmişti. Pazarlık yapacak durumda değildi. “Sana hiçbir şey vermeyeceğim,” dedim.

Bir anlık hareket. Başımı şapelin kapısına çevirdim. Grayson kapıda duruyordu, arkasından ışık vuruyordu, gözlerini hâlâ Eve’yi dizginleyen Oren’a kilitlemişti.

“Bırak onu,” diye emretti Grayson.

“O bir tehdit,” dedi Oren. “Avery’ye silah çekti. Onu ancak hepinizden çok çok uzağa *bırakırım.*”

“Grayson.” Midem bulanıyordu. “Göründüğü gibi değil...”

“Bana yardım et,” diye yalvardı Eve. “Avery’deki USB’yi al. Benden almalarına da izin verme.”

Grayson bir süre daha ona baktı, sonra yavaşça bana doğru yürüdü. USB'yi elimden aldı. Orada öylece kalakaldım. İçimin boşaltıldığını hissederek onun Eve'ye dönmesini izledim. "Bunu almana izin veremem," dedi Grayson yumuşak bir şekilde.

"Grayson..." Eve ve ben aynı anda onun adını söyledik.

"Her şeyi duydum."

Eve arsızdı. "Ne duyduysan duy, buradaki kötü adamın ben olmadığımı *biliyorsun*, Grayson. Büyükbaban bana daha fazlasını borçluydu. Sana daha fazlasını borçluydu, sen ve ailen Avery'ye *hiçbir şey* borçlu değilsiniz."

Grayson'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Ona düşündüğünden de fazlasını borçluyum."

Sanki içimde bir baraj kırıldı ve bugüne kadar Grayson Hawthorne için hissettiğim ve kendime dökülüp taşmasını engellediğim her şey dışarı taşıtı.

"Sen de büyükbaban kadar kötüsün," diye denedi Eve. "Bana bak, Grayson. *Bana bak.*"

Baktı.

"Eğer Oren'in beni buradan kovmasına ya da polisi aramasına izin verirsen, eğer beni Vincent Blake'e eli boş dönmeye zorlarsan, sana yemin ederim atlayacak bir uçurum bulurum." Eve'nin sesinde şiddetli, çılgın ve vahşi bir şey vardı; bu tehdidi tamamen ortadan kaldıran bir şey. "Ellerinde Emily'nin kanı var. Benimki de mi olsun istiyorsun?"

Grayson ona bakakaldı. Emily'yi bulduğu ânı yeniden yaşadığını görebiliyordum. Eve'nin belirli tehdidinin (uçurumun) onun üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordum. Grayson Davenport Hawthorne'un boğulduğunu, akıntıyla boşuna mücadele ettiğini görebiliyordum. Sonra onun kavgaya etmeyi bıraktığını ve anıların, acının ve gerçeğin artık onun üzerinde olduğunu gördüm.

Ve sonra Grayson derin bir nefes aldı. “Sen büyük bir kızsın,” dedi Eve’ye. “Kararlarını kendin verirsin. Oren seni paketledikten sonra ne yaparsan yap sana kalmış.”

Gerçekten söylemek istediğinin bu olup olmağını merak ettim. İnandığı bu muydu?

“Bu senin şansın” dedi Eve, Oren’in kontrolüne karşı koyarken. “Bu bir kefarettir, Grayson. Ben seninim ve sen de benim olabilirsin. Emily’nin ölmesi senin suçun. Onu durdurabilirdin...”

Grayson ona doğru tek bir adım attı. “Zorunda kalmamalıydım.” Elindeki USB’ye baktı. “Ve bunun da sana faydası olmaz.”

“Bunu bilemezsin.” Eve şimdi çok vahşiydi, söylediği her şeyle Oren’la savaş veriyordu.

“Bu USB’nin büyükbabamın eseri olduğunu varsayarsak,” dedi Grayson, “dosyalardan herhangi birini anlamlandırmak için bir kod çözücüyü ihtiyacın olacaktır. Bir Hawthorne asla değere dair hiçbir bilgiyi korunmadan bırakmaz.”

“Bu yüzden şifrelemeyi kıracağım.” dedi Eve küçümseyerek.

Grayson ona bir kaşını kaldırdı. “İkinci bir sürücü olmadan olmaz.”

İkinci bir sürücü.

“Bunu bana yapamazsın, Grayson. Biz aynıyız, sen ve ben.”

Eve’nin bunu söyleyiş tarzında, sesinde bana, buna inandığını düşündüren bir şey vardı.

Grayson gözünü kırpmadı. “Artık değiliz.”

Bir an sonra Oren’in adamları kapıdan içeri girdiler.

Oren bana döndü. “Ne yapmamızı istersin Avery?”

Eve bana silah doğrultmuştu. En azından bu bir suçtu. Bize yalan söylemek değildi. Bizi manipüle etmek değildi.

Başka bir şey kanıtlayamamıştım. Ve buradaki asıl düşman o değildi.

Asıl tehdit.

“Arazinin çıkışına kadar adamların Eve’ye eşlik etsin,” dedim Oren’a. “Bundan sonra doğrudan Vincent Blake ile uğraşacağız.”

Eve onları engellemedi. “Kazanmadın,” dedi bana. “Devam edecek ve er ya da geç hepiniz Tanrı’dan bunun benimle son bulmuş olmasını dileyeceksiniz.”

BÖLÜM 68

Oren, ben ve Grayson'ı şapelde yalnız bıraktı.

“Sana bir özür borçluyum.”

Grayson Hawthorne'un gözlerine baktım, onu ilk gördüğüm zamanki kadar parlak ve deliciydiler. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin,” dedim, şefkatten değil ama ondan beklen-tim olduğunu düşünmek bana acı verdiği için.

“Evet öyleyim.” Uzun bir süre sonra, Grayson başka yere baktı. “Ben,” dedi, sanki o tek sözcük ona her şeye mal olmuş gibi, “uzun zamandır kendimi cezalandırıyorum. Emily'nin ölümü yüzünden değil, her zayıflık için, her yanlış hesaplama için, her...” Sanki nefes borusu kelimelerin arasında aniden kapanmış gibi sözünü kesti. Ciğerlerine sert bir nefes çekerken onu izledim. “Her ne olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım, hiçbir zaman yeterli olmadı. İhtiyar hep oradaydı, daha iyisi ve daha fazlası için zorluyordu.”

Bir zamanlar onun kurşungeçirmez bir özgüvene sahip olduğunu düşünmüştüm. Kibirli olduğunu, kendini sorgulamaktan aciz olduğunu ve kendi gücünden tamamen emin olduğunu.

“Ve sonra,” dedi Grayson, “İhtiyar öldü. Ve sonra... Sen vardın.”

“Grayson.” İsmi boğazımda düğümlendi.

Grayson sadece bana baktı, parlak gözleri gölgelendi. “Bazen, bir kişi hakkında, onun kim olduğu, birlikte nasıl olacağınız hakkında bir fikriniz olur. Ama bazen de bu, sadece bir fikirdir. Ve uzun zamandır Emily *fikrini*, gerçek birini sevebileceğimden daha fazla sevdiğimden korkuyordum.”

Bu bir itiraftı, bir özeleştir, bir lanet. “Bu doğru değil, Grayson.”

Bana, sanki acı verici ve aynı zamanda tatlı bir şeyi canlandırıyormuş gibi baktı. “Sen asla sadece bir fikir değildin, Avery.”

Yerin aniden ayaklarımın altından kaydığını hissetmeye çalıştım. “Benimle ilgili fikirden *nefret ederdin*.”

“Ama senden değil.” Bu sözler tatlı olduğu kadar acı vericiydi. “Asla senden değil.”

İçimde bir şeyler oldu. “Grayson.”

“Biliyorum,” dedi kabaca.

Başımı salladım. “Hâlâ her şeyi bildiğini sanıyorsun.”

“Jamie’nin seni sevdiğini biliyorum.” Grayson bana, vitrindeki sanata bakar gibi baktı, sanki bana dokunmak istiyordu ama yapamıyordu. “Ve senin de ona nasıl baktığını gördüm, birlikte olduğunuzdaki hâlinizi. Kardeşimle birbirinize âşıksınız, Avery.” duraksadı. “Olmadığınızı söyle.”

Bunu yapamazdım. Yapamayacağımı biliyordu. “Kardeşine âşığım,” dedim çünkü bu doğrudu. Jameson artık benim bir parçamdı, geçtiğimiz bir yılı birlikte geçirdiğim bir parçam. Ben değişmiştim. Değişmemiş olsaydım belki durumlar farklı olabilirdi fakat geri dönüşü yoktu.

Jameson *sayesinde* olduğum kişiydim. Onun başka biri olmasını istemediğimi söylediğimde yalan söylememiştim.

Peki bu neden bu kadar zordu?

“Eve’nin farklı olmasını istedim,” dedi bana Grayson.
“Sen olmasını istedim.”

“Öyle söyleme,” diye fısıldadım.

Bana son bir kez daha baktı. “Söylemeyeceğim daha çok şey var.”

Gitmeye hazırlanıyordu, benim de onun gitmesine izin vermem gerekirdi ama yapamadım. “Tekrar gitmeyeceğine söz ver,” dedim Grayson’a. “Harvard’a gidebilirsin, istediğin her yere gidebilirsin, ne istersen yapabilirsin ama bizi bir daha dışlamayacağına dair bana söz ver.”

Hawthorne broşumu kaldırdım. Onun da bir tane olduğunu biliyordum. Biliyordum ama yine de benimkini yakasına taktım.

“*Est unus ex nobis*. Bir keresinde Jameson’a söylemiştin hatırlıyor musun? *O bizden biri*. Bu iki şekilde de geçerli, Gray.”

Grayson gözlerini kapadı ve ben de vitray pencereden gelen ışıktaki orada dururken nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım hissine kapıldım. Zırhı olmadan. İddiası olmadan. Yalın.

“*Scio*,” dedi Grayson. “Biliyorum.”

Elindeki USB’ye baktım.

“Diğeri bende,” dedim. “Deri çantada kalan objelerden biri, hiç kullanmadığımız, hatırladın mı?”

Grayson’ın gözleri açıldı. Işığın dışına çıktı. “Kardeşleri mi sen mi arayacaksın,” diye sordu, “yoksa ben mi?”

BÖLÜM 69

Xander ilk USB'yi bilgisayarına taktı, ses dosyasını masaüstüne sürükledi, ardından USB'yi çıkarıp mezardaki USB ile değiştirdi. İkinci dosyayı da masaüstüne sürükledi.

“İlkini oynat,” diye talimat verdi Jameson.

Xander denileni yaptı. Karmaşık, çözölemeyen konuşma havaya yayıldı, beyaz bir güröltü patlaması oldu.

“İkincisi?” diye hatırlattı Nash. Onu tanıdığım süre zarfında, ihtiyarın suyuna gitmekte ısrarcıydı. Ama buradaydı. Bizimle bunu yapıyordu.

İkinci USB'deki dosya aynı zamanda bir ses klibi ydi. İlki kadar berbattı.

“İkisini aynı anda çalıştırsanız ne olur?” diye sordum. Grayson bir dosyadan anlam çıkarmak için bir kod çözöcöye ihtiyaç olduğunu söylemişti. Klipler tek başına güröltüden başka bir şey değildi. Ancak her iki USB'niz de varsa, her iki dosya da...

Xander bir ses düzenleme uygulaması açtı ve dosyaları yükledi. Onları sıraladı, sonra da çalmalarını sağlayan bir dizi tuşa bastı.

Bir araya getirildiğinde sonuç bozuk değildi. “Merhaba, Avery.” dedi bir erkek sesi, etrafımdaki havanın değıştiğini hissettim, *hepsinin* değıştiğini. “Biz yabancıyız, sen ve ben. Sanırım bu üzerinde epeyce düşündüğün bir konu.”

Tobias Hawthorne. Onunla ilk ve tek karşılaşmamda ben altı yaşındaydım. Ama o, burada, her yerdeydi. Hawthorne Malikânesi onun izini taşıyordu. Her oda. Her detay.

Çocuklar da.

“Tüm büyük hayatların en az bir büyük gizemi olmalıdır, Avery. Seninki ben olduğum için özür dilemeyeceğim.” Tobias Hawthorne çok fazla özür dileyen bir adam değildi. “Gecenin geç saatlerine ve sabahın erken saatlerine kadar kendine, *Neden ben?* diye sorarak geçirdiysen o zaman, tatlım, yalnız değilsin. *Neden ben?* diye sormasa insan ne durumda olurdu?”

Tobias Hawthorne’un sözlerini ve konuşmasının ritmini dinlerken Hawthorne kardeşlerin her birinin değişimini hissedebiliyordum.

“Genç bir adamken kaderimde büyük bir başarının olduğuna inanırdım. Bunun için savaştım, zirveye giden yolu *düşündüm*, aldattım, yalan söyledim, dünyayı kendi isteğim doğrultusunda yola getirdim.” Bir duraksama oldu ve sonra: “Şanslıydım. Bunu şu an itiraf edebiliyorum. Ölüyorum ve yavaşça da değil. *Neden ben?* Bu vücut neden pes ediyor? Dışarıda benim gibi düşünen başkaları varken neden kendi yaptığım sarayda oturan ben oluyorum? Şans yüzüme güldü. Doğru yer, doğru zaman, doğru fikirler, doğru akıl.” Duyulabilir bir nefes verdi. “Keşke öyle olsaydı.”

“Eğer bu mesajı oynatıyorsanız, işler tahmin ettiğim kadar vahim bir hâl aldı demektir. Eve orada ve bazı olaylar sizi bir zamanlar bu ailenin en büyük sırrını barındıran mezarı bulmaya yönlendirdi. Merak ediyorum, ne kadarını kendin için bir araya getirdin, Avery?”

Adımı her söylediğinde, sanki bu odadaymış gibi hissediyordum. Beni görebiliyormuş gibi. Hawthorne Malikânesi’nin büyük kapısından adımımı attığımdan beri beni izliyormuş gibi.

“Ama o zaman,” diye devam etti, sesinde tuhaf bir gülümseme varmış gibi, “yalnız değilsin, değil mi? Merhaba, çocuklar.”

Jameson’ın hareket ettiğini, kolunun benimkine değdiğini hissettim.

“Eğer siz çocuklar gerçekten de Avery’nin yanındaysanız, en azından bir şey planladığım gibi sonuçlanmış demektir. Onun sizin düşmanınız olmadığını gayet iyi biliyorsunuzdur. Belki de sandığım kadar iyi bir seçim yaptıysam, o sizin içinizde benim asla ulaşamadığım bir yere ulaştı. Sizi bir bütün hâline getirdiğimi söyleyebilir miyim?”

“Kapat şunu,” dedi Nash ama hiçbirimiz onu dinlemedi. Bunu kastettiğinden bile emin değildim.

“Umarım size bıraktığım oyundan keyif alıyorsunuzdur. Annenizle teyzenizin kendilerininkini bulup oynayıp oynamadıklarını söyleyemem. Hesapladığım ihtimaller her iki yönde de sonuçlanabileceğini gösteriyor, bu yüzden Xander, yaptığım suçlamayı sana bıraktım. Toby’yi aradığınıza inanıyorum. Ve Avery, Toby’nin seni bulduğuna tüm kalbimle inanıyorum.”

Ölü adamın söylediği her kelime tüm bu durumu daha da ürkütücü hâle getiriyordu. Öldüğünden beri olup bitenlerin ne kadarını öngörmüştü? Bizi piyonlar gibi hareket ettirerek sadece öngörmemiş aynı zamanda planlanmış mıydı?

“Eğer bunu dinliyorsanız, o zaman Vincent Blake’in kendisini açık ve mevcut bir tehdit olarak ortaya çıkarmış olması yüksek ihtimal demektir. O piçten daha uzun yaşamayı umuyordum. Yıllardır o ve ben bir nevi ateşkes yapmıştık. İlk başta gitmeme izin vererek kendini cömert biri olarak gösterdi. Daha sonra büyüyen servetime, gücüme, statüme kızmaya başlayınca bunlar onu kontrol altında tuttu.”

“Onu kontrol altında *tuttum*.”

Bir başka duraksama daha, bu sefer daha keskin, bilenmiş gibi hissettiren bir duraksama.

“Ama artık ben yokum ve Blake sizin de bildiğinizden şüphelendiğim şeyi biliyorsa Tanrı hepinizin yardımcısı olsun. Eğer Eve oradaysa, eğer Blake bunca yıl boyunca ondan ne sakladığımı biliyor ya da şüpheleniyorsa o zaman saldıracaktır. Servet için. Mirasım için. Senin için, Avery Kylie Grambs. Ve bunun için özür dilerim.”

Tobias Hawthorne’un bana bıraktığı mektubu düşündüm. Başlangıçta bana yapılan tek açıklamayı. *Üzgünüm*.

“Ama sen onlardan daha iyisin.” Tobias Hawthorne duraksadı. “Evet, Avery. Ben gerçekten o kadar piçim ki. Gerçekten alnına bir hedef koydum. Gerçek ortaya çıkmasa bile olasılıkların ne olduğunu gördüm. Ben onu uzakta tutmak için orada olmadığımda Blake her zaman hamlesini yapacaktı. *Avlanma sezonu*, o öyle diyebilir, oyunu oynama, tüm rakipleri yok etme, benim olanı alma. İşte bu yüzden benim olan artık *senin*, canım.”

Bir araç olduğumu biliyordum. Beni seçerek beni kullanacağını da biliyordum. Ama Tobias Hawthorne’un beni harcanabilir olduğum için vârisi seçmesini hiç ama hiç düşünmemiştim.

“Annenle tanıştım, biliyorsun.” Milyarder durmuyordu. Hiç durmamıştı. “Bir keresinde onun sadece bir garson olduğuna inanmıştım ve bir keresinde onun tek oğlumun büyük aşkı Hannah Rooney olduğu sonucunu çıkarmıştım. Toby’ye ulaşmak için onu kullanmayı düşündüm. Onu kandırmaya, tehdit etmeye, rüşvet vermeye, manipüle etmeye çalıştım. Ve biliyor musun annen bana ne dedi, Avery? Vincent Blake’in kim olduğunu, oğluna ne olduğunu, Toby’nin aile mührünü nerede sakladığını bildiğini söyledi ve eğer ona ya da sana tekrar yaklaşırsam kurduğum her şeyi yerle bir edeceğini belirtti.”

Annemin, Tobias Hawthorne gibi bir adamı tehdit edişini hayal etmeye çalıştım.

“Mühürden haberin var mıydı?” diye sordu Tobias, ses tonu neredeyse karşılıklı konuşuyormuş gibiydi. “Ailesinin en karanlık sırlarını biliyor muydun? Bence hayır ama ben her zaman kendi varsayımlarımı sorgulayarak bir imparatorluk kurmuş bir adamım. Olasılıklar dışında hiçbir şeyde başarılı değilimdir. Ve işte buradayız, Avery Kylie Grambs. Komik kısa isimli küçük kız. Pek çok küçük kilit için bir iskelet anahtar.”

“Bana teşhis konalı altı hafta oldu. Bahse girerim ölene kadar iki haftam daha vardır. Pek çok katmandan oluşan son bir oyun hazırlamak için yeterli zaman. *Neden sen, Avery?* Oğlanların son bir kez daha ilgisini çekmek için mi? Bunların altında Hawthorne’unkine yakışan bir gizem, bir ömür boyu sürececek bir bulmaca olduğu için mi? Onları senin aracılığıyla tekrar bir araya getirmek için mi? *Evet.*” *Evet* sözcüğünü, bunu söylemekten keyif alan bir adam gibi söylemişti. “Toby’yi gölgelerden çekip çıkarmak için mi? Hayatta yapamadıklarımı ölünce yapıp onu yeniden oyuna sokmaya zorlamak için mi? *Evet.*”

Kendi vücudumdan gelen ses çok kuvvetliydi. Kalbimin atışı. Bir şekilde almayı başardığım her nefes. Kulaklarıma hücum eden kan.

“Ve,” diye devam etti Tobias Hawthorne, sona gelinen bir havayla, “utancımı daha da büyüterek, Blake’in dikkatini ve gücünü –ve hiç şüphesiz sayıları çok fazla olan– tüm düşmanlarımdan dikkatini ve odağını sana çekmek için.”

Evet. Bu sefer demedi ama dediğini düşündüm, sonra da büyükannenin piyanoyu şu an çalan kişinin ben olduğumu ve Vincent Blake gibi adamların yapabilseler her parmağımı kırabileceklerini söylediğini düşündüm.

“Buna yanlış yönlendirme de,” dedi ölü milyarder. “Ateşi yakacak birine ihtiyacım vardı ve eğer o, sırrımı sana söylemişse Hannah Rooney’nin kızından daha iyi kim olabilir ki? Para senin olunca bunu açıklamaya gerek kalmayacaktı.”

Tuzak üstüne tuzak. Ve bilmece üstüne bilmece. Jameson’ın uzun zaman önce bana söylediği sözler ve ardından Xander’ın söylediği bir şey aklıma geldi. *Büyükbabamızı bu konuda manipüle ettiğini düşünmüş olsan bile seni manipüle edenin o olacağını garanti ederim.*

“Ama şunu benim çok riskli kumarımı teselli olarak kabul et: Seni izledim. Seni tanımaya geldim. Ateşi en değer verdiklerimden uzaklaştırırken, şunu bil ki, aldığın darbelerden kurtulma şansının en azından biraz da olsa olduğuna inanıyorum. Alevlerle sınanabilirsin ama yanman gerekmiyor. Eğer bunu dinliyorsan Blake saldıracak.” Tobias Hawthorne’un sesi şimdi yoğundu. “Seni sıkıştırarak. Seni zaptedecek. Hiç acıması olmayacak. Ayrıca seni hafife alacak. Gençsin. Kadınsın. Hiç kimsesin, *kullan bunu*. Benim en büyük düşmanım ve senin şu anki rakibin, şerefine bağlı bir adam. Onu yenersen galibiyeti onurlandıracaktır.”

Tobias Hawthorne’un ses tonunda bunun tavsiye değil aynı zamanda bir *veda* olduğuna dair bir şey vardı.

“Oğullarım.” Hawthorn’un sesi yine gülümsüyor gibiydi, Jameson’ınki gibi kıvrılmış, Grayson’ınki gibi sert bir gülümseme. “Siz de şu an bunu dinliyorsanız, beni istediğiniz kadar sert bir şekilde yargılayın. Gerektiği kadar nefret edin. Öfkenizin dünyanın asla söndüremeyeceği bir ateşi yakmasına izin verin.”

“Nash, Grayson, Jameson, Xander.” İsimlerini tek tek söyledi. “Siz kildiniz, ben de heykeltıraş ve sizleri benim asla olamayacağım kadar iyi insanlar yapmak hayatımın neşesi

ve onuru oldu. Adımı lanetleyebilecek ama asla unutmayacak adamlar olarak.”

Elim Jameson’inkini buldu ve o da can havliyle benimkini tuttu.

“Yerlerinize çocuklar,” dedi ses kaydında Tobias Hawthorne, “hazırlanıp başlayın.”

BÖLÜM 70

Sessizlik hiç bu kadar gürültülü olmamıştı. Hawthorne kardeşleri hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim; hepsi sanki felç edici bir zehirle sokulmuş gibiydi. Gerçeği Tobias Hawthorne'un ağzından duymanın üzerimde yarattığı etki ne kadar büyük olsa da *hayatımı* şekillendiren kişi o değildi.

Kendimi konuşmaya zorladım çünkü onlar yapamıyordu. “Her zaman ihtiyarın bir taşla on kuş vurmayı sevdiğini söylediniz.”

Jameson gözlerini yerden kaldırıp bana çevirdi, sonra kaba, acı dolu bir kıkırdama çıkardı. “On iki.”

Bir taşla on iki kuş. Beni, uyarmışlardı. İçerisinde yüz tane anahtar bulunan bir halka aldığım andan itibaren – hatta daha öncesinden– Hawthorne kardeşlerin her biri tarafından sırayla uyarılmıştım.

Tuzak üstüne tuzak. Bilmece üstüne bilmece.

Büyükbabamızı bunu yapması için manipüle ettiğini düşündüysen bile, seni manipüle edenin o olduğunu garanti ederim.

Bu aile, biz, dokunduğumuz her şeyi yok ediyoruz.

Sen bir oyuncu değilsin, sen camdan balerin ya da bıçaksın.

Ve sonra Tobias Hawthorne'un en başında bana bizzat bıraktığı mesaj vardı. *Üzgünüm.*

“Tam olarak yapmamızı düşündüğünü yaptık.” Xander kendini o mutsuz durumdan çıkardı ve çılgın hareketlerle, ağırlık ayaklarının üzerinde hareket etmeye başladı. “Hepimiz. Başından beri.”

“Orospu çocuğu.” Nash uzun bir ısıklık çaldı, sonra da duvara yaslandı. “Vincent Blake’in ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüyoruz?” Soru sıradan ve sakın geliyordu ama Nash’in yüzündeki aynı ifadeyle kuduz bir boğanın yanına doğru yürüdüğünü hayal edebiliyordum.

“Tuzaga düşürecek kadar tehlikeli biri.” Grayson’ın sakinliği, Nash’inkinden farklıydı; buz gibi ve kontrollüydü. “Serveti çok daha küçük olsa da bizimkinden çok daha eskilere dayanan bir aileyle karşı karşıyayız. Blake’in cebinde hangi kişi veya kurumların olduğunu söylemek mümkün değil.”

“İhtiyar dördümüzü de oyunun dışına çıkardı,” diye küfretti Jameson. “Bizi savaşmak için yetiştirdi ama asla kavgaya dahil etmedi.”

Skye’in babasının onu hiçbir zaman bu büyük oyunda bir oyuncu olarak görmediğini söylemesini ve ardından Tobias Hawthorne’un kızlarına bıraktığı mektubu düşündüm. Hiçbirinin servetini göremediğini söylediği bir kısım vardı. Gurur duymadığım şeyler yaptım, sizin de katlanmanız gereken miraslar var.

Gerçek, aylardır gözümüzün önünde duruyordu. Tobias Hawthorne bana servetini bırakmıştı, böylece düşmanları onun ölümünden sonra saldıracak olursa, *benim* üzerime saldıracaklardı. Hedefini dikkatle seçmiş, beni karmaşık bir makinenin dişlisi gibi yerleştirmişti.

On iki kuş, bir taş.

Eğer bunu dinliyorsan Blake saldıracak. Seni sıkıştıracak. Seni zaptedecek. Hiç acıması olmayacak. İçimde bir

şeylerin sertleştiğini hissedebiliyordum. Tobias Hawthorne, Vincent Blake'in bana *nasıl* saldıracağını tam olarak öngörmemişti. Hawthorne, Toby'nin Blake'in planına yakalanacağını bilmiyordu ama adamın neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Ve benim için tek tesellisi, hayatta kalma şansımın az da olsa olduğunu düşünmesiydi.

Tobias Hawthorne'u küçümsemek ya da en azından onu yargılamak istiyordum ama tek düşünebildiğim onun bana bıraktığı diğer sözlerdi. *Alevlerle sınanabilirsin ama yanman gerekmiyor.*

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Jameson peşimden.

Omzumun üzerinden geriye bakmadım, hiçbirine bakmaya cesaret edemedim. "Bir arama yapmaya."

Beşinci çalışta Vincent Blake telefonu açtı. Bu, başlı başına bir güç oyunuydu. "Kendini beğenmiş küçük şey, değil mi?"

Gençsin. Kadınsın. Hiç kimsesin, kullan bunu.

"Eve gitti," dedim, ses tonumdan her türlü duyguyu uzaklaştırarak. "Artık içeride kimsen yok."

"Bundan çok emin gibisin, küçük kız." Blake, sanki benim bu oyunu oynama girişimim onun için eğlenceden başka bir şey değilmiş gibi eğleniyordu.

Hawthorne Malikânesi'nde başka birinin olduğuna inanmamı istiyor. Bir an bile fazla susmak zayıflık sayılırdı, o yüzden konuştum. "Oğlunun başına gelenler hakkındaki gerçeği istiyorsun. Onun kalıntılarının bulunup sana iade edilmesini istiyorsun." Derin bir nefes almak istiyordum ama ben bundan daha iyi blöf yapıyordum. "Eğer istediğini teslim edersem bana Toby'den başka ne vereceksin?"

William Blake'ten geriye kalanların nerede olduğunu bilmiyordum. Ancak bir kişi yalnızca kendisine dağıtılan

kartları oynayabilir. Blake istediği bir şeyin bende olduğunu düşünüyordu. Eve burada olmadan, onu elde etmenin tek yolu ben olabilirim.

Bir avantaja ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım vardı. Belki de buydu.

“Sana ne verecekmişim?” Blake’in eğlencesi daha da karanlık ve çarpık bir hâl aldı. “Toby dışında istediğin ne var bende? Sorduğuna çok çok sevindim.”

Hat kapandı. Yüzüme kapatmıştı. Telefonuma bakakaldım.

Bir süre sonra Oren görüş alanımda belirdi. “Kapıda bir kurye var.”

BÖLÜM 71

Paketi teslim eden kişiyi çapraz sorgulamanın bir anlamı yoktu. Kimden geldiğini biliyorduk. Ne istediğini biliyorduk.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Libby, Oren’in adamı pakete birlikte girişte görüldüğünde. Başımı hayır anlamında salladım. *Bu her neyse, kesinlikle hiç de yolunda değildi.*

Oren ilk güvenlik taramasını tamamladıktan sonra içindekilerle birlikte paketi bana teslim etti: Bir süveterin sığabileceği büyüklükte bir hediye kutusu; içinde on üç harf boyutunda zarf vardı; her zarfın içinde üzerine soyut siyah-beyaz tasarım mürekkepli, şeffaf, ince, dikdörtgen bir plastik tabaka bulunuyordu. Herhangi bir sayfaya tek başına bakmak, o mürekkep lekesi testlerinden birini yapmak gibiydi.

“Gruplandır,” diye önerdi Jameson. Odaya ne zaman geldiğinden emin değildim ama yalnız değildi. Hawthorne kardeşlerinin dördü de etrafımda bir daire oluşturmıştu. Libby az da olsa geri çekildi.

Kâğıtları üst üste koydum, desenleri birleştirip tek bir resim oluşturdum ama bu o kadar kolay olmadı. Tabii ki değildi. Her kâğıdın *yukarı veya aşağı, öne veya arkaya* gidebileceği dört yol vardı.

Parmaklarımla sayfaları hissettim, mürekkebin basıldığı tarafı buldum. Yıldırım hızıyla hareket ederek, bana rehberlik etmesi için desenleri kullanarak sol alt köşedeki sayfaları eşleştirmeye başladım.

Bir, iki, üç, dört, hayır bu yanlış bir yol. Bir resim ortaya çıkana kadar bir sayfa üst üste dizmeye devam ettim. Siyah beyaz bir fotoğraf.

Ve fotoğrafta, Alisa Ortega toprak bir zeminde yatıyordu, başı bir yana düşmüş, gözleri kapalıydı.

“Yaşıyor,” dedi yanımdaki Jameson. “Bilinci yok ama şeye benzemiyor...”

Ölmüşse, diye tamamladım. Vincent Blake’in, Toby dışında istediğin ne var bende? dediğini duyar gibiydim. *Sorduğuna çok çok sevindim.*

“Lee-Lee.” Nash’in sesi bu kez sakın değildi.

Yutkundum. “Onun bu işin içinde olma ihtimali var mı?” diye sordum, bu soruya hayat verdiğim için, Blake’in beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendimden nefret ederek.

“Hiç,” dedi Nash, kelimeyi neredeyse insanlık dışı bir gaddarlıkla söyledi.

Jameson ve Grayson’a baktım. “Büyükbabanız, *kimseye güvenme* demişti, *ona güvenme* değil. En azından Blake’in benim yakın çevremden birine ulaşabilmesinin mümkün olduğunu düşünüyordu.” Alisa’nın baygın görünen bedenine tekrar baktım. “Ve şu anda eğer bir güven durumunu kabul etmezsem Alisa ve firmasının kaybedeceği çok şey var.”

Servetin arkasındaki güç. Dağları hareket ettirme ve insan yaratma yeteneği.

“Alisa’ya güvenebilirsiniz,” dedi Nash kabaca. “İhtiyara sadıktı, hep olmuştur.” Libby yaklaşıp elini onun sırtına koydu ve Nash de ona bakmak için başını çevirdi. “Düşün-

düğün gibi değil, Lib. Ona karşı duygularım yok ama bir kişiyle işlerin yolunda gitmemesi onun önemini yitirdiği anlamına gelmez.”

“Kimse senin için önemli olmaktan,” dedi Libby, sanki bu sözler bir vahiymiş gibi, “çıkıyor.”

“Nash haklı. Alisa’nın buna dahil olmasına imkân yok.” dedi Jameson. “Vincent Blake, tıpkı Toby’yi kaçırdığı gibi onu da kaçırdı.”

Çünkü Alisa benim için çalışıyor.

“O piç bunu yapamaz.” Grayson aylardır ondan görmediğim güçlü bir yoğunlukla söyledi. “Onu mahvedeceğiz.”

Yapamazsın. Tobias Hawthorne bu yüzden onları mirasın dışında tutmuştu, Blake’in bana ve önemsedğim insanlara odaklanmasını sağlamıştı. Oren, Max’e bir koruma tahsis etmişti. Thea ve Rebecca’yı buraya getirmişti. Bana ulaşmak için başka insanları kullanan kişilerin birçok yolunu kapatmıştı ama Alisa tecrit altında değildi.

Oyunu kendi başına oynuyordu.

Ellerim titreyerek numarasını aradım. Tekrar. Ve tekrar. Açmadı. “Alisa her zaman açar,” dedim yüksek sesle. Gözlerimi Oren’inkilere bakmaya zorladım. “Şimdi polisi arayabilir miyiz?”

Toby ölü bir adamdı. Ölü birinin kaybolduğunu bildiremezsiniz. Ama Alisa gayet sağdı ve hainliğin kanıtı olarak elimizde fotoğraf vardı.

“Blake’in tüm yerel polis departmanlarında üst düzey birisi –belki de birden fazla kişisi– vardır.”

“Bizim?” dedim.

“Vardı,” dedi Oren, geçmiş zaman, son transferlerdeki ani yer değişiklikleri hakkında söylediklerini hatırladım.

“Ya FBI?” diye sordum. “Davanın federal olup olmaması umurumda değil. Tobias Hawthorne’un adamları vardı ve onlar artık benim adamlarım. Öyle değil mi?”

Kimse yanıtlamadı çünkü Tobias Hawthorne'un cebinde biri olsun ya da olmasın, benimkinde kimse yoktu. İpleri elinde tutacak Alisa olmadan olmazdı.

Kontrol et. Tabloyu, hareket eden parçaları, Vincent Blake'in beni nasıl sıkıştırdığını görebiliyordum.

"Lee-Lee yetkililere haber vermemizi istemezdi." Nash sesini bulmakta zorlanıyor gibiydi. Yavaş ve derin bir gürlemeyle çıktı. "İmaj."

"Sen imajı önemsemezsin," dedim.

Nash kovboy şapkasını çıkardı, gözleri gölgelendi, "Ben birçok şeyi önemserim, ufaklık."

"Alisa'yı geri almak için," diye sordu Libby öfkeyle, "ne yapmalıyız?"

Sorunun cevabını veren bendim. "Bir ceset ya da kırk yıl sonra geriye ne kaldıysa onu bulacağız."

BÖLÜM 72

Açıklamayı bitirdiğim anda Nash uğursuz adımlarla uzaklaştı. Libby de onunla birlikte gitti. Bir sonraki hamlemizi planlayarak Xander'a Rebecca ve Thea'nın nerede olduğunu sordum.

“Kulübede.” Xander nadiren bu kadar ciddi olurdu. “Bex annesinden gelen aramaları görmezden geliyordu ama büyükannesi arayınca, Eve...”

Eve gerçeği Mallory'den öğrendikten sonra, diye cümleyi tamamladım sessizce. Zihnimi bu gerçeğe ve bunun bizim için ne anlama geldiğine odaklamaya zorlayarak çocukları odama götürdüm ve onlara planları gösterdim.

“Bunlar kronolojik olarak sıralı,” dedim. “Bu kronolojiyi Toby'ye gebe kalınmasından sonra neyin inşa edildiğini bulmak için kullandım: Şapel. Sunak taştan yapılmıştı ve içi oyuktu.” Yutkundum. “Bir mezar ama içinde ceset saklı değil, sadece büyükbabanızın ölümünden kısa bir süre önce oraya saklamış olduğu USB ve o zamanlar Toby tarafından taşa çizilen bir mesaj vardı.”

“Başka bir takma isme ihtiyacın olduğundan değil de,” dedi Xander, “ama ben *Sherlock'u* seviyorum. Mesajda ne diyordu?”

Xander'ın yanından Jameson'a baktım ve... Grayson orada değildi. Onu ne zaman kaybettiğimizden emin değildim. Kendime nedenini merak etme fırsatı vermedim.

“*Ne yaptığını biliyorum, baba,*” diye yanıtladım Xander'ın sorusunu. “Toby'nin evlat edinildiğini öğrendikten sonra ve 19 yaşında kaçmadan önce bir noktada...”

“*Liam'ı öğrendi,*” diye tamamladı Jameson.

Toby'nin babasına bıraktığı bütün mesajları düşündüm: bir yer karosunun altına gizlenmiş “Zehirli Ağaç”, bir hukuk kitabına kodlanmış kendi yarattığı bir şiir, sunağın içindeki kelimeler.

Şimdi boş olan sunak.

“Toby cesedi buldu.” Yüksek sesle söylemek, gerçek gibi görünmesini sağlamıştı. “O zaman muhtemelen sadece kemik buldu. Mührü çaldı, kalıntıları taşıdı, ihtiyara seri hâlinde gizlenmiş mesaj bıraktı ve sonra da Hawthorne Adası'nda kendi kendini ortadan kaybedip ülkeyi gözyaşına boğduğu yangını çıkardı.”

Toby'yi, annemle denk gelme rotasını ve eğer Toby taşıdığı korkunç sırlar yüzünden kırılmasaydı aşklarının ne kadar farklı olabileceğini düşündüm.

Gerçek Hawthorne mirası.

Toby'nin neden Hawthorne Malikânesi'nden uzak durmaya kararlı olduğunu şimdi anlıyordum. Neden annemi –*Hannah'sını* baştan sona– korumak istediğini ve daha sonra, o öldüğünde ve ben zaten bu karışıklığın içine sürüklendiğimde, neden en azından korumaya çalışmak zorunda kaldığını, neden en azından Eve'yi Hawthorne servetiyle birlikte gelen her şeyden korumaya çalışması gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordum.

Hakikatten ve zehirli ağaçtan. Blake'ten.

“Çaldığım kanıt,” dedim yüksek sesle, planlara bakarak, “karanlık çukurda...”

“Tüneller?” Jameson arkamdaydı, tam arkamda. Önerisini duyduğum kadar hissettim de.

“Bu bir olasılık,” dedim ve sonra dört set plan çıkardım. “Diğerleri de bunlar, Toby’nin kalıntıları keşfedip taşıdığı zaman aralığında Hawthorne Malikânesi’ne yapılan eklemeler. Bir şekilde inşaatın avantajlarından yararlanabilirdi.”

Toby evlat edinildiğini öğrendiğinde on altı yaşındaydı, Hawthorne Malikânesi’ni sonsuza dek terk ettiğinde ise on dokuz yaşındaydı. Bu eklentilerin her birinin temelini atan ekipleri hayal ettim. *Çaldığım kanıtlar karanlık çukurda...*

“Bu,” dedi Jameson aceleyle, planların yanma diz çökmüş bir hâlde. “Vâris, bak.”

Ne gördüğünü gördüm. Çit labirenti.

Jameson ve ben labirentin yolunu tuttuk. Xander takviye almaya gitti. “Dışarıdan başlayıp içeri doğru mu çalışalım?” diye sordu bana Jameson. “Ya da labirentin tam merkezine gidip spiral çizerek mi çıkalım?”

Sadece ikimizin olması bir şekilde iyi hissettiriyordu. Jameson Winchester Hawthorne ve ben.

Çitler iki buçuk metre uzunluğundaydı ve labirent neredeyse malikâne kadar geniş bir alanı kaplıyordu. Hepsini aramamız günler alırdı. Belki haftalar. Belki de daha uzun. Toby cesedi nereye sakladıysa babası ya onu bulamamıştı ya da onu bir daha taşıma riskine girmemeyi seçmişti.

Adamların bu çitlerini diktiğini gözümde canlandırdım.

On dokuz yaşındaki Toby’nin, gecenin bir yarısı, bir şekilde DNA’sının yarısından sorumlu olan adamın kemiklerini gömmenin bir yolunu bulduğunu hayal ettim.

“Merkezinden başlayalım,” dedim Jameson’a, sesim etrafımızdaki alanda yankılandı. “Ve spiral çizerek çıkalım.”

Bizi labirentin kalbine götürecek yolu biliyordum. Oraya daha önce birden fazla kez gitmiştim, Grayson’la birlikte.

“Nereye gittiğini bildiğini sanmıyorum, değil mi Vâris?”

Jameson’ın her soruyu biraz kötü ve biraz keskin kılma gibi bir tavrı vardı ama biliyordum, onun gerçekte ne sorduğunu *biliyordum*.

Konu Grayson ve bana gelince kendine sormamaya çalıştığı şeyi soruyordu.

“Grayson’ın nerede olduğunu bilmiyorum,” dedim Jameson’a, sonra sola döndüm, boğazımdaki kaslar gerilmişti. “Ama iyi olacağını biliyorum. Eve’yle yüzleşti. Bence sonunda Emily’yi bırakıp insan olduğu için kendini affeder.”

Sağa dön. Sola dön. Tekrar sol. Düz. Neredeyse merkeze gelmiştik.

“Ve şimdi Gray iyi olduğuna göre,” dedi arkamdan yaklaşan Jameson, “artık harika bir *insan* olduğuna ve Emily’yi aşmaya hazır olduğuna göre...”

Labirentin merkezine gelmiştim ve Jameson’la yüzleşmek için etrafımda döndüm. “Sakın o soruyu tamamlama.”

Ne soracağını biliyordum. Sormakta haksız olmadığını biliyordum. Ama yine de acıttı. Ve onun –kendisine, bana, Grayson’a– sormayı bırakmasının tek yolu ona tüm yalın gerçeği vermemdi.

Çok sık ya da çok net düşünmeme izin vermediğim gerçeği.

“Daha önce blöfümü gördüğünde haklıydın,” dedim Jameson’a. “Her zaman seninle olacağımı söyleyemem.”

Hawthorneların uzun kılıçlarını sakladıkları yerdeki gizli bölmeye doğru yanımdan geçti. Bölmeyi açtığını, aradığını duyuyordum.

Çünkü Jameson Winchester Hawthorne sürekli bir şeyler arardı. Duramazdı. Asla durmazdı.

Ve ben de durmasını istemedim. “Her zaman seninle olacağımı söyleyemem, Jameson çünkü kadere ya da yazgıya inanmıyorum, seçimlere inanıyorum.” Yanına diz çöktüm ve parmaklarımın bölmeyi bulmasına izin verdim. “Sen beni seçtin, Jameson ve ben daha önce kimseye açmadığım şekilde, *bizle* ilgili tüm ihtimalleri sana açmayı seçtim.”

Max bir keresinde bana kendimi okyanusa bakan bir uçurumun üzerinde dururken hayal etmemi söylemişti. Şu an orada duruyordum gibi hissettim çünkü aşk bir seçim değildi; onlarca, yüzlerce, binlerce seçimden oluşuyordu.

Her gün bir seçimdi.

Kılıçların bulunduğu bölmeden uzaklaştım, ellerimi labirentin ortasındaki zeminde gezdirerek baktım, araştırdım. “Seni içeri almak,” dedim Jameson’a ayaklarımızın dibinde çömelirken, “Biz olmak, beni değiştirdi. Bana *istemeyi* öğrettin.”

Bir şeyleri nasıl isteyeceğimi.

Onu nasıl isteyeceğimi.

“Beni acıktırdın,” dedim Jameson’a, “her şeye. Dünyayı istiyorum şimdi.” Bakışlarını, onu başka tarafa bakmaya *cesaretlendirecek* şekilde tuttum. “Ve bunu seninle birlikte istiyorum.”

Jameson bana doğru geldi; tam da parmaklarım çimlere gömülü, toprağa saplanmış bir şeye çarptığında.

Küçük, yuvarlak ve metal bir şeye. *Blake ailesinin mührü değil. Sadece bir bozuk para. Ama boyutu, şekli...*

Jameson ellerini yüzüme getirdi. Başparmağı hafifçe dudaklarımda gezindi. Ben de gözlerindeki o kıvılcımı alıp ateşe verecek garantili iki kelimeyi söyledim.

“Kaz şurayı.”

BÖLÜM 73

Yer çöküp tünellerin altından benim daha önce hiç görmediğim bir oda ortaya çıktığında kollarım ağrıyordu.

Ben tek bir söz bile edemedim Jameson karanlığa atıldı.

Kendimi daha dikkatli bir şekilde aşağı çekip çömelerek onun yanına indim. Ayağa kalktım ve telefonumun ışığıyla orayı aydınlattım. Oda küçük ve boştu.

Hiç kimse yoktu.

Duvarları taradım ve bir meşale gördüm. Parmaklarımı meşalenin etrafına kenetleyerek onu duvardan çekmeye çalıştım ama işe yaramadı. Parmaklarımın meşaleyi yerinde tutan metal apliği bulmasını sağladım. “Burada bir menteşe var,” dedim. “Veya onun gibi bir şey. Döndüğünü düşünüyorum.”

Jameson elini benimkinin üzerine koydu ve birlikte meşaleyi yana doğru çevirdik. Bir sürtünme sesinin ardından bir tıslama duyuldu ve meşale alev aldı.

Jameson bırakmadı, ben de.

Alevli meşaleyi aplikten çıkardık ve alev duvarın yüzeyine yaklaştıkça Toby’nin yazısı aydınlandı.

“*Ben hiç Hawthorne olmadım.*” Yüksek sesle okudum. Jameson elini yana bıraktı ve meşaleyi tutan tek kişi ben oldum. Yavaş yavaş odanın çevresinde yürüdüm. Alev her bir duvardaki kelimeleri ortaya çıkardı.

Ben hiç Hawthorne olmadım.

Blake de olmayacağım.

Peki bu beni ne yapar?

Son duvardaki mesajı gördüm ve kalbim sıkıştı.

Suç ortağı.

“Zemini de dene,” dedi Jameson.

Alevine dikkat ederek meşaleyi alçalttım, son mesaj da ortaya çıkıverdi. *Tekrar dene, baba.*

Ceset burada değildi.

Hiç buraya gelmemişti.

Yukarıdan aşağıya bir ışık parladı. *Bay Laughlin.* Oda-
dan çıkmamıza yardım etti, tüm zaman boyunca sessiz kal-
mıştı, ifadesi tamamen okunmaz hâldeydi; ta ki ben mer-
kezden labirentin içine doğru adım atmaya çalışana kadar,
sonra tam önümde durmak için hareket etti.

Beni engelliyordu.

“Alisa’ya olanları duydum.” Kâhyanın sesi hep huysuzdu
ama gözlerindeki gözle görülür üzüntü yeniydi. “Bir kadı-
nı kaçırabilecek türde bir adam kesinlikle adam değildir.”
Duraksadı. “Nash bana geldi,” dedi tereddüt ederek. “Yar-
dımımı istedi ve o çocuk küçükken ayakkabılarını bağla-
masına yardım etmeme bile izin vermezdi.”

“Will Blake’ten kalanların yerini biliyor musun?” dedim,
aklıma gelen farkındalığı dile getirerek. “Nash bu yüzden
sana geldi ve yardımını istedi.”

Bay Layghlin kendini bana bakmaya zorladı. “Bazı şeye-
rin gömülü kalması en iyisidir.”

Bunu kabul edecek değildim. *Edemezdim.* Öfke içimden
geçip damarlarımı yakıyordu. Vincent Blake, Tobias Hawt-
horne ve benim için çalışması gereken bu adam her zaman
Hawthorne ailesini ilk sıraya koyuyordu.

“Bütün bunları yerle bir edeceğim,” diye yemin ettim.
Bazı durumlar neşter gerektiriyordu ama bu? *Zincirli teste-*

releri getirin. “Bu labirenti dağıtmak için adam tutacağım. Kadavra köpekleri getireceğim. Alisa’yı geri almak için her şeyi yakarım.”

Bay Laughlin’in vücudu titredi. “Buna hakkın yok.”

“Büyükbaba.”

Döndü ve Rebecca görüş alanına girdi. Onu Thea ve Xander izledi fakat Bay Laughlin onları fark etmedi. “Bu doğru değil,” dedi Rebecca’ya. “Bazı sözler verdim; kendime, annene, Bay Hawthorne’a.”

Kâhyanın cesedin nerede olduğunu bildiğine dair herhangi bir şüphem varsa, bu ifade onları sildi. “Vincent Blake Toby’yi de kaçırdı,” dedim. “Sadece Alisa’yı değil. Torununun geri dönmesini istemiyor musun?”

“Benimle torunum hakkında konuşma.” Bay Laughlin şimdi ağır ağır nefes alıyordu.

Rebecca sakinleştirici bir şekilde elini onun koluna koydu. “Liam’ı öldüren Bay Hawthorne değildi.” dedi sessizce Rebecca. “Öyle değil mi?”

Bay Laughlin ürperdi. “Kulübeye geri dön, Rebecca.”

“Hayır.”

“Sen çok iyi bir kızdın,” diye gürledi Bay Laughlin.

“Kendimi küçük görürdüm.” Rebecca çelik gibi sertti. “Ama burada seninle... Buna gerek yoktu. Her yaz burada geçirdiğimiz birkaç haftayı ben de yaşardım. Sana yardım etmiştim. Hatırlıyor musun? Ellerimle çalışmayı, onları kirlletmeyi seviyordum.” Rebecca başını salladı. “Evde kirlenmeme asla izin verilmezdi.”

Emily’nin genç ve tıbbi açıdan savunmasız olduğu zamanlarda Rebecca’nın evi muhtemelen tamamen sterilildi.

“Lütfen kulübeye dön.” Bay Laughlin’in ses tonu ve tavırları torunununkiyle mükemmel bir uyum içindeydi: sessiz, çelik gibi. O âna kadar ikisinin arasındaki benzerliği hiç görmemişim. “Thea, onu geri götür.”

“Seninle çalışmayı çok severdim,” dedi Rebecca büyük-babasına, kızıl saçlarına güneş vuruyordu. “Ama labirentin her zaman kendi başına çalışmakta ısrar ettiğin bir kısmı vardı.”

Midem kasıldı. *Rebecca gömülen yeri biliyor.*

“Emily annesine benzerdi,” dedi Bay Laughlin kabaca. “Ama senin aklın ona benziyor, Rebecca. O mükemmeldi. Hâlâ öyle.” Bir dahaki sözlerini söylerken sesi kısıldı. “*Benim küçük kızım.*”

“Vincent Blake’in oğlunu öldüren Bay Hawthorne değil,” dedi Rebecca yumuşak bir sesle, “değil mi?” Cevap yoktu. “Eve gitti. Annem onu bulamayınca aklını kaybetti. Dedi ki...”

“Annenin ne dediğini,” diye lafını kesti Bay Laughlin, “unut gitsin, Rebecca. Bu işler böyle yürür. Hepimiz unutmak konusunda payımıza düşeni yaptık.”

Kırk yıldan fazla bir süredir bu sır içten içe çürümüştü. Bu durum hepsini etkilemişti; iki aile, üç kuşak, bir zehirli ağaç.

“Kızın sadece on altı yaşındaydı,” diye başladım bildiğim kadarıyla. “Will Blake yetişkin bir adamdı. Buraya bir şeyi kanıtlamaya geldi.”

“Kızını kullandı.” Xander benim yerime devraldı. “Büyükbabamıza ajanlık yapsın diye.”

“Will on altı yaşındaki kızını kullanıp manipüle etti. Onu hamile bıraktı,” diye devam etti Jameson, doğrudan konunun özüne inerek.

“Tüm hayatımı Hawthorne ailesine adadım. Sizin hiçbirinize bunu borçlu değilim.” Bay Laughlin’in sesi şimdi de sertti. Öfkeden titriyordu.

Ona üzüldüm. Gerçekten. Ama bu, teori değildi. Bir oyun değildi. Bu pekâlâ ölüm kalım meselesi olabilirdi.

“Bize, labirentin üzerinde çalışmana izin vermediği kısmı göster,” dedim Rebecca’ya.

Bir adım attı, Bay Laughlin kolundan yakaladı. Sertçe.

“Bırak onu,” dedi Thea sesini yükselterek.

Rebecca bir an için Thea’nın bakışlarını yakaladı, sonra tekrar büyükbabasına döndü. “Annem perişan durumda. Boş boş dolanmaya başladı. Bana Liam’ın bebeği öğrendiğinde sinirlendiğini söyledi. Onu terk edecekti, bu yüzden malikâneneden, Bay Hawthorne’un ofisinden bir şey çaldı. Liam’a, sırf onunla tekrar buluşabilmek için Tobias Hawthorne’a karşı kullanabileceği bir şey olduğunu söyledi. Ama geldiğinde, aldığı şeyi ona vermeye gittiğinde, çantasında değildi.”

Onları izole bir yerde hayal ettim. Black Wood belki.

“Tobias.” İlk başta Bay Laughlin’in başarabildiği tek şey buydu; ölü milyarderin adını söylemek. “O, onları gözetliyordu. O gün Mal’i takip etti. Mal’in ondan neden çaldığını bilmiyordu ama öğrenmeye çok kararlıydı.”

“Bulduğu,” diye açıkladı Jameson, “Vincent Blake’in yetişkin oğlunun kendi gözetimi altında olan bir genç kızdan faydalandığıydı.”

Tobias Hawthorne’un ilk etapta Blake’e düşman olmasının nedenini düşündüm. *Erkektir yapar.*

“O küçük piç Liam, Mal ona söz verdiği şeyi veremediğinde sinirlendi. Adam soğudu ve ona bir hiç olduğunu söyledi. Gitmeye kalktığında Mal onu durdurmaya çalıştı ve o canavar küçük kızıma elini kaldırdı.”

Will Blake şu anda dirilse, Bay Laughlin’in onu tekrar yerin dibine sokacağını hissediyordum.

“İkinci olarak Liam kabalaştı, Bay Hawthorne saklandığı yerden çıkıp çok ciddi tehditler savurdu. Mal on altı yaşındaydı. Kanunlar vardı.” Bay Laughlin derin bir nefes

verdi, pürüzlü ve çirkin bir sestti. “Adamın bir fare gibi sıvışıp gitmesi gerekirdi ama Mal, Liam’ın gitmesini istemiyordu. Onu da tehdit etti, babasına gidip bebeği anlatacağını söyledi.”

“Will’in mührü elinde tutabilmesi için babasının takdini de koruması gerekiyordu,” dedim, Vincent Blake’in ailesiyle olan *kısa ilişkisini* düşünerek. “Dahası, buraya Blake’e bir şey kanıtlamak, onu etkilemek için gelseydi, tam tersini yapma fikri olur muydu?”

Yutkundum.

“Liam tekrar saldırdı ve ona doğru hamle yaptı. Mal de karşılık verdi.” Bay Laughlin’in gözleri kapandı. “Bay Hawthorne o adamı kızımın üzerinden çekerken içeri gir-dim. O piçi kontrol altına aldı, kollarını arkasına sıkıştırdı ve sonra...” Bay Laughlin gözlerini açmaya zorladı ve Rebecca’ya baktı. “Sonra küçük kızım bir tuğla aldı. Onu durduramayacağım kadar hızlı bir şekilde üzerine saldırdı. Ve sadece bir kez değil... Ona defalarca vurdu.”

“Nefsi müdafaaymış,” dedi Jameson.

Bay Laughlin başını öne eğdi, sonra bakışların benim-kilerle buluşmaya zorladı, sanki benim, buradaki herkesin onu anlamasına ihtiyacı varmış gibi. “Hayır, değildi.”

Onu durdurana kadar Mallory’nin Liam’a ne kadar daha vurduğunu merak ettim. *Durdurup durdurmadıklarını* da merak ettim.

“Onu yakaladım,” dedi Bay Laughlin, sesi ağırlaşmıştı. “Liam’ın onu sevdiğini sandığını söyleyip durdu. Sanmıştı ki...”

Gözünde hiç yaş yoktu fakat bir hıçkırık göğsünü parçaladı. “Bay Hawthorne bana gitmemi söyledi. Mal’i alıp oradan çıkarmamı söyledi.”

“Liam ölmüş müydü?” diye sordum, ağzım acıdan neredeyse kupkuru olmuştu.

Bay Laughlin'in yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. "Henüz değil."

Will Blake, Bay Laughlin onu Bay Hawthorne'la yalnız bıraktığında hâlâ nefes alıyordu.

"Kızın Vincent Blake'in oğluna saldırdı." Jameson gizli gerçekleri bulmaya, her şeyi bir bulmacaya dönüştürmeye ve sonra onu çözmeye programlıydı. "O zamanlar ailemiz onu koruyacak kadar zengin ya da güçlü değildi. Henüz değildi."

"Sen ayrıldıktan sonra neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu Rebecca, acı veren uzun bir sessizliğin ardından.

"Anladığım kadarıyla tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı." Bay Laughlin sırayla hepimize baktı. "Ne yazık ki almadı."

Tobias Hawthorn'un orada durup bir adamın ölmesini izlediğini gözümde canlandırımdı. Ölmesine izin verdiğini.

"Ve sonra?" dedi Xander, alışılmadık bir şekilde sessizce.

"Hiç sormadım," dedi Bay Laughlin sertçe. "Ve Bay Hawthorne da bana hiç söylemedi."

Zihnim yıllar boyunca bildiğimiz her şeyi gözden geçirdi. "Ama Toby cesedin yerini değiştirdiğinde..." diye söze başladım.

Bay Laughlin bakışlarını ufka dikmişti. "Bir şey gömdüğünü biliyordum. Toby kaçıp Bay Hawthorne sorular sormaya başlayınca o şeyin ne olduğunu çok çabuk anladım."

Ve tek bir kelime bile etmedin, diye düşündüm.

"Gerekirse onlara yeri göster, Rebecca." Bay Laughlin torununun saçını yavaşça yüzünden uzaklaştırdı. "Ama Vincent Blake ne olduğunu sorarsa anneni koruyacaksın. Ona benim yaptığımı söyle."

BÖLÜM 74

Kalıntıları bulduk.

Telefonumu aldım, Blake'i arar konuma getirdim ama ben arayamadan telefonum çaldı. ARAYANIN kimliğine bakınca nefesim kesildi.

"Alisa?" Ciğerlerimi tekrar çalışmaya zorladım. "Sen..."

"Grayson Hawthorne'u öldürecek miyim?" dedi Alisa hemen. "Evet. Evet, öldüreceğim."

Sesini duymak ve ses tonunun mutlak normalliğiyle duymak bendeki bir şok dalgasının rahatlamasına neden oldu. Sanki vücudumun her hücresinde fazladan ağırlık ve baskı vardı ve birdenbire tüm o gerilim ortadan kaybolmuştu.

Daha sonra Alisa'nın *söylediklerini* sindirmeye başladım.

"Grayson mı?" diye tekrarlardım, kalbim göğüs kafesimde büyüyordu.

"Blake'in beni bırakmasının nedeni o. Bir takas."

Cesedi bulmaya bizimle gelmediğinde bunu anlamalıydım. *Grayson Hawthorne ve muhteşem jestleri*. Hayal kırıklığı, korku ve neredeyse acı verici derecede hassas bir şey gözlerimin yaşla dolmasına neden oluyordu.

"Kardeşin kurbanlık koyunu oynuyor," dedim Jameson'a o ilk duygunun geri kalanını susturmasına izin vermeye çalışarak. Xander da benim kısa açıklamamı duydu ve Nash de arkalarında belirdi.

“Alisa?” dedi.

“O iyi,” diye rapor verdim. *Ve bu sefer, biz onunla ilgileneceğiz.*

“Oren onu getirebilecek biri var mı?”

Oren kısaca başını salladı ama gözlerindeki ifade onun iyi olmasına ne kadar sevindiğini gösteriyordu. “Telefonu ver, birini ayarlayayım.”

Telefonu ona verdim.

“Bu bir şeyi değiştirmez,” dedi Jameson bana. “Blake hâlâ büyük avantaj sahibi.”

Grayson ondaydı. Bunda korkunç bir tezahür vardı. Tobias Hawthorne, Vincent Blake’in torununu almıştı, o da Tobias Hawthorne’unkini.

Toby ondaydı. Grayson da ondaydı. Ve bende de oğlundan kalanlar vardı. Tek yapmam gereken Vincent Blake’in istediğini verip buna bir son vermektir.

Ya da en azından Blake’in inanmamı istediği buydu.

Fakat Tobias Hawthorne’un son mesajı beni yalnızca Blake’in gerçek için, kanıt için geleceği konusunda uyarmamıştı. Hayır, Tobias Hawthorne Blake’in benim için geleceğini, beni zaptedeceğini, hiç acımasının olmayacağını söylemişti. Tobias Hawthorne imparatorluğuna topyekûn bir saldırı bekliyordu. Doğru öngöründe bulunduğunu varsayarsak Vincent Blake sadece gerçeğin peşinde değildi.

Saldıracak. Servet için. Mirasım için. Senin için, Avery Kylie Grambs.

Ama Tobias Hawthorne, manipülatif, entrikacı bir adamdı, benim küçük de olsa bir şansım olduğunu düşünüyordu. Blake’i alt etmem gerekiyordu.

Bunu, benim çok riskli kumarımı teselli olarak kabul et: Seni izledim. Seni tanımaya geldim. Bu sözler vücuduma kan gibi pompalandı; kalbim acımasız, uzlaşmaz bir ritimle

atıyordu. Tobias Hawthorne, Blake'in beni hafife alacağına inanmıştı.

Telefonda, bana *küçük kız* demişti.

Bu ne demekti? *Benden hareket etmemi değil, tepki vermemi bekliyor demekti. Asla ileriye bakmayacağımı düşünüyordu.*

Kendimi durmaya, yavaşlamaya, düşünmeye zorladım. Etrafımda diğerleri bir sonraki hamle için yüksek sesle tartışıyordu. Ama Jameson'ın, Nash'in ve Xander'ın sesini susturdum. Oren'in, herkesin. Ve sonunda Vezir Gambiti'ne geri döndüm. Oyunun kontrolünden vazgeçmenin nasıl olacağını düşündüm. Bir yenilgiyi gerektiriyordu.

Ve rakibiniz bunun stratejiden ziyade bir çaylak hatası olduğunu düşündüğünde en iyi sonucu verdi.

Plan kafamda şekillendi. Kemikleşti. Ve bir arama yaptım.

BÖLÜM 75

“Sen biraz önce ne yaptın?” Jameson bana büyükbabalarının son bulmacası olduğunu söylediği geceki gibi baktı, sanki bunca zaman sonra benim hakkımda, neler yapabileceğim hakkında hâlâ onu şaşırtabilecek şeyler vardı.

Sanki hepsini bilmek ister gibiydi.

“Yetkilileri arayıp Hawthorne Malikânesi’nde insan kalıntıları bulunduğunu söyledim.” Bana kulak misafiri olsalardı muhtemelen bu açık olurdu. Jameson’ın bana asıl sorduğu şey bunun *nedeniydi*.

“Durumu açıklamak bana düşmez ama,” diye araya girdi Thea, “bunun amacı *kazıp* çıkardıklarımızla takas yapmak değil miydi?”

Jameson’ın beni okuduğunu, beyninin benimkindeki olasılıkları sıraladığını hissedebiliyordum.

“Başka birini daha aramam lazım,” dedim.

“Blake’i mi?” diye sordu Rebecca.

“Hayır.” Jameson benim yerime cevap verdi.

“Açıklamaya vaktim yok,” dedim hepsine.

“Onunla oynuyorsun.” Jameson soru olarak ifade etmedi.

“Blake cesedi ona getirmemizi söyledi, ceset ona geri verilecek. Eninde sonunda. Ve o zaman, hiçbir yasayı çiğnemiş olmayacağım.”

Bunu satranç gibi düşünmek daha kolaydı. Rakibimin hamlelerini o yapmadan önce görmeye çalışıyorum. İstediğim hamleleri yapıyorum, saldırıları gerçekleşmeden engeliyorum.

Xander'ın gözleri büyüdü. "Eğer kalıntıları ona götürseydin bu hareketin hukuka aykırılığını sana karşı kullanacağını mı düşünüyorsun?"

"Ona daha fazla koz vermeyi göze alamam."

"Çünkü, tabii ki, tüm bu olanlar seninle ilgili." Thea'nın sesi tehlikeli biçimde memnundu; bu, iyiye işaret değildi.

"Thea," dedi Rebecca sessizce, "boş ver."

"Hayır. Bu senin *ailen*, Bex. Ve ne kadar çabalarsan çabala, ne kadar kızmayı başarırsan başar, bu senin için her zaman önemli olacak." Thea bir elini Rebecca'nın yüzüne koydu. "Orada seni annenle gördüm."

Rebecca, Thea'nın gözlerinde kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu ama kendine izin vermedi. "Her zaman ben de bir sorun olduğunu düşündüm," dedi sesi çatallanarak. "Emily annemin dünyasıydı, ben de bir gölgeydim ve o gölgenin *ben* olduğunu sanıyordum"

"Ama şimdi biliyorsun," dedi The yumuşak bir şekilde, "o asla sen olmadın."

Mallory'nin travması, Rebecca'nın da travmasıydı, muhtemelen Emily'nin de.

"Gölgelerde yaşamaktan bıktım, Thea," dedi Rebecca. Bana döndü. "Işığı getir. Dünyaya gerçeği söyle. Yap şunu."

Planım tam olarak bu değildi. Korunmaya ihtiyacı olan insanları korumamı sağlayacak bir hareket vardı. Tek bir hamle, eğer onu uygulayabilirsem.

Blake bunun geldiğini görmeseydi.

Cesedi bildirmek sadece birinci adımdı. İkinci adım hikâyeyi kontrol etmektir.

“Avery.” Landon üçüncü çaldırışında telefona baktı. “Yanılıyorsam düzelt ama iş ilişkimiz uzun zaman önce sona erdi.”

O zamandan beri başka tanıtımlarım ve medya danışmanlarım vardı ama planladığım şey buydu. En iyisine ihtiyacım vardı. “Seninle bir ceset ve yüzyılın hikâyesi hakkında konuşmam gerek.”

O kadar sessizlik oldu ki yüzüme kapatıp kapatmadığını merak ettim. Sonra Landon tek bir kelime söyledi, İngiliz aksam netti. “Dinliyorum.”

Tobias Hawthorne’u ortada bıraktım. Tamamen ve merhametsizce. Ölüler itibarları konusunda seçici davranmazlardı ve bu, beni bu şekilde kullanan ölümler için de geçerliydi.

Tobias Hawthorne kırk yıl önce bir adam öldürmüştü ve bunu örtbas etmişti. Benim anlattığım hikâye buydu ve feci bir hikâyeydi.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Jameson Landon’la telefonu kapattıktan sonra.

“Kasaya,” diye yanıtladım. “Vincent Blake’le yüzleşmeye gitmeden önce ihtiyacım olan bir şey var.”

Jameson bana yetişmek için koştu. Yanımdan geçti ve tam ben vücudunu benimkine çok yaklaştıran bir adım atarken geri döndü.

“Kasadan ne alman gerek?” diye sordu Jameson.

“Sana söylersem,” dedim, “beni yine kilitleyecek misin?”

Jameson elini boynuma koydu. “Riskli bir durum mu?”

Başka yöne bakmadım. “Fena hâlde.”

“Güzel.” Yeşil gözleri yoğundu, başparmağını çenemde gezdirdi. “Blake’i yenmek için böyle olması gerekecek.”

Bazı sözcükler sadece sözcüktür ama bazıları alev gibidir. İçimi kapladığını, yayıldığını, herhangi bir öpücük kadar yakıcı olduğunu hissettim. *Geri döndük.*

“Ve onu bir kez yendikten sonra...” diye devam etti Jameson. “Çünkü yeneceksin...” Dünyada Jameson Hawthorne tarafından *görölmek* gibi bir duygu yoktu. “*Her şey* kelimesinin anagramına ihtiyacım olacak.”

BÖLÜM 76

Kasadan sonra üzerime çok kızgın Alisa Ortega kaosu düşmeden antreye kadar geldim. “Ne yaptın sen?”

“Tekrar hoş geldin,” dedi Oren kuru kuru.

“Ne yapmam gerektiyse onu,” diye yanıtladım.

Alisa muhtemelen sakinleştirici olması gereken bir nefes aldı. “Benim geri dönmemi beklemedin çünkü polisi aramanın kötü bir fikir olduğunu söyleyeceğimi *biliyordun*.”

“Bana Blake hakkında polisi aramanın kötü bir fikir olduğunu söyledin,” diye itiraz ettim. “Bu yüzden onları Blake için aramadım.”

“Kapıda yerel polis var,” diye bilgilendirdi Oren. “Bu koşullar göz önüne alındığında adamlarım onların girişini engelleyemez. DPS* özel ajanının da çok geç kalmayacağından şüpheliyim.”

Alisa şakaklarını ovdu. “Bunu düzeltebilirim.”

“Düzeltmek senin işin değil,” dedim.

“Ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok.”

“Hayır,” diye yanıtladım, onu bakışlarımla alt ederek. “Ne yaptığım hakkında *senin* hiçbir fikrin yok. Arada fark var.” Ona her şeyi açıklayacak ne zamanım ne de isteğim vardı. Landon bana iki saatlik bir avantaj sözü vermişti ama

* Kamu Güvenliği Departmanı. (e.n.)

hepsi buydu. Bunu aşan herhangi bir gecikme durumunda hikâyeyi kontrol etme fırsatımızı kaybedebilirdik.

Eğer çok bekleseydim Vincent Blake'in yeniden toparlanmak için çok zamanı olurdu.

“İyi olmana sevindim,” dedim Alisa'ya. “Vasiyet okunduğundan beri benim için çok şey yaptın. Biliyorum. Ama gerçek şu ki Tobias Hawthorne'un serveti çok yakında benim olacak.” Bu şekilde oynamayı sevmiyordum ama başka seçeneğim yoktu. “Bu durum gerçekleştiğinde kendine sorman gereken tek bir soru olacak, hâlâ benim için çalışmak isteyecek misin?”

Ben bile blöf yapıp yapmadığımdan emin değildim. Bunu kendi başıma yapmamın hiçbir yolu yoktu ve ondan şüphe etsem de Alisa'ya, bundan sonra güvenebileceğim herhangi birinden daha fazla güvenmiştim. Öte yandan bana bir çocukmuşum gibi –buraya geldiğimde olduğum gibi, gözleri iri iri açılmış, bunalmış, beş kuruşu olmayan bir çocuk gibi– davranma alışkanlığı vardı.

Vincent Blake'le rekabet edebilmek için büyümem gerekmişti.

“Ben olmasam batırırdın,” dedi Alisa bana, “ve bir imparatorluğu da yanında götürürdün.”

“O zaman bunu sensiz yapmama izin verme,” diye yanıtladım.

Bakışlarını neredeyse korkutucu bir kesinlikle bana sabitleyen Alisa, başını hafifçe salladı. Oren boğazını temizledi.

Ona döndüm. “Koli bandı hakkında konuşmaya başlayacağın kısım burası mı?”

Bana kaşını kaldırdı. “Burası işimi tehdit ettiğin kısım mı?”

Tobias Hawthorne'un vasiyetinin okunduğu gün Oren'a güvenliğe ihtiyacım olmadığını anlatmaya çalışmıştım. O da hayatımın geri kalanı boyunca güvenliğe ihtiyacım ola-

cağını sakın bir şekilde anlatmıştı. Beni *koruyup korumayacağı* hiçbir zaman söz konusu olmamıştı.

“Bu senin işin değil,” dedim Oren’a çünkü ona bunu borçlu olduğumu hissediyordum. “Hiç olmadı.”

Aylar önce bana hayatını Tobias Hawthorne’a borçlu olduğunu söylemişti. İhtiyar, Oren’a bir amaç vermiş, onu çok karanlık bir yerden çıkarmıştı. Güvenlik şefimden son isteği Oren’ın beni korumasıydı.

“Seninle ilgilenmemi isteyerek,” dedi Oren sessizce, “asil bir şey yaptığını düşünmüştüm.”

Oren benim daimi gölgemdi. Tobias Hawthorne’un mesajını duymuştu. Amacımın ne olduğunu, bunun kendisine yeni bir ışık olması gerektiğini biliyordu.

“Patronun senden güvenliğini yönetmeni istedi. Benimle ilgilenmeni...” Sesim kısık çıkmıştı. “Hepsi buydu.”

Oren bana kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ardından tekrar koruma moduna geçti. “Plan nedir, patron?”

Cebimden Blake ailesinin mührünü çıkardım. “Bu.” Avucuma düşmesine izin verdim ve parmaklarımı etrafına kapattım. “Blake’in çiftliğine gidiyoruz. Kapıları geçmek için bunu kullanacağım. Ve ben yalnız gireceğim.”

“Bu plandan hoşlanmadığımı söylemek mesleki bir sorumluluktur benim için.”

Oren’a sempatik bir bakış attım. “Bütün dünyanın içeri- de olduğumu bilmesi için kapısının önünde bir basın toplantısı yapacağımı söylesem daha çok hoşuna gider mi?”

Paparazziler izlerken Vincent Blake bana dokunamazdı.

“Buna bir son verecek misin, Oren?” Nash ağır adımlarla bize doğru geliyordu, açıkça konuşmamızın yükünü üstlenmişti. “Çünkü eğer yapmazsan ben yapacağım.”

Sanki kaostan etkilenmiş gibi Xander da ortaya çıkmak için o ânı seçti.

“Bu seni ilgilendirmez,” dedim Nash’e.

“İyi denemeydi, ufaklık.” Nash’in ses tonu hiçbir zaman otoritesini belli etmezdi ama konuşma ne kadar sıradan olursa olsun yaptığı şeyin bu olduğu hep yüzde yüz açıktı. “Bu olmayacak.”

On sekiz yaşında olmam, malikânenin benim olması, onun asıl kız kardeşi olmayışım ya da beni durdurmaya kalkarsa büyük bir mücadele vereceğim Nash’in umurunda değildi.

“Dördümüzü daima koruyamazsın,” dedim.

“Ama denerim. Beni bununla sınamak istemezsin, tatlım.”

Nash’in *test* tuzaklarını çok iyi bilen Jameson’a baktım, bakışları benimkiyle buluştu, sonra da Xander’a baktı.

“Uçan leopar?” diye mırıldandı Jameson.

“Gizli firavun faresi!” diye yanıtladı Xander ve kısa bir an sonra, gerçekten etkileyici, senkronize bir uçan mücadele ile Nash’e saldırıyorlardı.

Bire bir dövüşte Nash ikisinden birini yenebilirdi. Ancak bir erkek kardeşiniz gövdenizdeyken ve bir başkası bacaklarınızı ve ayaklarınızı sıkıştırırken üstünlük sağlamak zordu.

“Gitmeliyiz,” dedim Oren’a. Nash arkamızdan bir küfür fırtınası yağdırıyordu. Xander ona kardeşçe bir şiirle sere-nat yapmaya başladı.

“Oren!” diye bağırdı Nash.

Güvenlik şefim, hissetmiş olabileceği herhangi bir eğlenceyi ima bile etmedi. “Üzgünüm, Nash. Hawthorne kavgasının ortasında kalmamam gerektiğini biliyorum.”

“Alisa...” demeye başlamışken Nash, araya girdim.

“Yanımda olmanı istiyorum,” dedim avukatıma. “Oren’la birlikte hemen dışarıda bekleyeceksin.”

Nash yenilginin kokusunu almış olmalıydı çünkü Xander’ı ayaklarından çekmekten vazgeçti. “Ufaklık?” diye seslendi. “Kirli dövüşsen iyi edersin.”

BÖLÜM 77

Vincent Blake'in çiftliği arabayla kilometrelerce uzanan Teksas/Oklahoma sınırı boyunca kuzeye doğru yaklaşık iki buçuk saat sürüyordu. Helikopteri kullanmak seyahat süremizi kırk beş dakika kısalttı, hem de aktarma yapmadan. Landon üzerine düşeni yapmıştı, dolayısıyla basın benden kısa bir süre sonra geldi.

"Bugün erken saatlerde," dedim onlara daha önce provasını yaptığım bir konuşmayla, "Hawthorne arazisinde, William Blake'e ait olduğunu düşündüğümüz kalıntılar bulduk."

Senaryoma sadık kaldım. Landon cesetle ilgili sızıntıyı mükemmel bir şekilde zamanlamıştı; uydurduğu hikâyeye zaten ortadaydı ama onu tanımlayacak olan şey şu anda söylediklerimin görüntüleri idi. Hikâyeyi şu şekilde sattım: Will Blake reşit olmayan bir kadına fiziksel olarak saldırmıştı ve Tobias Hawthorne onu korumak için müdahale etmişti. Kolluk kuvvetleri soruşturma yapıyordu ancak kendi başımıza toparlayabildiğimiz bilgilere dayanarak, otopsinin Blake'in keskin olmayan bir cisimle kafasına aldığı darbeden öldüğünü ortaya çıkarmasını bekliyorduk.

Bu darbeleri Tobias Hawthorne yapmıştı.

Bu son kısım doğru olmayabilirdi ama sansasyoneldi. Bu bir *hikâyeydi*. Ve şimdi burada, şahsım ve kalan Hawthor-

neler adına merhumun ailesine saygılarımı sunmak için bulunuyordum.

Soru kabul etmedim. Bunun yerine döndüm ve Vincent Blake'in mülkünün sınırına doğru yürüdüm. Araştırmamdan Legacy Çiftliği'nin çeyrek milyon dönümden fazla olduğunu biliyordum.

Aynı derecede devasa bir duvarın parçası olan devasa bir tuğla kemerin altında durdum. Kemerli yol, altından bir otobüsün geçebileceği kadar büyüktü. Yaklaştığımda site-nin içinden siyah bir kamyon uzun toprak bir yoldan bana doğru geldi.

Bu duvarın ötesinde, seksen bin dönümden fazla aktif tarım arazisi, binden fazla verimli petrol kuyusu, dünyanın özel mülkiyete ait en büyük çeyrek at koleksiyonu ve gerçekten önemli sayıda sığır vardı.

Ve bu duvarın ötesinde bir yerde, bu topraklarda bir ev vardı.

“Özel mülke izinsiz girmek üzeresiniz.” Siyah kamyon-dan inen adamlar çiftlik işçileri gibi giyinmişlerdi ama asker gibi hareket ediyorlardı.

Umarım yanlış hesaplamamışımdır çünkü eğer öyleyse tüm dünya bu yanlış hesaplama şahit olacaktı, konuşan adama cevap verdim: “Bunlardan birine sahip olsam bile mi?”

Parmaklarımı mührü görebilecekleri kadar açtım.

Bir dakikadan az bir süre sonra kamyonun kasasındaydım, bilinmeyene doğru hızla ilerliyordum.

Evin görünmesine tam on dakika kalmıştı. Kesinlikle silahlı olan sürücü bana tek kelime etmemişti.

Avucumda duran mühre baktım. “Bunu nereden bulduğumu sormadınız.”

Gözlerini yoldan almadı. “Onlardan bir tanesine sahip olan birine bunu sormazsınız.”

Hawthorne Malikânesi bir kaleye benziyorsa Vincent Blake’in evi bir hisarı akıllara getiriyordu. Koyu renk taştan yapılmıştı, kare çizgileri yalnızca küçük kule şeklinde yükselen iki dev yuvarlak sütunla kesiliyordu. İkinci katın ön çevresini ferforje bir balkon kaplıyordu. Ben bir asma köprü bekliyordum ama onun yerine etrafı saran bir veranda vardı.

Eve o verandada duruyordu, kehribar rengi saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Ona doğru yürürken Blake’in güvenliği beni takip etti. Verandaya adım attığımda Eve bana döndü; bu, beni takip etmeye zorlamak için tasarlanmış stratejik bir hareketti.

“İstediğimi verseydin,” dedi, “her şey çok daha kolay olabilirdi.”

BÖLÜM 78

Eve beni eve götürmedi. Beni arka tarafa yönlendirdi. Orada bir adam duruyordu. Bronz bir teni ve kafa derisine kadar kesilmiş gümüş rengi saçları vardı. Seksenli yaşlarında olması gerektiğini biliyordum ama altmış beşe daha yakın görünüyordu ve sanki bir maraton koşabilirmiş gibiydi.

Elinde bir av tüfeği vardı.

Ben izlerken o gökyüzüne nişan aldı. Bir kuş yere düşerken atışın sesi kulakları sağır ediyor ve kırsal alanda yankılanıyordu. Vincent Blake ne dediğini duyamadığım bir şeyler söyledi ve şimdiye kadar gördüğüm en iri tazi, avın peşine düştü.

Blake silahını indirdi. Yavaşça bana döndü. “Buralarda,” dedi, telefonda çok iyi tanıdığım o yumuşak, neredeyse aristokrat sesiyle, “ne vurursak onu yeriz.”

Silahı uzattı ve birisi onu elinden almak için koştu. Sonra Blake bize doğru yürüdü. Devasa bir ateş çukurunun yakınındaki beton bir duvara yerleşti ve Eve beni oraya, ona götürdü.

“Grayson ve Toby nerede?” Bu adamın benden alacağı tek selam buydu.

“Misafirperverliğimin tadını çıkarıyorlar.” Blake elimde taşıdığım büyük kutuya baktı. Hiçbir şey söylemeden ku-

tuyu açtım. Kasada kraliyet satranç setini almak için durmuştum. Blake'in topraklarına kabul edildiğimde Oren'dan bunu gizlice bana vermesini istemiştım.

Şimdi onu Blake'in önünde kurup sundum.

Parçalardan birini seçti, parlayan çok sayıda siyah elması ve tasarımın sanatını inceledi, sonra homurdandı ve parçayı geri fırlattı. "Tobias her zaman gösterişçi bir tipti." Blake sağ elini kaldırdı ve biri eline bir oyma bıçağı koydu.

Kalbim ağzıma geldi ama bu krallığın kralının yaptığı tek şey cebinden küçük bir tahta parçası çıkarmaktı.

"Kendi oyduğun bir takım da aynı şekilde oynar," dedi.

Bu bir oyma bıçağı değildi. Bunu yüksek sesle söylemem için beni korkutmasına izin vermedim. Bunun yerine, onun yanına girebilmek için parlattığım mührü duvara yerleştirmek adına öne doğru eğildim. "Sanırım bu sana ait," dedim. Sonra da başımla getirdiğim satranç takımını gösterdim. "Ve biz buna hediye diyoruz."

"Bana hediye getirmeni istemedim, Avery Kylie Grambs."

Onun demir gibi sert bakışlarıyla karşılaştım. "Hiçbir şey istemedin. Bana oğlunu getirmemi *söyledin* ve onu alacaksın." Şimdiye kadar Blake şüphesiz Landon'un sızdırdığı raporları duymuş olmalıydı. Basın toplantımı izlemiş olma ihtimali çok yüksekti. "Soruşturma tamamlandığında," diye devam ettim, "yetkililer ondan kalanları sana bırakacak. Ne olursa olsun kaybın için üzgünüm."

"Ben kaybetmem, Avery Kylie Grambs." Blake'in bıçağı tahtanın üzerinde oynarken güneşte parladı. "Öte yandan, oğlum, bir hayli kaybetmiş görünüyor."

"Oğlum," dedim, "reşit olmayan bir kızı hamile bıraktı, sonra da kız onu Tobias Hawthorne'a yeterince yakınlaşabilmek için kullandığını anlayıp yıkılınca ona fiziksel şiddet uyguladı."

“HmMMM.” Blake olması gerekenden çok daha tehdit-kâr bir mırıltı çıkardı. “Tobias’la yollarımızı ayırdığımızda Will on beş yaşındaydı. Çocuk ihanete uğradığımız için öfkeliydi. Onu herhangi bir şey yaptığımız fikrinden vazgeçirmek zorunda kaldım. Olanlar genç Tobias ile benim aramdaydı.”

“Tobias seni yendi.” Bu, küçük sözlü kılıç dövüşündeki ilk hamlemdi.

Blake bunu hissetmedi bile. “Ve bak bu onun için ne kadar iyi oldu.”

Bunun, Vincent Blake’i yenen tek kişinin bir neslin en zorlu beyinlerinden biri olduğu gerçeğine mi yoksa Tobias Hawthorne’un tüm başarılarının sonunda hiçbir şey olmayacağına dair kendinden memnun bir öngörüye mi atıfta bulunduğundan emin değildim.

Milyarder ölmüştü, serveti almaya hazırdı.

“Oğlun ondan nefret ediyordu.” Tekrar denedim, farklı bir tür saldırıyla. “Ve kendini sana kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu.”

Blake inkâr etmedi. Bunun yerine oyma bıçağını tahtadan uzaklaştırdı ve keskinliğini başparmağının alt kısmıyla test etti. “Tobias, Will’le benim ilgilenmeme izin vermeliydi. Oğluma zarar vermenin bedelinin nasıl bir cehennem olacağını biliyordu. Seçimlerin sonuçları vardır, küçük hanım.”

“Peki siz oğlunuzun Mallory Laughlin’e yaptıklarını nasıl ele alırdınız?”

“Bunun konumuzla bir ilgisi yok.”

“Erkektir yapar,” diye karşılık verdim, “değil mi?”

Blake beni bir süre süzdü, sonra bıçağı bacağına koydu. “Anladığım kadarıyla kapıda birkaç arkadaşın var.”

“Burada olduğumu tüm dünya biliyor,” dedim. “Oğluna ne olduğunu biliyorlar.”

“Öyle mi?” dedi Eve, sesinde meydan okuma vardı. Anlattığım hikâyeyi Mallory’dan bunu sorgulayacak kadar bilgi almış olmalıydı.

“Bu kadar yeter, Eve.” Blake’in sesi kesildi ve Eve büyük büyükbabası bir ona bir bana bakarken yutkundu. “Bir erkeğin yapacağı iş için küçük bir kızı göndermemeliydim.”

Küçük kız. Daha önce telefonda da bana bu şekilde hitap etmişti. Tobias Hawthorne haklıydı. Gençtim. Kadındım. Ve bu adam beni hafife *alıyordu*.

“Sana oğlundan kalanları getirseydim,” dedim, “bana kanunları çiğnemekle şantaj yapardın.”

“Ne için şantaj, merak ediyorum?” Blake *benim* merak etmem gerektiğini kastetmişti.

Üstün olduğunu düşünmesinin benim avantajıma olduğunu biliyordum, bu yüzden şimdi dikkatli davranmam gerekiyordu. “Grayson ve Toby buradan benimle ayrılmazlarsa çıkarken bir röportaj daha vereceğim.”

Vincent Blake gibi bir adamı tehdit etmek tehlikeliydi. Bunu biliyordum. *Bunun* benim oyunum olduğuna inanmasına ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Tek oyunum.

“Bir röportaj?” Bu yanında bir mırıltı daha getirdi. “Onlara Sheffield Grayson’dan da bahsedecek misin?”

Hareketime karşı çıkacağını tahmin etmiştim ama nasıl olacağını tahmin etmemiştim ve aniden nabzımı artık sabit tutamamaya başladım. Daha fazla tamamen ifadesiz kalamadım.

“Eve ilk görevinde başarısız olmuş olabilir,” dedi Blake, “ama o bir Blake ve kazanmaya oynuyor. Hâlâ bunu hak edip etmediğini düşünüyorum.” Duvara yerleştirdiğimin aynısı olan altın bir çarkı salladı. “Ama döndüğünde bana getirdiği bilgiler oldukça etkileyiciydi.”

Bilgi. Grayson'ın babasına olanlarla ilgili. Dosyayı düşündüm, Eve'nin telefonunda resmi olanı.

“Satır aralarını okudum,” dedi Eve, dudakları kıvrılarak. “Grayson'm babası kayıp ve anladığım kadarıyla birisi senin hayatına kastettikten kısa bir süre sonra kaybolmuş. Sheffield Grayson'ın o kişi olmak için bir nedeni vardı. Elbette kanıtım yoktu ama sonra...” Eve hafifçe omuz silkti. “Ben de Mellie'yi aradım.”

Sheffield Grayson'ı vuran kişi Eve'nin kız kardeşiydi. Toby ve beni kurtarmak için onu öldürmüştü. “Senin için hiçbir şey yapmamış olan kız kardeşini mi?” diye sordum, boğazım kupkuruydu.

“Üvey kardeş.” Bu düzeltme bana Eve'nin kardeşleri hakkındaki duygularında yalan söylemediğini anlatıyordu. “Çok dokunaklı bir buluşmaydı, özellikle de onu *affettiğimi* söylediğimde.” Eve'nin dudakları kıvrıldı. “Onun için orada olduğumu söylediğimde. Mellie suçluluk duygusuyla boğuşuyor, biliyorsun. Ne yaptığıyla ilgili. *Senin* neyi örtbas ettiğinle.”

Sheffield Grayson'ın kanı hâlâ yerdeyken depodan çıkarılmıştı. “Ben hiçbir şeyi örtbas etmedim.”

Blake bıçağını tekrar tahtaya getirip tekrar yavaşça oymaya başladı. “John Oren yaptı.”

Buraya bir planla gelmiştim ama bunu planlamamıştım. Will Blake'in kalıntıları hakkında polisi arayarak babasını çok ihtiyaç duyduğu kozdan mahrum bırakacağımı düşünmüştüm. Vincent Blake'in elinde bir koz olduğunu öngörmemiştim.

“Görünüşe göre,” diye yorum yaptı adam yumuşak bir şekilde, “yine senden daha avantajlı durumdayım.”

Bundan hiç şüphesi yoktu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Gerçek sıkıntımı görmesi-ne izin verdim ama içimde, beynimin mantıksal kısmı dev-

raldı. Bulmacaları seven kısım. Dünyayı katmanlar hâlinde gören kısım.

Buraya bir planla gelen kısım.

“Senden istediğim her şeyi alacağım,” dedi Blake basitçe.

“Bunun için seninle oynayacağım,” dedim, doğaçlama yapıp beynimin uyum sağlamasına izin vererek, doğru gitmesi gereken yeni bir katman ekleyerek.

“Satranç. Kazanırsam, Sheffield Grayson’ı unuttur, Eve ve Mellie’nin de aynısını yapmasını sağlarsın.”

Blake eğleniyormuş gibi görünüyordu ama gözlerinde eğlenceden çok daha karanlık bir şeyin parıldadığını görebiliyordum. “Ya kaybedersen?”

Elimde bir koz vardı ama oynayamadım, henüz değil. Bugün ihtiyacım olan türden bir galibiyetle ayrılabilme şansını bile istemiyordum.

“Bir iyilik,” dedim, kalbim göğüs kafesimde vahşice atıyordu. “Çok yakında Hawthorne servetinin kontrolü bende olacak. Milyarlar. Benim konumumdaki bir insandan bir iyilik, değerli olmalı.”

Vincent Blake, teklifime pek sıcak bakmadı. Tabii ki bakmazdı çünkü Tobias Hawthorne’un servetini kendi başına ele geçirmek için zaten bir planı vardı.

Ancak bir süre sonra bir şekilde eğlence galip geldi. “Bir oyun uygun görünüyor ama seninle oynamayacağım, küçük kız. Ancak *onun* seninle oynamasına izin vereceğim.” Başını Eve’ye doğru salladı, sonra da düşünerek başını yana eğdi. “Ve Toby’yle.”

“Toby?” diye ciyakladım. Çıkardığım sestten nefret ettim, hissettiklerimden de. Duygularımı kontrol altına alamıyordum. Düşünmem gerekiyordu. Planımı yenilemem gerekiyordu, tekrar.

“Torunum seni soruyordu,” dedi bana Blake. “Hassas noktalarını tanıma konusunda yeteneğim olduğunu söyleyebilirsin.”

Vincent Blake Toby’yi, bana ulaşmak ve Eve’nin Hawthorne Malikânesi’ne girişini sağlamak için kaçırmıştı. O anda Blake’in de şüphesiz beni Toby’ye karşı kullandığını fark ettim.

“Eve,” dedi, sesi yaşayan hiçbir insanın itaatsizlik etmeye cesaret edemeyeceği bir emrin ağırlığını taşıyordu. “Neden babanı getirmiyorsun?”

BÖLÜM 79

Toby'nin morlukları iyileşiyordu ve tıraş olması gerekiyordu. Bunlar benim ilk iki düşüncemdi, ardından hemen, anem ve onu son görüşüm hakkında bir düzine düşünce daha geldi; her düşünceye beni çökertecek bir duygu dalgası eşlik ediyordu.

“Burada olmaman gerek.” Toby hissettiği duyguları kontrol altında tutuyordu ama gözlerindeki yoğunluk bana bu soğukkanlılığının pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylüyordu.

“Biliyorum,” diye yanıtladım ve ses tonumun sadece burada olmamam gerektiğini bildiğimi söylemediğimi ona anlatmasını umuyordum. *Blake'in kim olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum.*

Bunun işe yaraması için Toby'nin bana güvenmesine gerek yoktu ama onun yolumdan çekilmesine ihtiyacım vardı.

“Bir oyun oynayacaksınız,” dedi Vincent Blake Toby'ye. “Üçünüz, üç maçtan oluşan bir çeşit turnuva.” Blake tek parmağını kaldırdı ve Toby'den Eve'ye işaret etti. “Torunum ve onun kızı.” İkinci bir parmak görüldü. “Torunum ve kızı *olmayan* bir kız.”

Toby ve ben. *Ah.*

“Ve...” Blake üçüncü ve son parmağını kaldırdı. “Avery ve Eve birbirine karşı.” Adam bunu sindirmemiz için birkaç saniye verdi, sonra devam etti. “Teşvik konusuna gelince... eh, bu işlerin bazı riskleri olmalı.”

Riskleri söyleme şekliyle ilgili bir şey omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

“Her iki maçı da kazan, o zaman gidebilirsin,” dedi Blake Toby’ye. “Nasıl istersen öyle ortadan kaybol. Beni bir daha duymayacaksın ve tüm dünyanın seni yine ölü sanmasını sağlayacağım. Bir maçı kaybedersen yine gitmekte özgürsün ama ölü adam olamazsın. Toby Hawthorne’un hayatta olduğunu tüm dünyaya doğrulayacaksın ve bir daha ortalıktan kaybolmayacaksın.”

Toby’nin benzi atmadı. Blake’in ondan bunu bekleyip beklemediğinden emin değildim.

“İki oyunu da kaybedersen,” diye devam etti yaşlı adam dudaklarında güvenmediğim bir kıvrımayla, “hayata Toby Hawthorne olarak geri dönmeyeceksin. Toby Blake olarak burada kendi özgür iradenle kalmayı kabul edeceksin.”

“Hayır!” diye itiraz ettim. “Toby, sen...”

Toby, ifadesindeki ufak bir değişiklikle sözümü kesti; bir uyardı bu. “Onların şartları nedir?” diye sordu büyükbaşına.

Blake, Toby’nin cevabından memnun oldu ve ardından Eve’ye döndü. “Maçlarından birini kazan,” dedi ona, “ve bunu al.” Blake, Eve’ye aile mührünü salladı. “İkisini de kaybedersen senin yerine onu kime verirsem onun hizmetinde olursun.” *Hizmet* kelimesini söyleme tarzında derinden rahatsız edici bir şeyler vardı. “İki maçını da kazanırsan,” diye bitirdi Blake yumuşak bir şekilde, “beşini de alırsın.”

Beş mührün tamamı. Mülkün içinden bir elektrik akımı geçti. Isaiah, Vincent Blake öldüğünde mührü olan herkesin

servetinin beşte birine hak kazandığını söylemişti ve bu da Blake'in Eve'ye, eğer Toby'yi *ve* beni yenebilirse ona her şeyi vereceğine dair söz verdiği anlamına geliyordu.

Tüm gücü. Tüm parayı. Hepsini.

“Ve sana gelince, Tobias Hawthorne'un *çok riskli kumarı...*” Vincent Blake gülümsedi. “İkisini de kaybedersen teklif ettiğin iyiliği kabul edeceğim; eğer istersen benim seçtiğim bir zamanda nakde çevrilecek açık bir çek olarak.”

Toby bakışlarımı yakaladı. *Hayır.* İtirazını yüksek sesle dile getirmede. Bir süre sonra bakışlarımı kaçırdım. Benim için haber olabilecek bir uyarıda bulunmadı. Vincent Blake'e bir iyilik borçlu olmak çok büyük bir şeydi.

“En azından bir oyunu kazanırsan,” diye devam etti Blake, “Grayson Hawthorne'u sana bırakacağım ve bir daha senin koruman altındaki kimseyi misafir etmeyeceğimin garantisini vereceğim.”

Misafir kelimesi bunu ifade etmenin bir yoluydu ama teşvikler söz konusu olduğunda cazipti. Fazla baştan çıkarıcı. *Eğer ellerini sevdiklerimden çekmek istiyorsa basacak başka düğmeleri olmalıydı. Diğer avantaj biçimleri.*

Her şeyi benden alabileceği başka bir plan.

“İki maçı da kazanırsan,” diye söz verdi Blake, “ayrıca Sheffield Grayson meselesi hakkında da gizlilik yemini edeceğim.”

Toby irkildi. Açıkça biyolojik büyükbabasının tersine çevirdiği bu avantajdan haberi yoktu.

“Bu şartlar senin için kabul edilebilir mi?” diye sordu Blake, Toby'ye ve sadece Toby'ye sordu; sanki Eve ve ben kaçınılmaz sonuçlardık.

Toby dişlerini gıcırdattı. “Evet.”

“*Evet,*” dedi Eve tüm diğer versiyonlarını soluk ve eksik gösterecek kadar canlı bir şekilde.

Ve bana gelince...

Blake sözünü tutacaktı. İki oyunu da kazanırsam Grayson'ın babası hakkındaki gerçek saklı kalacaktı. Sevdığım insanlar güvende olurdu. Blake hâlâ benim için geliyor olurdu. Beni ve değer verdiğim her şeyi yok etmenin bir yolunu bulacaktı ama bunu nasıl yapabileceği sınırlıydı.

“Şartlarınızı kabul ediyorum,” dedim, başka bir seçenek sunmamış olsa bile.

Blake ona hediye ettiğim beş yüz bin dolarlık ısıltılı saranç takımına döndü. “İyi o zaman. Başlayalım mı?”

BÖLÜM 80

İlk olarak Toby ve Eve başladı. İstediginde on iki hamlede bitirebileceğimi bilecek kadar Toby'ye karşı oynamıştım.

Yenmesine izin verdi.

Blake de aynı sonuca varmış olmalıydı çünkü Toby'ye karşı maçım için tahta sıfırlandıktan sonra yaşlı adam oyma bıçağını aldı. “Buna da kasten yenilirsen,” dedi Toby'ye uzun uzun düşünerek. “Eve'den kolunu uzatmasını isteyeceğim ve damar yolu açmak için bunu kullanacağım.”

Eve büyük büyükbabasının kendisini keseceği imasından rahatsız olsa da bunu belli etmedi. Bunun yerine kendisine verilen mührü sıkı sıkı tuttu ve gözlerini tahtadan ayırmadı.

Pozisyon aldım ve Toby'nin gözleriyle buluştum. Oynadığımızdan bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti ama ilk piyonumu hareket ettirdiğim anda sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Harry ve ben yine parktaydık.

“Senin sıran, prenses.” Toby gerçek gücünü göstermiyordu ama beni rahatlatmak için en sert oyununu oynasa bile onu daha önce yendiğimi bana hatırlatmak adına elinden geleni yaptı.

“Prensес değil.” Senaryomuzdaki repliğimi ona tekrarladım ve filimi tahtanın üzerinden kaydırdım. “Senin sıran, *ihhtiyar*.”

Toby gözlerini kıstı. “Fazla havalara girme.”

“Bir Hawthorne’dan duyulabilecek güzel sözler,” diye karşılık verdim.

“Ciddiyim, Avery. Fazla havaya girme.”

Benim görmediğim bir şey görüyor.

“Eve,” dedi Vincent Blake memnun bir şekilde. “Kolun?”

Eve çenesini sabit tutarak kolunu ona uzattı. Blake bıçağının kenarını derisine dayadı. “Oyna,” dedi Toby’ye. “Ve artık kıza ipucu vermek yok.”

Bir vuruş, tek bir saniye, sonra Toby kendine söyleneni yaptı. Tahtayı inceledim ve beni neden havalara girme konusunda uyardığını anladım. Üç hamle sürdü ama sonra: “Şah,” diye kıkırdadı Toby.

Oyunu kabul ettim, hepsini aynı anda. Sonraki üç hamlem vardı ve hepsini oynadım. Bunlardan ikisi Toby’nin sonraki beş hamlede şah mat olmasına yol açtı. Bu üçüncüye takılıp kaldığım anlamına geliyordu. Toby’nin buna nasıl karşılık vereceğini biliyordum ve o noktadan sonra önümde dört ya da beş seçenek vardı. Beynimin hızla çalışmasına, olasılıkların yavaş yavaş çözülmesine izin verdim.

Toby beni yenerse Sheffield Grayson’ın ölümünün örtbas edilmesinin açığa çıkacağı gerçeğini fazla düşünmemeye çalıştım. Ya öyleydi ya da onu susturmak için Blake’e iyilikten çok daha önemli bir şey vermek zorunda kalacaktım.

Adam bana sahip olacaktı.

Hayır. Bunu yapabilirdim. Bir yolu vardı. Benim hamlem. Onun. Benim. Onun. Tekrar tekrar, hızlı ve daha hızlı oynadık.

Sonra, sonunda, göğsümden ani bir nefes çıktı. “Şah.”

Toby’nin kurduğum tuzağı gördüğü ânı tam olarak biliyordum. “Korkunç kız,” diye kabaca fısıldadı ve bunu söylerken gözlerindeki şefkat neredeyse beni alt edecekti.

Onun hamlesi. Benimki. Onunki. Benimki.

Ve sonra sonunda, *nihayet*, “Şah mat,” dedim.

Vincent Blake oyma bıçağını bir süre daha Eve’nin kolunda tuttu, sonra yavaşça indirdi. Torunu kaybetmişti ve bunun ne anlama geldiğinin farkına vardıkça içim burkuldu.

Toby her iki maçı da kaybetmişti. O, Blake’indi.

BÖLÜM 81

“Bir dahaki sefere daha iyisini bekliyorum,” dedi Vincent Blake, Toby’ye. “Artık bir Blake’sin ve Blakeler küçük kızlara yenilmez.”

Toby’nin bakışlarını yakaladım. “Üzgünüm,” dedim sessizce.

“Üzülme.” Toby yüzümü avuçlarının arasına almak için uzandı. “Sende anneni o kadar çok görüyorum ki.”

Bu fazlasıyla vedaya benziyordu. Eve, Hawthorne Malikânesi’nin kapısına vardığı andan itibaren *onu geri alma*-ya kararlıydım. Ve şimdi...

“Seni...” Kelimeler boğazımı tıkayan bir soru gibi kaldı. “Seni görebilir miyim?” diye sordum.

Bir kızın var, dediğimi duyabiliyordum.

İki tane var.

Blake Toby’nin yanıtlamasına fırsat vermedi. Dikkatini Eve’ye çevirdi. Sanki o güneşmiş ve kendisi yanmayan bir cilde sahipmiş gibi tadını çıkarıyordu. İlk defa ona bakıp Emily’yi görmek yerine çok farklı bir şey gördüm.

Toby’ninkine benzer bir yoğunluk. *Blake’inkine.*

“Bu oyunu kazanırsam...” dedi, çelik gibi sert ve meraklı bir ses tonuyla.

“Senindir,” diye onayladı Blake. “Hepsi. Fakat başlamadan önce...”

Blake bir parmağını kaldırdı, güvenlik ekibinden biri hemen geliverdi. “Bayan Grambs için diğer misafirimizi de getirebilir misin?”

Grayson. Onu görene kadar iyi olduğuna tam anlamıyla inanmadım ve sonra ne kazanacağımı düşündüm; sadece onun özgürlüğünü değil, değer verdiğim hiç kimsenin burada tekrar *misafir* olmayacağına dair bir sözü de.

“Avery.” Grayson’ın mavi yeşil gözleri, gözbebeklerinin mürekkep siyahına karşı irisleri buzlu ve hafifti, benimkiler kilitlendi. “Bir planım vardı.”

“Pervasızca kendini feda etmek mi?” diye karşılık verdim. “Evet, anlıyorum.” Onu kendime çekip doğrudan kulağına şöyle dedim. “Sana söyledim, Grayson, biz *aileyiz*.”

Onu bıraktım. Oyun son kez kuruldu. Eve beyazdı. Ben siyahtım. Aramızda parıldayan on binlerce elmasın arasında, en büyük bahislerin olduğu bir oyunda karşı karşıyaydık. Eve’nin Toby’ye karşı oynadığı oyun seviyesine bakılırsa, kısa süre sonra karşı karşıya kaldığım zorluğu tahmin etmemiştim. Sanki babasına karşı oynadığım maçı izlemiş, bir düzine yeni stratejiyi içselleştirmiş ve oyunu nasıl gördüğümü öğrenmişti.

Kazanmaya oynuyor. Aklım fikrim Oren’i kurtarmaktaydı ve Sheffield Grayson’ın ölümünü bildirmeyerek ne kadar büyük bir suç işlediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Eve? Krallığın anahtarları için, hayal edilemeyecek zenginlik ve güç için oynuyordu.

Birinden kabul görmek için hevesle kabul edilmeyi bekliyordu.

Odanın geri kalanı, kendi vücudumun seslerinden başka bir şey duyamayana ve oyun tahtasından başka bir şey göremeyene kadar bulanıklaştı.

Beklediğimden uzun sürdü ama sonunda açığımı gördüm.

Üç hamlede şah, beş hamlede şah mat yapabilirdim.

Vincent Blake'in bana saldırmanın çok daha az yolu olduğunu bilerek buradan Grayson'la birlikte yürüyüp gidebilirdim.

Ama yine de saldıracak.

Mali çıkarlarıma yönelik saldırılar, paparazziler, oyunlar oynanması ve beni sıkıştırmaları. *Saldırmaya devam edecek.* Bu düşünce zihnimde daha da büyüdü ve dikkatimi Eve'yle olan maçımdan büyük resme kaydırды.

Benim için *bu*, nihai oyun değildi.

Kazanabilirdim ve yine de buradan çıkarken, Tobias Hawthorne'un öldüğü zamanki hâlinden daha iyi bir durumda olmayacaktım. Hâlâ av mevsimi olurdu. Tobias Hawthorne'un neredeyse bir yabancıya bırakmasından çok korktuğu bir adamın serveti hâlâ benim peşimde olacaktı.

Şiddet olmasa bile, fiziksel güvenliğimiz garanti edilse bile Vincent Blake yine de yoluna çıkan herkesi ve her şeyi yok etmenin bir yolunu bulurdu.

Şu anda Eve'ye karşı kazanılan galibiyet, yeterli olmayacaktı.

Uzun bir oyun oynamak zorundaydım. Tahtanın ötesine bakmam, beş değil on hamle ileri oynamam, iki değil üç boyutlu düşünmem gerekiyordu. Eğer Eve'yi yenersem Vincent Blake beni yoluma gönderirdi ve bunu bana sandığından daha fazlası olduğumu bilerek yapardı. Gelecekteki beklentilerini ayarlardı.

Gençsin. Tobias Hawthorne'un sesi zihnimde yankılandı. *Kadınsın. Hiç kimsesin, bunu kullan.* Vincent Blake'e beni küçümsemeye devam etmesi için bir fırsat verirsem o da bunu yapardı.

Buraya aklımda bir planla gelmiştim. Turnuva bu plana dahil değildi ama bunu kullanabilirdim.

Satranç oynamak sadece rakibinizin hamlelerini tahmin etmek değildi. Bu hareketleri zihinlerine yerleştirmek ve onları tuzağa düşürmekle ilgiliydi. İhtiyarın bize bıraktığı kaydı dinledikten sonra Xander, Tobias Hawthorne'un ölümünden sonra ne yapacağını tam olarak öngörmüş olmasına hayret etmişti ama Hawthorne bunu henüz öngörememişti.

Bunu manipüle etmişti. Bizi manipüle etmişti.

Blake'i alt etmek istiyorsam ben de aynısını yapmak zorundaydım. Bu yüzden Eve'nin bana verdiği açığı kabul etmedim. Onu beş hamlede yenmedim.

Beni on hamlede yenmesine izin verdim.

Eve'nin Vincent Blake'in imparatorluğunun elinde olduğunu anladığı ânı ve hemen ardından Toby'nin gözlerinin parıldadığı anı gördüm. Oyunu kaybettiğimden şüphelenmiş miydi?

Ya *asıl* düşmanım?

"Aferin, Eve." Blake ona küçük, kendinden memnun bir gülümseme sundu ve Eve ışıldadı, yüzündeki gülümseme parlıyordu. Blake bana ve Grayson'a döndü. "Siz ikiniz gidebilirsiniz."

Adamları bize yaklaştı ve ben de paniğe kapılmış numarası yapmak zorunda kalmadım. "Bekle!" dedim umutsuz bir sesle ve umutsuz bir hisle çünkü bu hesaplanmış bir risk olmasına rağmen yanlış hesaplamadığımı bilmemin hiçbir yolu yoktu. "Bana bir şans daha ver!"

"Biraz onurun olsun, çocuğum." Blake kalktı ve av köpeği yanına dönüp ölü bir ördeği ayaklarının dibine düşürdüğünde bana sırtını döndü. "Oyunbozanları kimse sevmez."

"Hâlâ bir iyilik isteyebilirsin," diye bağırdım Blake'in güvenliği beni binadan çıkarmaya başladığında. "Son bir oyun. Sana karşı ben."

"Senin iyiliğine ihtiyacım yok, kızım."

Sorun değil, demeyi denedim kendime. *Başka bir seçenek var*. Hazırlıklı geldiğim bir seçenek. Planladığım bir seçenek. Satranç takımı hediyesi ve Alisa'nın beni dışarıda bekliyor olması, oynayacağım kumarın ne olacağını her zaman biliyordum.

Ne olması *gerektiğini*.

"İyilik yok o zaman," dedim, içimde yükselen derin sakinlik hissini görmesin diye paniğe ve çaresizliğe tutunmaya çalışarak. "Peki ya geri kalanı?"

Grayson bana doğru sert bir bakış attı. "Avery."

Vincent Blake elini kaldırdı ve adamları sessizlik içinde bir adım geri çekildi. "Tam olarak neyin geri kalanı?"

"Hawthorne servetinin." kelimeleri bir çırpıda söyledim. "Avukatım haftalardır bu kâğıtları imzalamam için peşimdeydi. Tobias Hawthorne mirasımı bir fona bağlamadı. Mcnamara, Ortega ve Jones'un iyi insanları, gençlerin dizginleri eline alması konusunda gergin olduğundan Alisa, ben otuz yaşına gelene kadar her şeyi güven altına alacak evraklar hazırladı."

"Avery." Toby'nin sesi alçak ve uyarı doluydu. Bir yanımda onun sadece bu abartılı eylemi satmama yardım ettiğine inanmak istiyordu ama muhtemelen gerçek bir uyarıda bulunuyordu.

Çok fazla risk alıyordum.

"Benimle oynarsan," dedim Blake'e, başımla satranç tahtasını göstererek, "ve kazanırsan, kâğıtları imzalayıp *seni* mütevellî yapacağım."

Buraya gelirken, beni yenebileceğini düşünmesi için Blake'in egosuna güveniyordum ama kazanma şansı her zaman yüksekti. Ama şimdi?

Oynayışımı görmüştü.

Kaybedişimi görmüştü.

Bu teklifi ani bir hareketle yaptığımı düşünüyordu *çünkü* kaybetmiştim.

Ve yine de bana keskin gözlerle ve en şüpheli bir gülümsemeyle baktı. “Peki neden böyle bir şey yapasın ki?”

“Kimsenin Sheffield Grayson’ı öğrenmesini istemiyorum,” dedim. “Ve evrakları okudum! Mütevelli olsa da para yine bana ait oluyor. Sadece kontrol edemem. İstedğim her alışverişe izin vereceğine, istediğim zaman istediğim kadar para harcamama izin vereceğine dair bana söz vermen gerekir. Ama harcamayacağım her şey için? Nasıl yatırım yapılacağına dair kararları veren kişi sen olursun.”

Milyonlarla milyarlar arasındaki gerçek farkı biliyor musun? diye sormuştu Skye Hawthorne, küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren bir süre önce. *Çünkü belli bir noktadan sonra mesele para olmuyor.*

Mesele gücü.

Vincent Blake’in Tobias Hawthorne’un servetini *harcamak* isteği de ihtiyacı da yoktu.

“Bunların hepsi ya hep ya hiç mi?” diye sordu açıkça. Tobias Hawthorne gibi karşımdaki adam da yedi adım ilerisini düşünüyordu. Elimde başka bir kart daha olduğunu biliyordu.

Ama umarım sadece bir tanesini.

“Hayır,” diye kabul ettim. “Kazanırsan, ben otuz yaşma gelene ya da sen altı metre yerin altına inene kadar her şeyin kontrolü serbest ve açık bir şekilde sende olacak. Ama ben kazanırsam Sheffield Grayson hakkındaki kötü söylentilerin gizli kalacağından emin ol ve bunun burada biteceğine dair bana söz ver.”

Plan buydu. Plan hep buydu. *Benim en büyük düşmanım ve senin şu anki rakibin, şerefine bağlı bir adam,* demişti Tobias Hawthorne bana. *Onu yenersen, galibiyetini onurlandıracaktır.*

“Eğer kazanırsam,” diye devam ettim, “Tobias Hawthorne’la yaptığınız ateşkesi bana kadar uzatıyorsun. Av mevsiminin sonu.” Ona eğlenceli bulduğundan derinden şüphelendiğim sert bir bakış attım. “Bir zamanlar genç Tobias Hawthorne’un gitmesine izin verdiğin gibi beni de bırakırsın.”

Beni fevri biri olarak görmesini, bunu kaybettiğim için çabaladığımı görmesini istedim. *Gencim. Kadınım. Hiç kimseyim. Ve az önce Eve’nin beni satrançta yendiğini gördün.*

“Anlaşmanın üzerine düşen kısmını yapacağını nereden bileyim?” diye sorguladı beni düşmanım.

Zaferin gölgesinin bile içimde nabız gibi atmasına izin vermemek, içimdeki her şeyi aldı. “Eğer bahsi kabul edersen,” dedim, tamamen açılmış gözler ve cesaretle, “iki arama yapacağız, biri benim avukatıma, diğeri de seninkine.”

BÖLÜM 82

“Sen ne halt ediyorsun?” diye tısladı Alisa.

İkimiz, sözde yalnızdık ama görünürde bizi dinleyen kimse olmasa da Blake’e niyetimi anlayabileceği hiçbir şeyi açıklamak istemiyordum. “Ne yapmam gerekiyorsa onu,” dedim, Alisa’nın ses tonumdan daha fazlasını anladığını umarak.

Bir planım var.

Bunu yapabilirim.

Bana güvenmek zorundasın.

Alisa sanki boynuzlarım çıkıyormuş gibi bana bakakaldı. “Kesinlikle bunu yapmak zorunda değilsin.”

Bu tartışmayı kazanamazdım, o yüzden denemedim bile. Sadece geri adım atmadığımı anlamasını bekledim.

Anladığında Alisa alçak sesle küfretti ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Nash’le neden nişan attığımızı biliyor musun?” diye sordu hem söylediği sözlere hem de şu anki durumumuza göre fazlasıyla sakın bir ses tonuyla. “Büyük-babasının ya da benim ipleri eline almamamız konusunda o kadar kararlıydı ki. Benim de Hawthorne’la ilgili her şeyden uzaklaşmamı bekliyordu.”

“Ve sen de yapamadın.” Bununla nereye varacağından emin değildim.

“Nash olağanüstü biri olarak yetiştirildi,” dedi Alisa. “Ama yaşlı adamın yetiştirmekte olduğu tek kişi o değildi, o yüzden evet. Ben de kaldım.”

Alisa, onlara gerekenden daha fazla önem vermeyi reddederek sözcükleri kırptı. “Nash’ın yapması *gerekeni* ben yaptım. Bu bana her şeye mal oldu ama Bay Hawthorne vefat etmeden önce babama ve diğer ortaklara seninle birlikte liderliği benim üstleneceğimi şart koştu.” Başını öne eğdi. “İşimi berbat ettiğim konusunda yaşlı adamın ne söyleyeceğini duyabiliyorum. Önce kaçırılmama izin verdim, şimdi de bu.”

Berbat ettiğini düşündüğü şey şu anda benim yaptığım şeydi.

“Ya da belki,” dedim, bir şekilde dikkatini çekecek bir ses tonuyla, “tam olarak onun seni yapman için yetiştirdiği şeyi yaptın, tam olarak *yapman için seni seçtiği* şeyi.”

Onun vurgularımdan anlam çıkarmasını diledim. O *sadece seni seçmedi. O beni de seçti, Alisa ve belki de ben tam olarak onun beni seçtiği şeyi yapıyorum.*

Yavaş yavaş koyu kahverengi gözlerindeki ifade değişti. Ona bir nedenden dolayı seçildiğime inanmasını söylediğimi biliyordu. *Bunun* nedeni buydu.

Bu bizim oyunumuzdu.

“Bunun ne kadar riskli olduğu konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu Alisa.

“Tobias Hawthorne’un vasiyetini değiştirmesinden itibaren hep öyleydi,” diye yanıtladım.

Bu onun çok riskli kumarıydı ve benim de.

BÖLÜM 83

Blake beyazlarla oynamama izin verdi, bu da ilk hamlenin bende olması demekti. Vezir Gambiti'yle başladım. Vincent Blake ancak bir düzine hamle sonra içgüdülerimin klasik manevraların ötesine geçtiğini fark etti. Bundan dört hamle sonra filimi aldı ve vezirini almamla sonuçlanan bir diziyi oynamama izin verdi.

Vincent Blake yavaş yavaş, hamle ütüne hamle ve karşı atak üstüne karşı atak yaparak beklediğinden çok daha eşit durumda olduğumuzu fark etti.

“Ne yaptığını,” dedi bana, “şimdi anlıyorum.”

Ne *yapmış* olduğumu gördü. Şu anda karşısında oynayan genç kadın, Eve'ye kaybeden kadın değildi. Onu aceleye getirmiştim ve o da bunu biliyordu, çok geçti.

Dört hamlede, diye düşündüm, kalp atışlarım göğsümde acımasız ve aralıksızdı, *onu yenerim*.

İki hamleden sonra ona tuzak kurduğumu anladı. Ayağa kalktı, şahını devirerek maçı verdi. Mücevherlerle kaplı tahtaya çarptığında beyaz altın takırdadı, siyah elmaslı şah güneşte parlıyordu.

Vincent Blake tehlikeli bir adamdı, varlıklıydı, zorlu bir rakipti ve beni hafife almıştı.

“Satranç takımı sende kalabilir,” dedim.

Bir süre, Blake'in kendisiyle savaştığını hissettim. Avukatlar pazarlığın bana düşen kısmını garanti altına almak için oradaydı, onunkini değil. Söz *veriyorum, seni yavaşça ve stratejik bir şekilde yok etmeyeceğim*, yasal olarak uygulanabilir bir terim değildi. Her şeyimi Tobias Hawthorne'un bana verdiği tek gerçek güvenceye yatırmıştım.

Blake'i yenersem galibiyeti onurlandırırđı.

"Burada az önce ne oldu?" dedi Eve.

Vincent Blake bana son bir kez sert bir bakış attı ve sonra topuklarının üzerinde geriye doğru döndü. "Kazandı."

BÖLÜM 84

Vincent Blake bahsimizi onurlandırırđı ama beni mülkünde bir daha görmek istemiyordu. “Avery, Grayson ve Bayan Ortega’ya kapıya kadar eşlik edin,” diye emretti adamlarına. “Basının onlar oraya varmadan dağıldığından emin olun.”

Bir el koluma kilitlendi; bu, bir “korumadan” ne beklemem gerektiğini gösteriyordu. Ama sonradan aklıma gelen şey, beni yakalayan adamın yerde olduğu ve Toby’nin de onun başında durduğuydu. “Onlara ben eşlik edeceğim,” dedi.

Blake’in adamları patronlarına baktı.

Vincent Blake, Toby’ye önsezili bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Sen nasıl istersen, Toby Blake.”

Bu isim çok keskin bir hatırlatmaydı: Bahsi ben kazanmış olabilirdim ama Toby kendi bahsini kaybetmişti. Bir elini sırtıma koyarak beni evin arkasına götürdü.

Arkamızdan bir ses konuştuğunda neredeyse garaj yoluna ulaşmıştık. “Durun.”

Eve’yi görmezden gelmek istedim ama yapamadım. Grayson’ın aynı şeyi yapma yönünde hissedebileceği her türlü dürtü üzerinde katı bir kontrol uyguladığının farkında olarak yavaşça ona doğru döndüm.

“Benim yenmeme izin verdin,” dedi Eve. Bu bir suçlamaydı, öfkeli ve sessiz. Bakışları Toby’ye kaydı. “Sen de

kasten mi yenildin?” diye sordu ona, sesi titreyerek. Toby yanıtlamayınca Eve tekrar bana döndü. “Öyle mi yaptı?” dedi.

“Fark eder mi?” diye sordum. “İstedğini aldın.”

Eve beş mührü de kazanmıştı. Artık Blake’in imparatorluğunun tek vârisiydi.

“Hayatımda bir kez olsun,” diye fısıldadı, sesi oldukça sessiz ama vahşiceydi, “birine yeterince iyi olduğumu kanıtlamak istedim.” Gözleri kendine ihanet ederek Grayson’a kaydı ama o dönüp bakmadı. “Blake’in beni *görmesini* istedim,” diye devam etti Eve, bakışları tekrar benimkilere döndü, “ama artık bana baktığında göreceği tek şey *sensin*.”

Blake’i yenmek için Eve’yi kullanmıştım ve o haklıydı, Blake bunu hiç unutmuyacaktı.

“Ben seni gördüm, Eve.” Grayson’ın sesi duygusuzdu, vücudu sabit. “Bizden biri olabilirdin.”

Eve’nin ifadesi dalgalandı ve bir anlığına madalyonun içindeki küçük kızı hatırladım. Sonra karşımdaki kişi doğruldu, kibirli bir bakış yüz hatlarına porselen bir maske gibi yerleşti. “Senin tanıdığın kız,” dedi Grayson’a, “bir yalandı.”

Bunun Grayson Davenport Hawthorne’u harekete geçireceğini düşünüyorsa yanıliyordu.

“Onları buradan çıkar.” Eve başını Toby’ye çevirdi. “*Hemen*.”

“Eve...” diye söze başladı Toby.

“*Git* dedim.” Zümrüt yeşili gözleri sert ve acımasız bir zafer kıvılcımıyla parladı. “Sen geri döneceksin.”

Bu his kalbime bir ok gibi saplandı. *Toby’nin seçeneği yoktu*.

Hiç tereddütsüz beni kızından uzaklaştırdı ve Alisa, Grayson ve ben kamyonu varıncaya kadar konuşmadık.

“Orada Blake’le yaptığın şey çok riskliydi.” dedi bana Toby, yarı korumacı, yarı minnettar bir şekilde.

Omuz silktim. “Adımı seçen sensin.” *Avery Kylie Grambs. A very risky gamble, yani çok riskli bir kumar.* Toby benim dünyaya gelmeme yardım etmişti. Bana ismi mi vermişti. Annem öldüğünde bana gelmişti. Kurtarılmaya muhtaç olduğumda beni kurtarmıştı.

Ve şimdi onu yeniden kaybediyordum.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum, gözlerim yanmaya, boğazım düğümlenmeye başlıyordu.

“Tobias Blake olacağım.” Toby kendi soyu hakkındaki gerçeği yirmi yıldır biliyordu. Bu hayatı istemiş olsaydı şimdiye kadar yaşardı.

Çit labirentinin altındaki odada yazdığı sözleri düşündüm. *Ben hiç Hawthorne olmadım. Bir Blake de olmayacağım.*

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. “Kaçabilirsin. Yıllarca Tobias Hawthorne’dan kaçmayı başardın. Artık aynı şeyi Blake’e de yapabilirsin.”

“Ve o adama seninle yapılan bu anlaşmadan cayması için gerekçe mi vereyim?” Alisa araya girdi. “Anlaşmadaki bir bahsi geçersiz kıldığında, kolaylıkla hepsini geçersiz kıldığını iddia edebilir.”

“Bu sefer kaçmayacağım,” dedi Toby dikkatlice. Bakışlarını yine verandada duran, kehribar rengi saçları rüzgârda uçuşan, tüm dünyaya bir tür doğaüstü, fetihçi kraliçe gibi görünen Eve’ye kadar takip ettim.

“*Onun* için kalıyorsun.” Bunun bir ihanet suçlaması gibi görünmesini istememiştim.

“Her ikiniz için kalıyorum,” diye yanıtladı Toby ve bir süre sonra, ikimizi görebiliyor, yaptığımız son konuşmayı duyabiliyordum.

Senin bir kızın var.

İki tane var.

“Seni kaçırmayı için Blake’e yardım etti,” dedim sertçe, “Beni kullandı, hepimizi kullandı.”

“Ve onun yaşındayken ben,” diye yanıtladı Toby, kamyonun yolcu kapısını açıp içeri girmemi işaret ederek, “annenin kız kardeşini öldürdüm.”

İtiraz etmek, evi benzinle ıslatmış olsa bile ateşi yakmadığını söylemek istedim ama bana bu şansı vermedi.

“Hannah bağışlanabilir olduğumu düşündü.” Bunca yıl sonra bile Toby annemden bahsederken duygularına yenik düşmüyordu. “Gerçekten Eve’yi bırakıp gitmemi ister miydi?”

Bir hıçkırığın bir yerlere takıldığını hissettim. “Bana söyleyebilirdin,” dedim, sesim boğazımı tırmalıyordu. “Blake’i. Cesedi. Bu zamandır nerede olduğunu.”

Toby elini yüzüme koydu ve saçımı şakağımdan geriye attı. “Bu hayatı yeniden yaşayabilseydim farklı yapacağım pek çok şey var.”

Jameson’a kader, yazgı ve *seçim* hakkında söylediklerimi düşündüm. Tobias Hawthorne’un neden beni seçtiğini biliyordum. Bunun hiçbir zaman *benimle* ilgili olmadığını biliyordum. Ama Toby’nin aksine ben hiç pişmanlık duymadım. Her şeyi yeniden yapardım.

Tobias Hawthorne’un oyunu beni olağanüstü yapmamıştı. Bana zaten öyle olduğumu göstermişti.

“Seni bir daha görebilecek miyim?” diye sordum Toby’ye sesim titreyerek.

“Blake beni kilit altında tutmayacak.” Toby, Alisa ve Grayson’ın benim ardımdan binmesini bekledi, sonra yolcu kapısını kapattı ve kamyonun diğer tarafına benim yanıma geldi. Tekrar konuştuğunda sürücü koltuğundaydı. “Ve Teksas o kadar da büyük değil, özellikle zirvedekilere.”

Para. Güç. Statü. Yolum hem Vincent Blake’le hem de muhtemelen Toby’yle yine kesişecekti. Benim ve Eve’nin yolu.

“Al.” Toby kamyonu çalıştırınca avucuma tahtadan bir küp yerleştirdi. “Bir şey yaptım, korkunç kız.”

Bu sevgi neredeyse beni mahvediyordu. “Nedir bu?”

“Blake kendimi oyalamam için pek bir şey vermedi, sadece tahta ve bir bıçak”

“Sen de bıçağı kullanmadın mı?” diye sordu yanımda oturan Grayson. Ses tonu, ne tür *kullanımları* onaylayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

“Düşmanın,” diye açıkladı Toby, “Avery’ye ulaşacağını bilsen, sen kullanır mıydın?”

Toby beni korumuştı. Benim için bir şey yapmıştı.

Senin bir kızın var.

İki tane var.

Elimdeki tahta küpe baktım; annemi, bu adamı, hepimizi şu âna getiren onlarca yılı, trajedileri ve küçük anları düşündüm.

“Ona dikkat et,” dedi Toby, Grayson’a; Blake mülkünün sınırları görüldüğünde. “Birbirinize iyi bakın.” Basın çıkartılmıştı ama Oren hâlâ orada bekliyordu ve Jameson Winchester Hawthorne da.

Grayson orada duran kardeşini gördü ve her iki soruyu da cevapladı. “Bakacağız.”

ZM

